

УЧЕННЯ ПРЕЗИДЕНТІВ ЦЕРКВИ

УІЛФОРД ВУДРАФФ

УЧЕННЯ ПРЕЗИДЕНТІВ ЦЕРКВИ
УІЛФОРД ВУДРАФФ

Видано
Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів
Солт-Лейк-Сіті, штат Юта

Будемо вдячні за зауваження і пропозиції щодо цієї книги. Надсилайте їх на адресу: Curriculum Planning, 50 East North Temple Street, Room 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220 USA. Адреса електронної пошти: cur-development@ldschurch.org

Будь ласка, вкажіть своє ім'я та прізвище, адресу, приход і кіл. Не забудьте зазначити назву книги. Викладіть ваші зауваження і пропозиції щодо сильних її місць і того, що в ній можна поліпшити.

© 2004 by Intellectual Reserve, Inc.

Усі права застережено

Printed in Germany

Текст англійською мовою затверджено: 8/01

Затверджено на переклад: 8/01

Назва оригіналу:

Teachings of the Presidents of the Church: Wilford Woodruff

Ukrainian 36315 192

Зміст

Заголовок Сторінка

Вступ	v
Короткий хронологічний виклад подій його життя	xi
Життя і священнослужіння Уїлфорда Вудраффа	xvi
1. Відновлення євангелії	1
2. Джозеф Сміт: пророк, провидець і одкровитель	13
3. Розподіл повноти часів	25
4. Влада і повноваження святого священства	35
5. Святий Дух і особисте одкровення	46
6. Навчання з Духом і пізнання від Духа	57
7. Спокута Ісуса Христа	67
8. Розуміння смерті і воскресіння	77
9. Проголошення євангелії	90
10. Смиренне покладання на Бога	101
11. Молитися, щоб отримати благословення небес	111
12. Щедрі скарби в Писаннях	117
13. Щоденники: “Набагато цінніші за золото”	127
14. Пам’ятати наш духовний спадок	137
15. Живучи вірою	153
16. Шлюб і батьківство: готуючи наші сім’ї до вічного життя	163
17. Храмова робота: повернутися серцем до наших сімей і до Господа	175
18. Храмова робота: ставати спасителями на горі Сіон	189
19. Слідувати за живим пророком	199
20. Свобода волі: обираючи життя або смерть	209
21. З вірою витримувати випробування та протидію	221
22. Мирська і духовна праця, “пліч-о-пліч”	229
23. “Одного серця і розуму”	241
24. Підготовка до Другого пришествя Ісуса Христа	254
Перелік ілюстрацій	264
Алфавітний покажчик	266

Wilford Woodruff

Вступ

Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів започаткували серію *Учення Президентів Церкви*, щоб допомогти вам поглибити розуміння відновленої евангелії і наблизитися до Господа через учення пророків останніх днів. По мірі того як Церква видаватиме нові книги цієї серії, ви будете збирати для свого дому колекцію евангельських книг.

У цій книзі представлено вчення Президента Уїлфорда Вудраффа, який служив як Президент Церкви Ісуса Христа Святих Останніх днів з квітня 1889 р. до вересня 1898 р.

Самостійне вивчення

Досліджуючи вчення Президента Уїлфорда Вудраффа, шукайте натхнення від Духа. Пам'ятайте натхненне обіцяння Нефія: “Бо той, хто старанно шукає, знайде; і таємниці Бога відкриються перед ними, силою Святого Духа” (1 Нефій 10:19).

В кінці кожного розділу ви знайдете підрозділ “Рекомендації для вивчення і викладання”. Ці запитання, ідеї та посилання на Писання допоможуть вам розуміти та застосовувати на практиці слова Президента Вудраффа. Подумайте, чи не варто прочитати цей підрозділ, перш ніж читати весь розділ. Також подумайте над такими запитаннями, вивчаючи розділ:

- Який саме принцип викладає Президент Вудрафф? Чого це навчить мене?
- Як учення Президента Вудраффа можуть допомогти мені в моєму житті? Як ці вчення можуть допомогти мені у виконанні моїх обов'язків вдома і в Церкві?
- Як саме те, що я вивчив, має вплинути на мої вчинки?

Викладаючи з цієї книги

Якщо ви служите як учитель у Товаристві допомоги, кворумі старійшин або в групі первосвящеників, у вас буде нагода

навчати, спираючись на цю книгу. Наступні вказівки допоможуть вам.

*Зосереджуйтесь на словах
Президента Вудраффа та на Писаннях*

Господь заповідав, щоб ми не навчали “нічого, крім того, що пророки і апостоли написали, і того, що навчає [нас] Утішитель через молитву віри” (УЗ 52:9).

Часом ви можете відчувати спокусу відкласти цю книгу і підготувати уроки, спираючись на інші матеріали. Але ваше завдання—допомагати іншим пізнавати євангелію через слова Президента Вудраффа і Писання. Зосереджуйте кожний урок на цитатах з цієї книги і відповідних уривках з Писань, наведених у кінці кожного розділу. Присвячуйте значну частину уроку читанню та обговоренню слів Президента Вудраффа.

Заохочуйте учнів вивчати розділи ще до недільних зборів і брати цю книгу до церкви. Коли вони будуть читати завчасно, вони будуть краще підготовленими до участі в уроці та в тому, щоб наставляти одне одного.

Шукайте проводу Святого Духа

Якщо ви будете молитися про допомогу і будете старанно готуватися, Святий Дух скерує ваші зусилля (див. Алма 17:2–3; УЗ 11:21; 42:14; 88:77–78). Через тихий, негучний голос у вашому розумі та серці Він допоможе вам вибрати саме ті цитати з цієї книги, які будуть заохочувати учнів пізнавати євангелію та жити згідно з нею.

Коли ви будете навчати, моліться, щоб сила Духа супроводжувала ваші слова та обговорення в класі. Нефій казав: “Коли людина говорить силою Святого Духа, сила Святого Духа доносить це до сердець дітей людських” (2 Нефій 33:1; див. також УЗ 50:13–22).

Готуйте план уроку

Коли Дух підказує ідеї для навчання, записуйте ці ідеї, щоб не забути про них. Перш ніж навчати, підготуйте схему, щоб організувати ці ідеї у план уроку. Розгляньте доцільність використання цього простого підходу в чотири кроки:

1. *Вивчіть розділ.* Прочитайте розділ, щоб познайомитися з ученнями Президента Вудраффа. Слідуйте пораді, вміщеній у підрозділі “Самостійне вивчення” на сторінці v.
2. *З молитвою відберіть саме ті висловлювання, які будуть найбільш корисними для ваших учнів.* Прочитайте розділ щонайменше ще раз. Перегляньте назви підзаголовків, відмічені жирним шрифтом, які підкреслюють принципи, які ви маєте викладати. Просіть Господа скеровувати вас у відборі тих тверджень, які найкраще допоможуть членам Церкви вивчитати і застосовувати на практиці ті принципи. Оскільки кожний розділ вміщує більше інформації, ніж ви можете розглянути протягом одного заняття, не вважайте своїм обов’язком викласти всі принципи або використати всі твердження.
3. *Вирішіть, як саме викладати твердження.* Відібравши твердження, ви вже готові до того, щоб спланувати способи їх викладання. З молитвою шукайте проводу від Духа, роблячи це. Шукайте ідеї у підрозділі “Рекомендації для вивчення і викладання” в кінці розділу. Пам’ятайте, що ваше викладання має допомогти членам Церкви розуміти, обговорювати та застосовувати на практиці слова Президента Вудраффа.
4. *Складіть схему, щоб упорядкувати ваші ідеї.* Коротка схема допоможе вам упорядкувати ваші ідеї та провести урок. Ваша схема має включати три головні частини:
 - *Вступ.* Підготуйте короткий вступ, щоб допомогти членам Церкви зосередити свою увагу на словах Президента Вудраффа.
 - *Обговорення вчень Президента Вудраффа.* Складіть план викладання тих тверджень, які ви відібрали. Можна розділити цю частину вашої схеми у відповідності до

принципів, позначених жирним шрифтом у підзаголовках розділу.

- *Завершення.* Підготуйтеся до того, щоб стисло підсумувати принципи, які ви обговорювали, та виголосити своє свідчення про ці принципи. Можна також спланувати, як саме запросити учнів поділитися своїми свідченнями.

Проводьте обговорення, що наставляють

Господь відкрив принципи ефективного навчання, сказавши: “Призначте з-поміж себе вчителя, і нехай не всі будуть промовцями водночас; але нехай усі говорять по черзі, і нехай усі слухають його висловлювання, щоб коли всі висловляться, усі могли бути наставленими всіма, і щоб кожна людина мала рівні привілеї” (УЗ 88:122). Наступні вказівки можуть допомогти вам надихати і проводити обговорення, що наставляють:

- Шукайте проводу Святого Духа. Він може спонукати вас поставити певні запитання або запросити до участі в обговоренні певних людей.
- Допомогайте учасникам зосереджуватися на вченнях Президента Вудраффа. Просіть їх зачитувати його слова, започатковуючи таким чином обговорення та відповідаючи на запитання. Тактовно повертайте до русла ті обговорення, які починають відхилятися від теми.
- Часто свідчіть про істини, які обговорюються. Запрошуйте і учасників ділитися своїми свідченнями.
- Якщо це доречно, діліться особистим досвідом, що стосується принципів, згаданих у розділі. Заохочуйте учнів ділитися їхнім досвідом, якщо Святий Дух спонукає їх робити це.
- Не говоріть надто довго. Заохочуйте учнів ділитися своїми думками, ставити запитання або навчати одне одного.

- Не бійтеся, якщо після поставленого вами запитання запанувала тиша. Учням часто потрібен певний час, щоб подумати або знайти щось у своїх книгах, перш ніж вони зможуть поділитися своїми ідеями, свідченнями та особистим досвідом.
- Дякуйте всім за участь в обговоренні. Слухайте з невідомою зацікавленістю і прагніть зрозуміти думку учнів. Висловлюйте подяку за їхні зусилля.
- Коли учні висловлюють кілька ідей, можна попросити когось записати ці ідеї на дошці.
- Не припиняйте хороше обговорення, намагаючись викласти весь підготовлений вами матеріал. Найважливіше, щоб учні відчували вплив Духа і зростали у своїй рішучості жити згідно з євангелією.

Добрі запитання можуть спонукати глибоке вивчення, обговорення та застосування на практиці. В кінці кожного розділу цієї книги, в підрозділі “Рекомендації для вивчення і викладання”, ви знайдете корисні запитання. Часто звертайтеся до цих запитань. Якщо є така потреба, складайте свої власні запитання. Підготуйте запитання, що спонукатимуть членів Церкви досліджувати, аналізувати та застосовувати на практиці вчення Президента Вудраффа, як це вказано нижче.

Досліджувальні запитання будуть заохочувати учнів читати й обговорювати твердження Президента Вудраффа. Наприклад, можна спитати: “Що ми можемо дізнатися з поради Президента Вудраффа про те, як саме ділитися євангелією?”

Аналітичні запитання спонукатимуть учнів обдумувати вчення Президента Вудраффа і поглиблювати їхнє розуміння євангельських принципів. Наприклад, після того, як учні відповіли на досліджувальне запитання, наведене вище, ви можете спитати: “Чому місіонерська робота приносить стільки радості?”

Практичні запитання допоможуть учням побачити, як саме вони можуть жити згідно з ученнями Президента Вудраффа. Наприклад, можна спитати: “Що саме ми можемо робити, щоб ділитися євангелією?”

Інформація про джерела, цитовані в цій книзі

Учення Президента Вудраффа в цій книзі є безпосередніми цитатами з його проповідей, виданих трудів і щоденників. У цитатах з його щоденників вживається сучасна пунктуація, правопис, капіталізація та розбиття на абзаци. В інших цитатах зберігається пунктуація, правопис, капіталізація та розбиття на абзаци оригіналу, якщо тільки редакторські й типографські зміни були необхідними для покращення читабельності. Саме тому ви можете звернути увагу на незначні випадки непослідовності в тексті. Наприклад, слово *євангелія* в одних цитатах пишеться з малої літери, а в інших—з великої.

Також Президент Вудрафф часто вживає такі терміни, як *чоловіки*, *чоловік* або *людство*, маючи на увазі всіх людей—і чоловіків і жінок. Він часто вживає займенник *він* по відношенню до обох статей. Це було нормою для мови його доби. Незважаючи на ці розбіжності між тими мовними конструкціями і більш сучасними нормами, учення Президента Вудраффа стосуються і жінок, і чоловіків.

Короткий хронологічний виклад подій його життя

Ця книга не є історією; швидше, це збірка євангельських принципів, викладених Президентом Вудраффом. Щоб розмістити ці вчення в їхньому історичному контексті, нижче подано хронологічну таблицю. В ній не подано багато визначних подій секулярної історії. Немає в ній також і багатьох важливих подій з особистого життя Президента Вудраффа, таких, як шлюби і народження та смерті його дітей.

- 1807 р., 1 березня Уілфорд Вудрафф народився у Фармінгтоні, округу Хартфорд, штат Коннектикут, у сім'ї Б'юли Томпсон Вудрафф та Афека Вудраффа.
- 1808 р., 11 червня Його мати помирає у віці 26 років.
- 1810 р., 9 листопада Його батько одружується з Азубою Харт.
- 1821 р. Починає працювати мірошником.
- 1832 р. Разом зі своїм братом Азмоном і Азмновою дружиною перебирається до Річленду, округу Освего, шт. Нью-Йорк, де вони купляють ферму.
- 1833 р., 29 грудня Уперше чує відновлену євангелію на зборах, які проводили двоє місіонерів-святих останніх днів, старійшини Зера Палсіфер та Елайджа Чені.
- 1833 р., 31 грудня Охрищений і конфірмований Зерою Палсіфером.
- 1834 р., 2 січня Висвячений на вчителя Зерою Палсіфером

- 1834 р., квітень Їде до Кертленда, штат Огайо, де він зустрічається з пророком Джозефом Смітом.
- 1834 р.,
травень-червень Подорожує разом з Табором Сіону до штату Міссурі. Залишається в окрузі Клей, штат Міссурі, щоб допомогти тамтешнім святим.
- 1834 р., 5 листопада Висвячений на священника Сімеоном Картером в окрузі Клей, штат Міссурі.
- 1835 р., 13 січня Залишає Міссурі для своєї першої місії повного дня, проповідуючи євангелію в Арканзасі й Теннессі.
- 1835 р., 28 червня Висвячений на старійшину Уорреном Перрішем поблизу Мемфісу, штат Теннессі.
- 1836 р., 19 квітня Покликаний до Другого кворуму сімдесятників.
- 1836 р., 31 травня Висвячений на сімдесятника Девідом Петтенном.
- 1837 р., 3 січня Покликаний до Першого кворуму сімдесятників.
- 1837 р., 31 травня Залишає Кертленд, штат Огайо, щоб служити на місії на островах Фокс, неподалік узбережжя штату Мен.
- 1838 р., 8 липня Покликаний до Кворуму Дванадцятьох Апостолів через одкровення, отримане пророком Джозефом Смітом (див. УЗ 118).
- 1839 р., 26 квітня Висвячений на апостола Бригамом Янгом на храмовій ділянці у Фар-Уесті.
- 1839 р., 8 серпня Виїжджає на місію до Англії.

- з 1840 р. до 1841 р. Служить місіонером в Англії.
Допомагає привести приблизно 2000 чоловік до хрищення й конфірмації.
Допомагає отримати авторське право на Книгу Мормона в Лондоні.
- 1841 р., 6 жовтня Повертається до своєї сім'ї та інших святих у Наву.
- 1841 р.,
21 листопада Стає свідком перших хришень за мертвих, виконаних у христильній купелі храму Наву.
- 1843 р.
липень-листопад Служить на місії у східній частині Сполучених Штатів, шукаючи кошти, аби добудувати храм у Наву.
- 1844 р.,
травень-серпень Служить ще одну місію у східній частині Сполучених Штатів.
- 1844 р., 9 липня Дізнається про вбивство Джозефа і Гайрума Смітів, вчинене 27 червня.
- 1844 р., 6 серпня Повертається до Наву з іншими членами Кворуму дванадцятьох.
- 1844 р., 8 серпня Відвідує конференцію, де святі останніх днів підтримали президента Бригама Янга і Кворум Дванадцятьох Апостолів як провідництво над Церквою.
- 1844 р., 12 серпня Приймає покликання очолити Європейську місію.
- 1846 р.,
квітень-травень Повертається до Наву і пізніше приєднується до святих у їхньому виході на захід.
- 1847 р., 7 квітня Залишає Уінтер-Квотерз з першою групою піонерів, що зібралася прямувати в долину Солоного озера.

- 1847 р., 24 липня Прибуває в долину Великого Солоного озера.
- з 1847 р. до 1850 р. Виконує кілька завдань, допомагаючи святим мігрувати до Солт-Лейк-Сіті з Уінтер-Квотерз та східної частини Сполучених Штатів.
- з 1856 р. до 1883 р. Служить заступником Церковного історика.
- 1877 р., з 1 січня до 26 червня 1884 р. Служить першим президентом Сент-Джорджського храму.
- 1877 р., 29 серпня Дізнається про смерть Президента Бригама Янга і їде із Сент-Джорджа до Солт-Лейк-Сіті.
- 1880 р., 10 жовтня Підтриманий як президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів на тій самій генеральній конференції, де Джона Тейлора було підтримано як Президента Церкви.
- 1882 р. Конгрес Сполучених Штатів видає Указ Едмундса, згідно з яким множинний шлюб вважається злочином, а полігамістам забороняється голосувати, обіймати громадські посади та бути присяжними в суді.
- з 1883 р. до 1889 р. Служить Церковним істориком.
- 1887 р. 19 лютого Конгрес Сполучених Штатів видає Указ Едмундса-Таккера, ще один антиполігамний закон, який дозволяв федеральному уряду конфіскувати більшість з нерухомого майна Церкви. Указ набув статусу закону 3 березня 1887 р.

- 1887 р., 25 липня Стає старшим апостолом і верховним провідником Церкви після смерті Президента Джона Тейлора.
- 1888 р., 17 травня Освячує Ментайський храм в Юті.
- 1889 р., 7 квітня Підтриманий як Президент Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.
- 1890 р., 24 вересня Отримавши одкровення від Господа, видає декларацію, що стверджує: святі останніх днів мусять припинити практику укладання множинних шлюбів.
- 1890 р., 6 жовтня Члени Церкви, що зібралися на генеральну конференцію, одностайно підтримали одкровення стосовно множинного шлюбу, яке отримав Президент Вудрафф.
- 1893 р., 6 квітня Освячує Солт-Лейкський храм.
- 1894 р.,
13 листопада Координує створення Генеалогічного товариства штату Юта.
- 1897 р., 1 березня Присутній на святкуванні свого 90 дня народження.
- 1898 р., 2 вересня Після короткої хвороби помирає в Сан-Франциско, штат Каліфорнія.

Життя і священнослужіння Уілфорда Вудраффа

“**Б**ог таємничо чинить свої дива; Крокує морем Він крізь закрути бурхливі”¹. Так починається улюблений гімн Президента Уілфорда Вудраффа “God Moves in a Mysterious Way”.

“Він любив [цей гімн],—казав Президент Гебер Дж. Грант, який служив апостолом, у той час як Уілфорд Вудрафф був Президентом Церкви. —Ми співали його, я впевнений у цьому, двічі на місяць на наших щотижневих зборах у Храмі, і дуже рідко проходив місяць, щоби брат Вудрафф не просив заспівати цю пісню. Він вірив у цю роботу всім своїм серцем і душею і працював з усією силою, яку дав йому Бог, щоби просувати її”².

Метгіас Ф. Каулі, який також служив разом з Президентом Вудраффом, відмічав: “Мабуть жодна людина в Церкві ніколи не відчувала глибше істинність цих слів: “Бог таємничо чинить свої дива”, ніж Уілфорд Вудрафф. Його духовність була настільки високою, його відданість у служінні Богові—настільки повною, що протягом усього життя його було рясно [благословлено] чудесними проявами Божих намірів. Він ніколи не засновував свою віру на чудесах, вони тільки підтверджували те, у що він вірив усім серцем, і підтримували його розуміння вчень Святого Письма”.

Як зазначали Президент Грант і брат Каулі, улюблений гімн Президента Вудраффа був підходящою темою для його життя. Це також описувало прогрес Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, свідком якого він був. У цьому гімні далі йшлося:

*Боязкі святі, наберіться сміливості;
Ті хмари, що лякають вас так сильно,
Такі великі з ласки Бога, і проллються
Благословеннями на ваші голови.*

*Дозріють швидко задуми Його,
Відкриють кожну мить;
Бруньки гірчать, але пізніше
Прекрасні з них проб'ються пелюстки.*

*Сліпа зневіра не здолає помилок,
Безплідно загляда в Його труди
Але Господь все витлумачить Сам.
І заясніє істина для всіх⁴.*

Уілфорд Вудрафф брав активну участь у багатьох ключових подіях Церковної історії, і він на собі пізнав ті хмари лихоліття, що зрештою обернулися на благословення для вірних. Він пізнав гіркоту переслідувань і страждань, але в такі часи він також пізнав, як це солодко, коли тебе веде рука Божа. І спостерігаючи, як розкривається Відновлення євангелії, він здобував ясніше розуміння Божої праці.

Дитинство і юність Уілфорда Вудраффа: Тверда основа, закладена в сім'ї

Уілфорд Вудрафф народився 1 березня 1807 р. у Фармінгтоні, штат Коннектикут, у сім'ї Афека Вудраффа і Бюли Томпсон Вудрафф. Коли йому було 15 місяців, його мати померла від сипного тифу. Приблизно через три роки Афек знову одружився. Уілфорд і його двоє старших братів були виховані батьком та мачухою, Азубою Харт Вудрафф. У Афека та Азуби народилося шестеро дітей, четверо з яких померло немовлятами або в дитинстві.

Записи Уілфорда Вудраффа показують, що він зростав як більшість інших хлопчиків у його часи. Він ходив до школи і працював на сімейній фермі. Він також працював на батьковій лісопильні, ще коли був дуже молодим, здобувачи досвід, що допомагав йому, вже дорослій людині, коли він сам став хазяїном лісопильні. Одним з його улюблених видів відпочинку була риболовля, і він з братами часто ловив форель у потіку, на якому стояла лісопильня батька.

Він любив свою сім'ю і глибоко поважав своїх батьків. Із захопленням і вдячністю він описував свого батька як працюючого чоловіка, який завжди “багато працював” і який був

“чоловіком великого милосердя, чесності, цілісності й істини”⁵. Він також згадував, як євангельські повчання його мачухи допомогли йому стати на шлях пошуку істинної Церкви Господа⁶.

Навіть коли він став старшою людиною, багато з його найбільших радостей в житті були пов’язані з його батьками і нащадками. Він приєднався до Церкви в один день зі своїм братом Азмонем. Він радів, коли зміг навчати і охрестити свого батька і мачуху, а також їхніх домашніх. Пізніше у своєму житті він подбав, щоб храмова робота була виконана за його матір—привілей, який, за його словами, був достатньою платою за всі труди його життя⁷.

“Захист і милість Бога”

Згадуючи своє дитинство і юність, Уілфорд Вудрафф визнавав руку Господа у тому, що багато разів його життя було збережено. У статті, названій “Розділ про нещасні випадки”, він описав деякі з тих нещасних випадків, які випали на його долю, дивуючись, що він вижив і зміг розповісти про них. Наприклад, він розповів про одну пригоду на фермі його батька: “Коли мені було шість років, мене ледве не вбив розлючений бугай. Ми з батьком годували худобу гарбузами, і один роздратований бугай відігнав мою корову від гарбуза, який вона їла. Я взяв той гарбуз, який раніше їв бугай, і тут він кинувся на мене. Батько сказав мені кинути гарбуза й тікати. Я побіг крутим схилом, не випускаючи гарбуза, рішучо налаштований захистити права корови. Бугай не відставав. Коли він майже наздогнав мене, я ступив у ямку, викопану для стовпа, і впав; бугай перестрибнув наді мною, женучись за гарбузом, і, [наздогнавши], розшматував його своїми рогами, і він те саме зробив би і зі мною, якби я не впав”.

Він також розповідав про те, що сталося з ним, коли йому було 17 років: “Я їхав верхи на дуже норовистому коні, який ще не звик до мене; я спускався з крутого, скелястого пагорба, і раптом кінь, скориставшись з такого рельєфу, зістрибнув з дороги і шаленим галопом помчав схилом донизу поміж скелями, і він почав брикатися, намагаючись скинути мене пе-

ред собою на скелі; але я вхопився за верхівку його голови, стиснувши його вуха мертвою хваткою, щосекунди чекаючи, що він мене розмаже по скелях. Я був у такому положенні—верхи на шиї коня, не маючи нічого для управління, крім його вух, а він нісся на повній швидкості вниз, аж доки не наскочив на скелю і не впав на землю. Я пролетів над його головою і над скелями приблизно п'ять метрів і врізався в землю ногами, і зрозуміло, що це було єдиним, що врятувало мене життя; бо якби я приземлився будь-якою іншою частиною свого тіла, я б загинув на місці; а так, мої кістки тріснули підмною, неначе тростинки. Моя ліва нога була зламана в двох місцях, і було жахливо дивитися на гомілки, що повилізали назовні, а кінь підібрався до мене, катаючись по мені і намагаючись стати на ноги. Мій дядько Тайтус Вудрафф бачив, як я впав, і допоміг мені, доставивши мене до свого дому. Я лежав з 2 години дня до 10 вечора без медичної допомоги; нарешті приїхав мій батько, привізши з собою доктора Свіфта з Фармінгтона, який направив мої кістки та іммобілізував суглоби; і батько того вечора віз мене 8 миль у своєму фургоні додому. Я дуже страждав. Однак за мною добре доглядали, і через вісім тижнів я вже вийшов надвір на милицях”.

Життя Уілфорда Вудраффа продовжувало бути під захистом попри часті нещасні випадки, що ставалися навіть у його дорослому житті. У віці 41 року він склав перелік нещасних випадків, які ставалися з ним, висловивши подяку за руку Господа, що рятувала його:

“Я ламав обидві ноги—одну в двох місцях,—обидві руки, грудину і три ребра, а також мав перелом зі зміщенням обох гомілок. Я тонув, замерзав, мав опіки, мене кусав собака, хворий на сказ, двічі потрапляв у колесо водного млина під стуменем води, що падала на мене, пережив кілька тяжких захворювань і отруень у найважчій формі, потрапляв у залізничні катастрофи, ледве уникав куль, що пролітали повз мене, а також десятки разів рятувався в інших критичних обставинах.

Для мене це диво, що з усіма моїми пошкодженнями і зламаними кістками у мене немає жодного неробочого суглоба, натомість я міг витримувати найтяжчу працю, суворі природні

умови та подорожі—я часто проходив за один день сорок, п'ятдесят, а одного разу—навіть шістдесят миль. Захист і милість Бога були наді мною, і моє життя було збережено донині; за ці благословення мені хочеться скласти подяку мого серця моему Небесному Батькові, молячись, щоб залишок моїх днів міг бути проведений у Його служінні і розбудові Його царства”¹⁰.

Пошуки істинної Церкви Господа

Уілфорд Вудрафф був ще юнаком, коли вперше відчув бажання служити Господу і пізнавати Його. Він казав: “У ранньому віці я замислювався над тим, що стосується релігії”¹¹. Однак він вирішив не приєднуватися до жодної з церков. Натомість він був рішучо налаштований знайти єдину істинну Церкву Ісуса Христа. Надихнутий вченнями своїх батьків та інших друзів, за допомогою нашіптувань Духа, він прийшов до переконання, “що Церква Христа була в пустелі—що було відступництво від релігії чистої і неоскверненої перед Богом і що велика зміна вже поруч”¹². Він був особливо вражений вченням одного чоловіка на ім'я Роберт Мейсон, який пророкував, що Уілфорд доживе до того, щоб відчутти смак плоду відновленої євангелії (див. сс. 1–3 в цій книзі).

Через багато років, переконаний, що для інших святих останніх днів буде корисно дізнатися про його особистий досвід,¹³ Президент Вудрафф часто розповідав історію про свої пошуки істини. Він згадував:

“Я не міг знайти жодну деномінацію, чий вчення, віра або практика погоджувалися з євангелією Ісуса Христа або обрядами і дарами, про які казали апостоли. Хоча тогочасні священнослужителі навчали, що віра, дари, благодаті, чудеса і обряди, які мали давні святі, закінчилися і більше не є потрібними, я не вірив, що це правда, хіба що в те, що вони закінчилися через невіру дітей людських. Я вірив, що ті самі дари, благодаті, чудеса і сили будуть явлені так само в цю епоху, як і в колишню, коли Бог мав Церкву на землі, і що Церква Бога буде знову встановлена на землі, і що я доживу до того, щоб побачити це. Ці принципи закарбувалися в моєму розумі через

глибоке вчитування у Старий і Новий Завіти з палкою молитвою, щоби Господь показав мені, що є істинним, а що—помилковим, і це вело мене на стежу спасіння, і я не зважав на те, що може сказати людина; і нашіптування Духа Господнього протягом трьох років навчали мене, що Він збирається встановити Свою Церкву і царство на землі в останні дні”¹⁴.

“Моя душа тягнулася до цього,—казав він. —На початку свого дорослого життя я молився день і ніч, аби дожити до того, щоб побачити пророка. Я був ладен пройти тисячу миль, аби побачити пророка або людину, що могла б навчити мене тим речам, про які я читав у Біблії. Я не міг приєднатися до жодної з церков, бо я не міг знайти у той час жодну церкву, яка б підтримувала ці принципи. Я провів багато нічних годин біля річки, в горах і на моїй лісопильні,... благаючи Бога, щоб я міг дожити до того, щоб побачити пророка або якусь людину, що навчила б мене тим речам Царства Божого, про які читав”¹⁵.

Уілфорд Вудрафф скінчив свої пошуки, коли йому було 26 років. 29 грудня 1833 р. він почув проповідь, що її виголошував старійшина Зера Палсіфер, місіонер-святий останніх днів. У своєму щоденнику він описав свою реакцію на проповідь старійшини Палсіфера:

“Він почав збори з кількох вступних зауважень і після цього помолився. Я відчував, що Дух Божий свідчить, що він є слугою Бога. Тоді він почав проповідувати, і робив це, як людина, що має повноваження, і коли він закінчив свою лекцію, я дійсно відчув, що це була перша євангельська проповідь, яку я будь-коли чув. Я подумав, що це те, чого я так довго шукав. Я відчув, що не можу залишити дім без того, щоб не засвідчити перед людьми про істину. Я відкрив очі, щоб бачити, вуха, щоб чути, серце, щоб розуміти і мої двері, щоби прийняти того, хто священнослужив нам”¹⁶.

Уілфорд Вудрафф запросив старійшину Палсіфера і його напарника, Елайджу Чені, зупинитися у своєму домі. Через два дні, провівши час за читанням Книги Мормона і бесідами з місіонерами, брат Вудрафф охрестився і був конфірмований як член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Від

того дня його життя змінилося. Знайшовши істину, він присвятив себе донесенню істини до інших людей.

“Прагнення йти і проповідувати євангелію”

Рішучо налаштований дотримуватися завітів, укладених під час хрищення, Уілфорд Вудрафф був свідомим знаряддям у Господніх руках, завжди готовим виконати Його волю. В кінці 1834 р. він “відчув прагнення йти й провідувати євангелію”¹⁷, і він отримав покликання служити у південно-східній частині Сполучених Штатів. Він знав, що на нього чекають випробування і що його життю може загрозувати небезпека в путі, але він знаходив силу у своєму свідченні та вірі. Згодом він згадував: “Я знав, що євангелія, відкрита Господом Джозефу Сміту, є істинною, і що вона має таку велику цінність, що я бажав розповісти це людям, які ще не чули її. Вона була настільки доброю і ясною, що мені здавалося, що я зможу переконати людей повірити в неї”¹⁸.

Коли Уілфорд Вудрафф почав свою першу місію, він був нещодавно висвячений священик в Аароновому священстві. Його напарник, якого було висвячено на старійшину, залишався з ним під час перших випробувань місії, але невдовзі став відчувати розчарування і повернувся додому, до Кертленду, штат Огайо. Уілфорд залишився один у незнайомих краях, і він молився про допомогу і продовжував свою місіонерську працю, ходячи серед болотистих місцевостей. Зрештою він прибув до міста Мемфіс, штат Теннессі, “стомлений і голодний”¹⁹. Його першим місіонерським досвідом у місті стала промова перед великою аудиторією. Він згадував:

“Я пішов до найкращої таверни [готелю] в тому місті; таверну тримав містер Джосая Джексон. Я сказав йому, що я мандрівник і що в мене немає грошей. Я спитав його, чи не надасть він мені притулок на одну ніч. Він спитав мене, чим я займаюся. Я сказав йому, що я проповідник євангелії. Він засміявся і сказав, що я не дуже схожий на проповідника. Я не образився на нього, бо всі проповідники, з якими він досі зустрічався, їздили на гарних конях або в гарних колясках, носили вбрання чорного кольору і отримували хорошу платню, і скоріше

стали б свідками того, як цілий світ поглинає загибель, ніж пройшли сто сімдесят миль у багнюці, аби спасти людей.

Хазяїну хотілося трохи розважитися, і він сказав, що залишить мене, якщо я буду проповідувати. Він хотів побачити, чи можу я проповідувати. Я мушу зізнатися, що на той час я був трохи непокладливий і умовляв його не примушувати мене проповідувати. Чим більш я умовляв його не примушувати мене, тим більш рішучо містер Джексон наполягав, що я мушу проповідувати...

Я сів у великій залі вечеряти. Перш ніж я закінчив вечерю, кімната почала заповнюватися багатими і модно вдягненими жителями Мемфіса, вони носили вбрання з шовку й чорної тканини, і ви можете уявити, який вигляд мав я, промандрувавши багнюкою. Коли я закінчив їсти, стіл винесли з кімнати над головами людей. Мене підвели до кута кімнати, де стояла підставка з Біблією, збірником гімнів і свічником, і її оточувала дюжина чоловіків з хазяїном у центрі. Там зібралося чоловік п'ятсот, які прийшли не для того, щоб почути євангелію, але щоб розважитися. Як вам сподобається таке становище? Ви на своїй першій місії без напарника або друга, і вас просять проповідувати перед таким зібранням! Для мене це були одні з найприємніших годин мого життя, хоч я відчував, що мені краще було б бути не одному.

Я прочитав гімн і попросив їх заспівати. Ніхто не проспівав жодного слова. Я сказав їм, що в мене немає дару співати; але з допомогою Господа я буду молитися і проповідувати. Я став навколішки помолитися і чоловіки навколо мене стали на коліна. Я молився Господу, щоб Він дав мені Свого Духа і показав мені серця цих людей. Я обіцяв Господу в своїй молитві, що я передам цьому зібранню все, що Він передасть мені. Я підвівся і говорив півтори години, і це була одна з найкращих проповідей у моєму житті.

Те, як жили ті, хто складав це зібрання, було відкрито для мого розуму, і я говорив їм про їхні злочестиві діяння та відплату, що вони отримають. Чоловіки, що оточували мене, схилили голови. Через три хвилини після завершення проповіді я був один у кімнаті.

Невдовзі мене провели до ліжка, у кімнату, що була поруч з іншою, великою кімнатою, у якій зібралися багато з тих чоловіків, яким я проповідував. Я міг чути їхню розмову. Один чоловік сказав, що хотів би дізнатися, як той мормонський хлопчик міг знати про їхнє минуле. Через якийсь час вони почали обговорювати деякі доктринальні питання. Одні з них порадив покликати мене, щоб вирішити одне питання. Хазяїн сказав: “Ні, на перший раз досить”.

Вранці мені подали гарний сніданок. Хазяїн сказав, щоб я зупинявся в його домі, якщо ще раз буду тут, і жив стільки, скільки захочу”²⁰.

У листопаді 1836 р. Уілфорд Вудрафф закінчив свою місію в південно-східній частині Сполучених Штатів. Він написав у своєму щоденнику, що з 1835 р. до 1836 р. він промандрував 9805 миль (15688 кілометрів), провів 323 зборів, організував 4 філії Церкви, хрестив 70 чоловік і конфірмував 62, виконав 11 висвячень у священство і зцілив 4 чоловік рукопокладанням, що він був врятований від рук 6 різних груп погромників²¹. Його було висвячено на старійшину в червні 1835 р. і на сімдесятника—у травні 1836 р.

Коли старійшина Вудрафф повернувся до Кертленда, він знайшов, що багато місцевих членів Церкви впали у відступництво і висловлювалися проти пророка Джозефа Сміта. “У часи відступництва в Кертленді,—згадував він пізніше,—Джозефу Сміту було важко зустріти людину і зрозуміти, чи вона друг, чи ворог, без того, щоб Дух Бога не відкривав це йому. Більшість із провідництва протистояли йому”²².

Навіть “серед цієї темряви”²³ Уілфорд Вудрафф залишався вірним Пророкові та вірним своїй рішучості проповідувати євангелію. Його було покликано до Першого кворуму сімдесятників, і в цьому покликанні він продовжував свідчити про істину, подорожуючи по конференціях у тій місцевості. Пробувши у Кертленді менше року, він послідував натхненню відслужити місію повного дня на островах Фокс, неподалік узбережжя штату Мен. Він говорив:

“Дух Божий сказав мені: “Вибери собі напарника і вирушай на острови Фокс”. Що ж, про те, що відбувається на островах

Фокс, я знав не більше, ніж про те, що відбувається на Колобі. Але Господь сказав мені йти, і я пішов. Я вибрав Джонатана Г. Гейла, і він поїхав зі мною. Там ми виганяли дияволів, проповідували євангелію і вчинили там кілька чудес. Я дістався островів Фокс і добре працював там”²⁴. Коли старійшина Вудрафф прибув на острови Фокс, він знайшов там “народ, що прагнув давнього порядку речей”. Пізніше він казав: “Не зупиняючись на цьому детально, скажу, що я охристинив там більше 100 душ”²⁵.

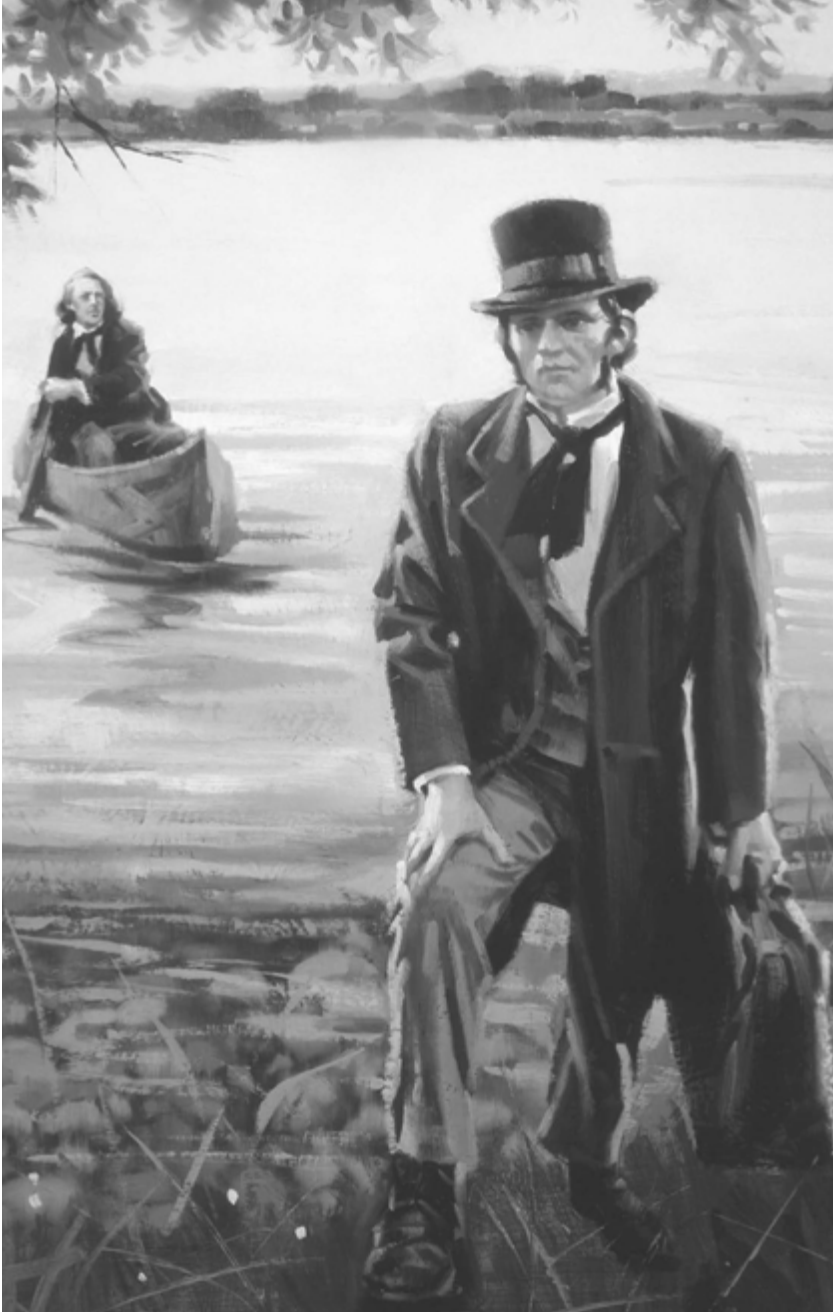
Продовження місіонерського служіння в покликанні апостола Господа Ісуса Христа

Коли старійшина Вудрафф служив місію на островах Фокс у 1838 р., він отримав покликання, яке продовжило його місіонерське служіння на весь залишок його життя. “9 серпня я отримав листа,—сказав він,—від Томаса Б. Марша, який тоді був президентом Дванадцятьох Апостолів, у якому мені повідомлялося, що пророк Джозеф Сміт отримав одкровення, у якому називалися імена тих, кого було обрано, щоб зайняти місця тих, хто відпав: Джон Е. Пейдж, Джон Тейлор, Уілфорд Вудрафф і Уіллард Річардс.

“Президент Марш додав у своєму листі: “Знай же, брате Вудрафф, завдяки цьому, що ти призначений зайняти місце одного з Дванадцятьох Апостолів, і що це відповідає слову Господа, щойно даному, що ти маєш невідкладно прибути у Фар-Уест, а після цього 26 квітня залишити тамтешніх святих і виїхати до інших країв крізь великі глибини [морські]”.

Президент Вудрафф пізніше прокоментував це: “Суть цього листа була відкрита мені за кілька тижнів, але я не розкривав її жодній людині”²⁶.

Вказівка “виїхати до інших країв крізь великі глибини [морські] стосується Господнього наказу, що Дванадцяттеро мають служити на місії у Великій Британії. Невдовзі після посвячення на апостола 26 квітня 1839 р. старійшина Уілфорд Вудрафф вирушив до Великої Британії як один з “особливих свідків імені Христа в усьому світі” (УЗ 107:23).

Рік 1839. Старійшина Уїлфорд Вудрафф (на першому плані), старійшина Бригам Янг (на задньому плані), а також інші члени Кворуму Дванадцятьох Апостолів, що залишили домівки заради проповідування євангелії в Англії.

Старійшина Вудрафф пізніше відслужив кілька місій у Сполучених Штатах і Великій Британії. Він став відомий як один з найкращих місіонерів в історії Церкви. Ця книга містить багато розповідей з його місіонерського досвіду.

Допомагаючи святим збиратися

Сьогодні святих останніх днів заохочують будувати царство Боже в тих краях, де вони живуть, таким чином зміцнюючи Церкву по цілому світу. У перші дні Церкви місіонери-святі останніх днів закликали новонавернених емігрувати до місця зосередження Церкви—до Кертленду, штат Огайо, або до округи Джексон, штат Міссурі, або до Наву, штат Іллінойс, або до Солт-Лейк-Сіті, Юта.

Приблизно через два роки після вбивства Джозефа і Гайрума Смітів святі були змушені залишити свої домівки в Наву і встановити тимчасове поселення в Уінтер-Квортерз, Небраска. Старійшина Вудрафф, який служив на місії в Англії, повернувся до основної громади Церкви. Залишаючи Уінтер-Квортерз, він допомагав вести святих у їхній найвідомішій міграції—у їхній подорожі крізь рівнини і гори Сполучених Штатів до їхньої обіцяної землі в долині Солоного озера. Входячи до складу першої групи піонерів, він перевозив президента Бригама Янга, який захворів під час останньої частини їхньої подорожі. Старійшина Вудрафф був присутній, коли президент Янг піднявся з ліжка у фургоні, оглянув землю навколо і проголосив: “Цього досить. Це те місце. Вперед!”.

Старійшина Вудрафф продовжував допомагати святим збиратися на обіцяній землі. Під час однієї з своїх місій він і його сім'я провели два з половиною роки в Канаді і північно-східній частині Сполучених Штатів, допомагаючи членам Церкви мігрувати в долину Солоного озера. Він був з останньою групою цих святих, коли сталася ця подія, що показує його чутливість до спонукань Духа:

“Я побачив пароплав, що пускав струмені пари, готуючись відплисти. Я підійшов до капітана і спитав його, скільки в нього пасажирів. “Триста п'ятдесят”. “Чи могли б ви прийняти ще сотню?” “Так”. Тільки-но я зібрався сказати йому, що ми

Старійшина Уїлфорд Вудрафф і його сім'я жили в цьому домі в Наву, штат Іллінойс.

хочемо сісти на пароплав, як Дух сказав мені: “Не сідайте на цей пароплав, ні ти, ні ті, хто з тобою”. “Добре”,—подумав я. Я вже дещо знав про цей тихий, негучний голос. Я не сів на пароплав, але залишився чекати наступного ранку. Через тридцять хвилин після відплигтя той пароплав загорівся. На пароплаві замість ланцюгів [у стерновому механізмі] використовували вірвовки, і вони не змогли причалити до берега. Була темна ніч, і жодна душа не спаслася. Якби я не послухався впливу того, що проявилось в мені, я був би там сам і вся решта групи”²⁸.

Служіння у Солт-Лейк-Сіті

Після того як святі оселилися в долині Солоного озера, обов'язки старійшини Вудраффа змінилися. Його більше не посилали за кордон на місії повного дня. Замість цього його робота включала допомогу більшій кількості святих емігрувати до місця головного розташування Церкви, зустрічі з тими, хто відвідував їхній край, служіння як законодавця, роботу з ірригації та культивуації земель, а також розроблення методів

рослинництва та фермерства. Він часто відвідував поселення святих останніх днів у Юті, Арізоні та Айдахо, проповідючи євангелію та заохочуючи святих виконувати їхні обов'язки.

Уілфорд Вудрафф служив заступником Церковного історика з 1856 р. до 1883 р. і Церковним істориком з 1883 р. до 1889 р., тобто протягом більшої частини свого служіння у Кворумі Дванадцятьох Апостолів. Хоч цей обов'язок вимагав багато часу, він вважав це привілеєм, вірячи, що “історія цієї Церкви залишиться на час і на вічність”²⁹. Його служіння як історика було продовженням тієї роботи, яку він виконував з 1835 р., коли він почав вести щоденники—особисті записи свого життя та історії Церкви (див. сс. 125–127).

У своїх невинних зусиллях зміцнювати Церкву, служити суспільству і забезпечувати свою сім'ю Уілфорд Вудрафф слідував принципам, які він перейняв від свого працьовитого батька. Старійшина Франклін Д. Річардс з Кворуму Дванадцятьох Апостолів казав, що старійшина Вудрафф “був відомий своєю активністю, працьовитістю та фізичною витривалістю. Він був не крупним чоловіком, але міг виконувати працю, яка б довела звичайну людину до виснаження”³⁰.

Щоденники старійшини Вудраффа заповнені описаннями довгих днів важкої праці. Якось він розповів про те, як у 67-річному віці заліз на 4-метрову драбину разом зі своїм сином Есахелом, щоб збирати з дерева персики. Есахел почав втрачати рівновагу. Намагаючись врятувати Есахела, старійшина Вудрафф сам впав. Він писав: “Я впав під драбину з висоти майже 3 метрів на землю і вдарився правим плечем та стегном, і це було дуже боляче. Есахел не зазнав значних пошкоджень. У мене боліло тіло і я шкутильгав весь той вечір”³¹. Наступного дня він записав: “Сьогодні в мене все боліло і я шкутильгав, але я пішов у поле і повернувся додому ввечері”³². Коментуючи цей випадок, Меттіас Каулі сказав: “Можна справедливо поцікавитися, що це робив чоловік такого віку на дереві? Перш за все, якщо казати про старійшину Вудраффа, він ніколи не згадував про свій вік, коли бачив щось, що потрібно було зробити, якщо він міг це зробити. Він був скрізь. Він був готовий до будь-якої несподіванки у будь-який час. Якщо

він бачив галузку на верхівці яблуні, яку необхідно було відпиляти, він ледве встигав обдумати цю думку, аж як опинявся на верхівці дерева, і йому завжди було важко просити когось робити те, що він міг зробити самотужки”³³.

Побудова храмів і храмова робота

Завжди, коли святі зупинялися на тривалий час, утворюючи центральне поселення, вони будували храм. Вони слідували цій моделі в Кертленді, в Наву і зрештою у Солт-Лейк-Сіті. Роблячи це, вони залишалися вірними одкровенню від Господа, отриманому через пророка Джозефа Сміта—одкровенню, яке старійшина Вудрафф записав у своєму щоденнику:

“Якою була мета збирання Юдеїв або народу Божого будь-якої доби світової [історії]? Головною метою була побудова для Господа дому, у якому Він міг би відкрити Своему народу обряди Його дому і слави Свого царства, а також навчити народ шляхам спасіння. Бо існують певні обряди й принципи, які для того, щоб їх навчали й практикували, мають виконуватися в такому місці, або домі, який побудовано для цієї мети. Це було в задумі Бога ще до того, як світ постав, і для цієї мети Бог часто мав намір зібрати Юдеїв, але вони не хотіли цього. Саме з цією метою Бог збирає народ в останні дні—побудувати для Господа дім, щоб готувати їх до обрядів і ендаментів, омовінь і помазань тощо”³⁴.

Старійшина Вудрафф часто увіщував своїх ближніх-святих долучатися до благословень, доступних у храмі. Він говорив: “Я вважаю, що побудова храмів є однією з найважливіших речей, що їх вимагає Господь від святих останніх днів у розподілі повноти часів, щоб ми могли ходити в ці храми і не тільки викупляти живих, але й викупляти мертвих”³⁵. З характерною для нього ретельністю він являв приклад храмової роботи, забезпечивши виконання цієї роботи для тисяч своїх предків.

Як і багато інших пророків його доби, старійшина Вудрафф пророкував, що прийде час, коли храми будуть стояти по цілому світі³⁶. Він радів нагоді побачити, що це пророцтво починає здійснюватися, коли чотири храми були побудовані і освячені на Території Юти протягом перших 46 років після прибуття

*Ментайський храм у штаті Юта, освячений
Президентом Уїлфордом Вудраффом у 1888 р.*

святих у долину Солоного озера—у містах Сент-Джордж, Логан, Ментай і Солт-Лейк-Сіті.

Президент Вудрафф підносив молитви освячення для храмів у Ментай та Солт-Лейк-Сіті. У посланні до всіх членів Церкви він та його радники у Першому Президентстві свідчили про благословення, які приходять до тих, хто відвідує освячення храму в душі щирого поклоніння: “Приємні нашіптування Святого Духа будуть дані їм, і скарби Небес, спілкування з ангелами будуть додаватися їм час від часу, бо [Господне] обіцяння вийшло і не може не сповнитися!”³⁷ Він описав один з таких випадків, який стався під час освячення Логанського храму:

“Коли я був на освяченні цього храму, до мене прийшла думка про ті численні години, які я провів у молитвах у своїй юності, звертаючись до Бога, щоб Він дозволив мені дожити на землі до того, щоб побачити Церкву Христа встановленою, а також народ, поставлений, щоб отримати давню євангелію, який буде відстоювати віру, яку колись передали святим. Господь обіцяв мені, що я доживу до того, що знайду

народ Божий і матиму ім'я та місце ... в Його домі, ім'я, краще ніж у синів й дочок, ім'я, яке не буде відсічено. І я сьогодні радію, маючи ім'я з Його народом і допомагаючи в освяченні ще одного храму Його найсвятішому імені. Нехай славиться Бог і Агнець назавжди”³⁸.

Служіння Уілфорда Вудраффа як Президента Церкви

Коли Президент Джон Тейлор помер 25 липня 1887 р., Кворум Дванадцятьох Апостолів став керівним органом Церкви, а президент Вудрафф став верховним чином. Відчуваючи тягар управління цілою Церквою, президент Вудрафф записав наступні думки у своєму щоденнику. “Це ставить мене у дуже особливе положення—те положення, якого я ніколи не прагнув все своє життя. Але за провидінням Божим це покладено на мене, і молю Бога, мого Небесного Батька, вділити мені стільки благодаті, скільки це потрібно сьогодні. Це висока і відповідальна посада для будь-якого чоловіка, і така посада, що потребує великої мудрості. Я ніколи не чекав, що переживу Президента Тейлора. Але це сталося. Я можу тільки сказати: “Чудесними є Твої шляхи, о Господи, Боже Всемогутній, бо Ти безумовно вибрав слабке цього світу, щоб виконувати Твою роботу на землі. Нехай Твій слуга Уілфорд буде підготовлений для всього, що чекає його на землі і матиме силу здійснити все, що вимагає від його рук Бог Небесний. Я прошу про це благословення мого Небесного Батька в ім'я Ісуса Христа, Сина Живого Бога”³⁹. Президент Вудрафф був підтриманий як Президент Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів 17 квітня 1889 р. Він став четвертим Президентом Церкви у цьому розподілі.

Свідчення про Господню роботу останніх днів

У своїх посланнях членам Церкви Президент Вудрафф постійно свідчив про Відновлення евангелії, так само як він робив це завжди у своєму священнослужінні. Однак він складав свідчення зі збільшеною наполегливістю протягом цих останніх дев'яťох років свого життя. Він був останньою живою людиною, що служила як апостол разом із Джозефом Смітом, і він відчував нагальну потребу залишити ясне і три-

*Президент Уїлфорд Вудрафф, в центрі,
разом зі своїми радниками у Першому Президентстві:
президенти Джордж К. Кеннон, ліворуч, і Джозеф Ф. Сміт, праворуч.*

вале свідчення про Пророка Відновлення. Приблизно за рік до смерті він сказав:

“Є багато речей, які я не розумію, і одна з них—це те, чому я ще тут у моєму віці. Я не розумію, чому мене зберігали стільки років, коли багатьох апостолів і пророків уже покликали додому. Я єдиний чоловік у плоті, що отримав свої дари під руками пророка Джозефа Сміта. Я єдиний чоловік у плоті, який був разом з Дванадцятьма Апостолами, коли він передав їм ключі Бога разом з наказом опікуватися цим царством. Він стояв десь три години в кімнаті, виголошуючи нам свою останню лекцію. Кімната була наче наповнена поглинаючим вогнем. Його обличчя було ясным, наче бурштин; його слова були наче яскраві блискавки для нас. Вони пронизували кожну частку наших тіл від потилиці до п’ят. Він сказав: “Брати, Господь Всемогутній запечатав на моїй голові кожне священство, кожний ключ, кожну силу, кожний принцип, який належить до останнього розподілу повноти часів і до розбудови царства Божого. Я запечатав на ваших

головах усі ці принципи, священство, апостольство і ключі царства Божого, і тепер ви маєте підставити свої плечі і опікуватися цим царством або ви будете прокляті”. Я не забуваю цих слів—Я ніколи не забуду, поки живу. Це була остання промова, яку він виголошував у плоті. Невдовзі після цього він був убитий і покликаний додому у славі”⁴⁰.

Як Президент Церкви Президент Вудрафф закликав святих шукати провід Святого Духа і слідувати йому, бути вірними своїм завітам, проповідувати евангелію вдома і за кордоном, бути чесними у своїх мирських обов’язках і бути старанними у виконанні храмової та сімейно-історичної роботи. Його порада лунає у твердженні, яке він зробив, коли був членом Кворуму дванадцятьох: “Якими хорошими ми не були, ми маємо постійно намагатися ставати кращими. Ми підкоряємося іншому закону та іншій евангелії, ніж інші люди, і ми маємо на меті інше царство, і наша мета, відповідно, має бути вищою перед нашим Господом Богом, і ми маємо управляти собою і контролювати себе у відповідності до цього, і я молю Бога, мого Небесного Батька, щоб Його Дух міг почити на нас і уможливити це для нас”⁴¹.

Видання Маніфесту

Зміцнений керівною рукою Господа, Президент Вудрафф провів святих останніх днів крізь один з найбуремніших періодів у цьому розподілі. В кінці 80-х років XIX століття Церква продовжувала практику множинного шлюбу, виконуючи заповідь, яку Господь дав через пророка Джозефа Сміта. Однак уряд Сполучених Штатів незадовго до цього видав закони проти цієї практики, додавши суворі покарання за порушення цих законів, включаючи конфіскацію Церковного майна і позбавлення членів Церкви основних громадянських прав, таких, як право голосувати. Ці події відкрили також юридичні канали для переслідування святих останніх днів, які практикували множинний шлюб. Церква подавала апеляції, але все було даремно.

Ці обставини повисли на Президенті Вудраффі тяжким тягарем. Він шукав волі Господа з цього приводу і зрештою отримав одкровення, що святі останніх днів мають припини-

ти практику входу у множинний шлюб. Покірний Господній волі, він видав те, що стало відомим як Маніфест—натхненне твердження, яке залишається основою позиції Церкви у питаннях множинного шлюбу. У цій публічній декларації, датованій 24 вересня 1890 р., він проголосив свій намір коритися законам країни. Він також свідчив, що Церква припинила навчати практиці множинного шлюбу⁴². У жовтні, 6 числа, 1890 р., на сесії генеральної конференції, святі останніх днів підтримали декларацію свого пророка, одноставно підтримавши твердження, що він “мав повне право, згідно з повноваженням своєї посади, видати Маніфест”.

Підтвердження вічної природи сім'ї

Приблизно за три місяці до того, як убили пророка Джозефа Сміта, він [Джозеф] виголосив промову перед великим зібранням святих. Старійшина Уілфорд Вудрафф, який записував конспект тієї промови, говорив, що Пророк говорив про “один з найважливіших і найцікавіших предметів, що будь-коли представляли святим”⁴⁴. Частину цієї проповіді Пророк присвятив свідченню про вічну природу сімей. Він говорив про потребу бути запечатаними до своїх батьків і простягнути цей запечатувальний обряд крізь покоління:

“Це вплив духа Іллі, щоб ми викупляли наших мертвих і зв'язувати себе з нашими батьками, які є в небесах, і запечатували наших мертвих, щоб вони вийшли у першому воскресінні, і тут нам потрібна влада Іллі, щоб запечатувати тих, хто жив на землі, до тих, хто перебуває на небесах. Ідіть і запечатайтеся на землі з вашими синами й дочками, а також з вашими батьками у вічній славі”.

Протягом кількох наступних десятиліть святі останніх днів знали, що має бути “поєднувальна ланка того чи іншого роду між батьками і дітьми” (УЗ 128:18). Однак самі процедури не були до кінця впорядковані; як казав Президент Вудрафф, Пророк Джозеф не дожив до того, щоби “більш детально розібрати ці речі”⁴⁶. Діючи у відповідності до “всього світла і знання, яке [вони] мали”⁴⁷, вони часто запечатували себе або “усиновлювалися” до Джозефа Сміта, Бригама Янга або інших провідників Церкви їхніх часів замість того, щоб запечатати-

ся до своїх батьків і матерів. Як Президент Церкви, Президент Вудрафф казав про цю практику: “Ми не повністю виконуємо ті принципи на виповнення одкровення, що Бог дав нам, у запечатування сердець батьків до дітей, а дітей—до батьків. Я не був задоволений, незадоволений був Президент [Джон] Тейлор, і жодна людина з часів пророка Джозефа, яка виконувала обряди усиновлення у храмах нашого Бога. Ми відчували, що в цьому питанні має бути відкрито більше, ніж досі було отримано”⁴⁸.

Це додаткове одкровення прийшло до Президента Вудраффа 5 квітня 1894 р.⁴⁹ Через три дні у зверненні на Генеральній конференції, він розповів про одкровення: “Коли я звернувся до Господа, щоб дізнатися, до кого саме мені усиновлятися,.. Дух Божий сказав мені: “Хіба ти не маєш батька, який породив тебе?” “Так, маю”. “Тоді чому б тобі не шанувати його? Чому б не усиновитися до нього?” “Так,—кажу я,—так буде правильно”. Я був усиновлений до мого батька і мав запечатати мого батька до його батька і так далі; і я хочу, щоб це було обов’язком кожного чоловіка, який є президентом храму, щоб він наглядав, аби віднині і навіки, якщо тільки Господь Всемогутній не накаже інакше, кожна людина була запечатана до свого батька... Це є воля Божа для цього народу. Я хочу, щоб усі чоловіки, які є президентами цих храмів у цих горах Ізраїля, пам’ятали про це. Яке я маю право відібрати права родоvodu у будь-якої людини? Яке право на це має будь-яка людина? Жодного; я кажу, нехай кожна людина буде усиновленою до її батька; і тоді ви будете чинити саме так, як сказав Бог, коли Він проголосив, що Він пошле Іллю-пророка в останні дні [див. Малахія 4:5–6]...

Ми хочемо, щоб святі останніх днів віднині досліджували свої родоводи настільки глибоко, наскільки зможуть, і запечатувалися до своїх батьків і матерів. Нехай діти будуть запечатані до батьків, і нехай цей ланцюг буде простягнуто настільки далеко, наскільки це можливо...

Брати і сестри, покладіть ці речі до серця. Продовжуймо складати наші записи, заповнювати їх праведно перед Господом і виконувати цей принцип, і благословення Бога

прийдуть до нас, і ті, хто буде викуплений, благословлять нас у дні майбуття. Я молю Бога, щоб як народ ми тримали відкритими очі, щоб бачити, вуха, щоб слухати, і наші серця, щоб розуміти велику і могутню роботу, яка лежить на наших плечах, і яку Бог небесний вимагає від наших рук”⁵⁰.

“Ми завжди молимося за тебе”

1 березня 1897 р., святі останніх днів заповнили Солт-Лейкську Скинню, святкуючи 90-річчя Уілфорда Вудраффа. Там вони почули новий гімн: “Ми завжди молимося за тебе”. Івен Стівенс адаптував музику одного з існуючих гімнів і написав нові слова, складаючи шану любому пророкові Церкви:

*Ми завжди молимося за тебе, наш дорогий пророче,
Щоб Бог дав тобі спокій і вітання;
Щоб у твої роки, що змориками прорізали твоє чоло,
Світло, що зараз є в тобі, не тьмянішало,
Світло, що зараз є в тобі, не тьмянішало.*

*Ми завжди молимося за тебе від усього серця,
Щоб міць була дана тобі, щоб виконувати твої обов’язок,
Щоб вести нас, давати нам поради день-у-день,
І проливати святе світло на нашу путь,
І проливати святе світло на нашу путь.*

*Ми завжди молимося за тебе з палкою любов’ю;
І молитви дітей чути згори,
І ти завжди будеш благословенний, і Бог дасть
Усе потрібне і найкраще, аж до кінця твоїх днів,
Усе потрібне і найкраще, аж до кінця твоїх днів⁵¹.*

Через вісімнадцять місяців, 2 вересня 1898 р. Президент Уілфорд Вудрафф помер, зрештою приєднавшись до своїх співтоваришів-святих, які померли раніше. На його похороні, що проходив у Солт-Лейкській Скинні, “дух миру ... схилявся над усіма заходами, і заповнював зібрання, і залишався надовго, щоб утішити почуття всіх”. Інтер’єр Скинні був “красиво убраний у біле”, прикрашений “рясно і велично” квітами і снопами пшениці та вівса. “З кожного боку органа були цифри “1847” і великі зв’язки полину і соняшників, [а також]

верхівки смерек”, що нагадувало в’їзд піонерів у долину Солоного озера в липні 1847 р. Над великим портретом Президента Вудраффа було підсвічено висловлення “І вмерши, він ще промовляє”, що було даниною шани пророкові Бога, чії вчення та приклад будуть продовжувати надихати святих останніх днів у їхніх зусиллях допомогти розбудувувати царство Боже⁵².

Посилання

1. *Hymns*, no. 285; text by William Cowper.
2. In Conference Report, April 1937, 11.
3. *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors As Recorded in His Daily Journals* (1964), 37.
4. *Hymns*, no. 285.
5. “History of Wilford Woodruff (From His Own Pen),” *Millennial Star*, March 18, 1865, 167–168.
6. Див. Journal of Wilford Woodruff, preface to 1838, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
7. Див. *Deseret Weekly*, February 24, 1894, 288.
8. “History of Wilford Woodruff (From His Own Pen): Chapter of Accidents,” *Millennial Star*, June 10, 1865, 359–360; from a document Elder Woodruff wrote in 1858.
9. “History of Wilford Woodruff (From His Own Pen): Chapter of Accidents,” *Millennial Star*, June 17, 1865, 374–375.
10. “History of Wilford Woodruff (From His Own Pen): Chapter of Accidents,” *Millennial Star*, June 24, 1865, 392.
11. “History of Wilford Woodruff (From His Own Pen),” *Millennial Star*, March 25, 1865, 182.
12. Journal of Wilford Woodruff, preface to 1838.
13. Див. *Deseret Weekly*, September 5, 1891, 323.
14. *Millennial Star*, March 25, 1865, 182.
15. *Millennial Star*, November 21, 1895, 741.
16. Journal of Wilford Woodruff, introduction.
17. “Leaves from My Journal,” *Millennial Star*, May 30, 1881, 342.
18. *Millennial Star*, May 30, 1881, 342.
19. “Leaves from My Journal,” *Millennial Star*, June 20, 1881, 391.
20. *Millennial Star*, June 20, 1881, 391.
21. See Journal of Wilford Woodruff, summaries of 1835 and 1836.
22. *Deseret Weekly*, November 7, 1896, 643.
23. *Deseret Weekly*, November 7, 1896, 643.
24. *Deseret Weekly*, November 7, 1896, 643.
25. In Conference Report, October 1897, 46.
26. “Leaves from My Journal,” *Millennial Star*, September 26, 1881, 621.
27. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 27, 1880, 2.
28. In Conference Report, April 1898, 30.
29. Journal of Wilford Woodruff, September 6, 1856.
30. “Wilford Woodruff,” *Improvement Era*, October 1898, 865.
31. Journal of Wilford Woodruff, September 7, 1874.
32. Journal of Wilford Woodruff, September 8, 1874.
33. *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors*, 484.
34. Quoted by Wilford Woodruff, in Journal of Wilford Woodruff, June 11, 1843.

35. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 2, 1876, 4.
36. Див. *Deseret News: Semi-Weekly*, March 26, 1878, 1.
37. "Address from the First Presidency," *Millennial Star*, April 10, 1893, 246.
38. Journal of Wilford Woodruff, May 17, 1884.
39. Journal of Wilford Woodruff, July 25, 1887.
40. *Deseret Weekly*, September 4, 1897, 356.
41. *Deseret News: Semi-Weekly*, December 28, 1875, 1.
42. Див. Учення і Завіти, Офіційна декларація—1.
43. Лоренцо Сноу, текст, що супроводжує Учення і Завіти, Офіційна декларація—1
44. Journal of Wilford Woodruff, March 10, 1844.
45. Quoted by Wilford Woodruff, in Journal of Wilford Woodruff, March 10, 1844.
46. "Discourse by President Wilford Woodruff," *Millennial Star*, May 28, 1894, 338.
47. *Millennial Star*, May 28, 1894, 337.
48. *Millennial Star*, May 28, 1894, 337.
49. Див. Journal of Wilford Woodruff, April 5, 1894.
50. *Millennial Star*, May 28, 1894, 338, 339, 341.
51. *Hymns*, no. 23.
52. Див. "In Memoriam: President Wilford Woodruff," *Woman's Exponent*, September 15, 1898, 44–45.

Починаючи з Першого видіння Джозефа Сміта “євангелія з’явилася в наш час у своїй істинній славі, силі, порядкуві й світлі”.

Відновлення євангелії

Через пророка Джозефа Сміта Господь відновив Свою євангелію в істинній славі, силі, порядку і світі.

З життя Уїлфорда Вудраффа

Коли Уїлфорд Вудрафф був дитиною, він і його сім'я затоваришували з Робертом Мейсоном, чоловіком, який був відомий за свою надзвичайну віру. Президент Вудрафф згадував:

“Він вірив, що необхідно мати пророків, апостолів, снів, видіння і одкровення в церкві Христа, ті самі, що їх мали ті, хто жив у давні дні; і він вірив, що Господь поставить народ і церкву в останні дні з пророками, апостолами і всіма дарами, владами і благословеннями, які вона завжди містила в будь-яку епоху світової історії. Він часто приходив у дім мого батька, коли я був хлопчиком, і навчав мене і моїх братів тим принципам; і я вірив йому.

Він багато молився і мав снів та видіння, і Господь показав йому багато чого у видіннях, що мало статися в останні дні.

Я розповім про одне видіння, яке він мені переповів. Під час нашої останньої зустрічі він сказав: “Я працював на своєму полі вдень, коли мене огорнуло видіння. Я був поставлений серед великого лісу фруктових дерев: Я був дуже голодний і довго йшов тим садом, шукаючи плоди, щоб поїсти; але я не міг знайти жодного плоду в цілому саді, і я заплакав, бо не зміг знайти плодів. Поки я стояв, дивлячись на цей сад і дивуючись, чому немає плодів, дерева почали падати на землю з кожного боку від мене, доки в цілому саді не залишилося стояти жодне дерево; і поки я стояв, дивуючись, я побачив, як молоді паростки почали рости з коренів дерев, що впали, і вони виростили в молоді квітучі дерева на моїх очах. Вони випускали бруньки, квітнули, і на них з'являлися плоди, аж доки дерева рясно не принесли найкращі плоди,

які тільки мені доводилося бачити, і я радів, дивлячись на рясноту цих прекрасних плодів. Я підійшов до дерева і набрав повні жмені плодів, і я дивувався, які вони красиві, і коли я збирався скуштувати [один з них], видіння зникло, і я опинився в полі, на тому самому місці, де почалося видіння.

Після цього я став навколішки на землю, і молився Господу, і просив Його в ім'я Ісуса Христа показати мені значення видіння. Господь сказав мені: “Ось витлумачення видіння: великі дерева в лісі представляють покоління, у якому ти живеш. У твоєму поколінні на землі немає церкви Христа, або царства Божого. На землі немає плоду Церкви Христової. Жодна людина не висвячена від Бога, щоб виконувати жоден з обрядів евангелії спасіння на землі в цей день і в цьому поколінні. Але в наступному поколінні, Я, Господь, поставлю Моє царство і Мою Церкву на землі, і плоди царства і церкви Христа, ті, що приходять з пророками, апостолами і святими в кожному розподілі, знову будуть знайдені у повноті на землі. Ти доживеш до того, щоб побачити той день і потримати плід; але ніколи не скуштуєш від нього у плоті”.

Президент Вудрафф продовжував: “Коли [він] закінчив свою розповідь про видіння та його витлумачення, він сказав мені: “Я ніколи не скуштую від цього плоду у плоті; але ти скуштуєш, і ти станеш видатним діячем у царстві”. Тоді він обернувся і пішов від мене. Це були останні слова, які він сказав мені за свого земного життя.

Він мав це видіння приблизно в 1800 р., і він розповів це мені у 1830 р.—у ту саму весну, коли було організовано Церкву.

Це видіння та інше, чого він навчав мене, справило велике враження на мою душу, і я багато молився Господу, щоб Він вів мене Своїм Духом і підготував мене до Своєї Церкви, коли вона прийде”.

Коли Уілфорд Вудрафф приєднався до Церкви, він написав листа своєму другові Роберту Мейсону. “Я... розповів йому, що знайшов Церкву Христа, про яку він мені розповідав,—згадував він пізніше. —Я розповів йому про її організацію і появу Книги Мормона; про те, що Церква має пророків, апостолів і всі дари та благословення, що істинний плід царства

і Церкви Христа явлені серед святих, саме так, як Господь показав йому у видінні. Він отримав мого листа і прочитав його кілька разів, і він поставився до нього так, як він ставився до того плоду з видіння; але він був дуже старий і невдовзі вмер. Він не дожив до того, щоби хтось із старійшин виконав для нього обряди євангелії.

При першій нагоді, після того як було відкрито вчення про хрищення за мертвих, я пішов і охристився за нього¹.

Учення Уілфорда Вудраффа

Євангелія Ісуса Христа є вічною і незмінною.

Господь простягав Свою руку багато разів у різних розподілах, щоби встановити Своє царство на землі; Він ставив людей—шляхетних духів,—які приходили і втілювалися у [свої] тілесні skinії в різні періоди й часи. Він надихав тих людей; давав їм одкровення; сповнював їх натхненням, світлом, істиною, тим, що є від царства Божого².

Якби вам довелося зустрітися з батьком Адамом, з Сифом, Мойсеєм, Аароном, Христом або апостолами, вони б навчали вас тим самим принципом, яких навчено нас; вони б не змінили жодну частку. Ця євангелія є вічною за своєю природою і незмінною за своїм характером³.

Ніколи не було більше, ніж одна євангелія, і ніколи не буде більше, ніж одна, яку передають дітям людським, і це ніколи не змінювалося і ніколи не буде змінюватися ні в часі, ні у вічності. Вона є тією самою у кожному періоді світової історії; її обряди є тими самими. Ті, хто вірував у євангелію, мали віру в Ісуса ще до того, як Він прийшов у плоті, і розкаяння в гріхові проповідували ще до Його дня так само, як і після; вони також практикували хрищення для відпущення гріхів і рукопокладання для надання дару Святого Духа; і вони мали організацію церкви з натхненними мужами. Ці речі є необхідними у кожную епоху світової історії⁴.

Завжди, коли Господь має Церкву на землі, і ця Церква отримує євангелію Христа, і вони мають спілкування зі Святим Духом, тоді кожен дар і благодать, що будь-коли належали Церкві Божій, належить цій Церкві⁵.

Ісус Христос встановив Свою Церкву під час Свого земного священнослужіння, але люди впали у відступництво після Його смерті та Воскресіння.

Ісус Христос ... приніс євангелію Юдеям і встановив Своє царство серед них, і воно прийшло з усіма дарами, благадателями і силами: хворих зцілювали; дияволів виганяли; дари було явлено серед них. Але Юдеї відкинули Його і вони зрештою віддали Його на смерть. Його не прийняли; і тоді, згідно з заповіддю, ця євангелія пішла до Іновірів⁶.

Коли царство було представлено Іновірцям, його було представлено з апостолами і пророками, з силами зцілення, з одкровеннями, що йшли безпосередньо від Бога, і з кожним даром, кожною благадаттю, у які вірували Юдеї і які вони мали, поки залишалися вірними: коли воно пішло до Іновірів, воно було досконалим у своїй організації, але у плині часу вони змінили обряди царства Божого і впали за тим самим сценарієм зневіри, і залишалися століттями без істинного порядку небес у своєму середовищі... У плині часу дари, і благадати, і сили царства Божого були забрані, і ті люди, хто керували давньою церквою Божою, майже всі були віддані на смерть; вони були вбиті, бо [вони] намагалися зберегти церкву в чистоті і з усією міццю намагалися встановити принципи, які відкривав Бог⁷.

Пройшло багато століть. Мільйони людей народжувалися, жили на землі, помирали і відходили в духовний світ, і жодна душа з них, наскільки нам про це відомо, не мала влади йти серед людей і виконувати обряди євангелії життя і спасіння. Були, безумовно, мільйони добрих людей, які діяли згідно з найкращим світлом, що в них було, ... які приходили у свій час і проповідували євангелію, згідно з тим світлом, яке вони мали. Але вони не мали влади виконати жоден обряд, що залишався б у силі після смерті. Вони не мали святого священства⁸.

Світ був майже позбавлений знання істини і Святого Духа, яке проливається, щоб вести людство шляхом істини... Один лише той факт, що покоління за поколінням поставали і встановлювали системи та організації, кожна з яких проголошувала, що вона створена згідно з планом спасіння, але всі вони протистояли одна одній, доки вони не утворили десятки і

*“Ісус Христос... приніс євангелію Юдеям
і встановив Своє царство серед них”.*

десятки церков, усі з різними положеннями вчення, доводить, що щось було негаразд.

Після століть відступництва Господь відновив повноту євангелії через пророка Джозефа Сміта.

Євангелія з’явилася в наш час у своїй істинній славі, силі, порядку й світлі, як це завжди було, коли Бог мав серед людей народ, який Він визнавав. Та сама організація і євангелія, за яку помер Христос і захищаючи яку проливали свою кров апостоли, знову встановлені в цьому поколінні. Як саме вона прийшла? Через священнослужіння святого ангела від Бога, з небес [посланого], який [розмовляв] з людиною, і показав їй темряву, що огортала світ, і відкрив перед нею ту велику темряву, що оточувала народи, і картини тих подій, що мають статися в цьому поколінні, швидко змінюючи одна одну, аж до пришествя Месії [див. Джозеф Сміт—Історія 1:30–49]. Ангел навчав Джозефа Сміта цих принципів, що є необхідними для спасіння світу; і Господь дав йому заповіді, і запечатав на ньому священство, і дав йому владу виконувати обряди дому Господнього. Він сказав йому, що євангелії не було серед

людей і що в світі не було істинної організації цього царства, що люди відвернулися від Його істинного порядку, змінили обряди, і зламали вічний завіт, і успадкували брехню і ті речі, від яких користі немає. Він сказав йому, що настав час покласти основу для встановлення Царства Божого серед людей в останній раз, що є підготовкою до фінальної сцени.

Що робив Джозеф Сміт, отримавши священство та його обряди? Я скажу вам, що він робив. Він зробив те, на що були нездатні сімнадцять століть і п'ятдесят поколінь, що приходили і відходили, усе духівництво і релігії християнського світу, і весь світ разом—він, будучи [неосвіченим] юнаком, представив світові євангелію Ісуса Христа у її повноті, ясності й простоті, як її викладав її Творець та Його апостоли; він представив церкву Ісуса Христа і царство Боже, досконале у своїй організації, як апостол Павло представляв їх—з головою і ногами, руками і долонями, кожен член тіла досконалий перед небесами і землею [див. 1 Коринтянам 12:12–28]. Як міг він, [неосвічений] хлопець, зробити те, що цілий освічений християнський світ не зміг зробити за сімнадцять століть? Оскільки його вела сила Божа, він отримував свою освіту від тих людей, які, перебуваючи у плоті, самі проповідували ту саму євангелію, і роблячи це, він сповнював те, про що пророкували патріарх Адам, Енох, Мойсей, Ілля, Ісая, Єремія та Ісус і Його апостоли.

Павло з легким серцем казав: “Я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона сила Божа на спасіння кожному, хто вірує”. [Див. Римлянам 1:16]. Так само можуть сказати святі останніх днів: “Ми не соромимося євангелії Христової”. Я не соромлюся сказати, що Джозеф Сміт був пророком Бога; я не соромлюся засвідчити, що він був покликаний Богом, і він заклав основу цієї церкви і царства на землі, бо це істинно так, і кожний чоловік, кожна жінка, яких надихає Святий Дух, можуть бачити і розуміти ці речі.

Його життя тривало, доки він не отримав кожний ключ, обряд і закон, що будь-коли давалися людині на землі від патріарха Адама і до нинішнього розподілу. Він отримав владу і ключі під руками Мойсея для збирання дому Ізраїлевого в останні дні; він отримав під руками [Іллі] ключі запечатування

Пророк Джозеф Сміт “отримав під руками Петра, Якова та Івана апостольство і все, що належало до нього”.

сердець батьків до дітей і сердець дітей до батьків; він отримав під руками Петра, Якова та Івана апостольство і все, що належить до нього; він отримав під руками Моронія всі ключі і владу, що вимагається від жезла Йосипа, що є в руках Єфрема; він отримав під руками Івана Христителя Ааронове священство з усіма його ключами і владою; а також кожен інший ключ і владу, що належить цьому розподілу, і я не соромлюся сказати, що він був пророком Божим¹¹.

Джозеф Сміт не жив протягом майже тисячі років, як Адам, він прожив тридцять вісім років. Він явив літопис жезла Йосипового, що є в руках Єфрема—історію давніх жителів цього континенту. Силою Божою він переклав його, і його видано багатьма мовами. Крім цього він організував Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів на основі апостолів і пророків, і Христос Ісус є [її] наріжним каменем [див. Ефесянам 2:20]. Чоловіків, що мали різні професії, висвячували у священство і посилали нести цю евангелію у світ. Бог сказав Джозефу Сміту, що його було покликано підрізати виноградника ще раз, востаннє, перед пришествям Сина

Людини [див. УЗ 24:19]. З тих часів тисячі старійшин Ізраїля було послано у світ проповідувати євангелію... Нехай кожна людина прочитає одкровення з книги Учення і Завіти, які було дано через нього протягом того короткого часу, який він провів тут у плоті. Це одна з найвеличніших книг, що людина будь-коли давала роду людському. Не тільки це, але він організував [виконання] ендаументів і виконав багато іншої роботи. Хто міг би вимагати від нього, щоб протягом того короткого часу, який він жив у плоті, він зробив більше, ніж він зробив? Я отримав свій ендаумент під його руками. Він приніс усі ці обряди, які було дано святим останніх днів. По суті, це чудо й диво, що він встиг зробити так багато¹².

**Ми тепер маємо привілей
ходити у світлі відновленої євангелії.**

Я вважаю благословенним від Господа кожний народ, якому Він відкрив євангелію Ісуса Христа, якому Він дав святе священство і повноваження виконувати обряди Його дому... Я вважаю, що це наша сьогоднішня позиція; ми маємо привілей ходіння у світлі, ми маємо привілей розуміти і знати істину, знати шлях спасіння і піднесення у присутності нашого Батька і Бога. Ми правомочно знаємо Його задум і волю, через Його слуг і пророків. Господь дав нам учителів і натхненних мужів, мужів, які є натхненими від Духа і сили Божої; зодягнув їх в істину і дарував їм мудрість навчати нас в усі часи, якою стежею нам іти. Це велике благословення¹³.

Коли я думаю... про умови, в яких перебуває рід людський, і бачу у наскільки іншому по відношенню до великих народних мас становищі знаходимося ми, я справді відчуваю, що ми зобов'язані бути вдячними нашому великому Благодійникові. Мільйони представників людського роду збираються у різних приміщеннях, соборах, церквах, щоб поклонитися Богові, але хіба є серед цих чисельних громад хоч би одна, де мають розуміння істини, якщо тільки серед них немає старійшини-святого останніх днів, якого покликано, щоб проповідувати жителям землі? Чи збираються вони, розуміючи принципи

тієї самої євангелії, того самого плану спасіння, євангелії Ісуса Христа, таким чином, щоб це єднало їх?

Бог не міг би об'єднати людей, у яких є стільки різновидів віри і так багато вчень, діаметрально протилежних одне одному, як це є у світі, але ми є благословенним народом; ми маємо принципи союзності та єдності, і коли ми дотримуємося їх, вони зближують і єднують нас.

Саме за цим принципом святі останніх днів є благословенними і вільними. Ви значною мірою звільнені від тих тривог та плутанини, лжевчень, темряви, помилок та забобонів, що замарювали наш розум, доки світло не було явлено дітям людським, які перебували у темряві, бо так це було з нами усіма; доки світло не прийшло, ми, значною мірою, плазували в темряві. Хоч ми могли бути чесними і нас підносили найкращі та найсвятіші почуття, поки не було явлено повноту євангелії, світ немовби всліпу дряпався по муру [див. Ісая 59:9–11]. У нас не було ні апостолів, ні пророків, у нас не було натхненних мужів, які б підняли нас і сказали нам, що робити, аби бути спасеними, і нам доводилося проходити крізь усі ті тривогу, нещастя і темряву, яким підвладні діти людські, живучи за лжевченнями, лжетрадиціями та лжевчителями...

Ми звільнені від цього, хмару темряви усунуено від нас, і світло вічної істини почало сяяти над нашим розумом...

Це я вважаю одним з найбільших благословень, що Бог давав дітям людським,—мати ясну істину, на яку їм вказали. ...

Де можна було знайти чоловіка або жінку, які б розуміли щось про Бога або про вічність, доки Джозеф Сміт не відкрив повноту євангелії? Я міг читати в Біблії про ті речі, у які ми тепер віримо, і приймати їх, але я був оточений традиціями світу і не міг розуміти їх.

Тепер нас навчають час від часу ясним принципам євангелії Ісуса Христа, планові спасіння—навчають, як жити, щоб мати схвалення нашого Небесного Батька. Хіба це не благословення з благословень? Якби ці люди могли усвідомлювати їхні благословення, вони ніколи не прожили жодної нещасної миті.

Якби ці люди могли усвідомлювати своє становище та їхні дійсні стосунки з Богом, вони б відчували повне задоволення і вони б усвідомили, що наш небесний Батько є милостивим до нас і що Він дарував нам великі й славетні благословення¹⁴.

Я дякую Богові, що я живу в цей час і добу світової історії, коли мої вуха почули звук повноти євангелії Христа¹⁵.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Перегляньте історію, викладену на сторінках 1–3. Чого саме бракувало Роберту Мейсону в житті? Чого навчає ця розповідь про Велике Відступництво і Відновлення євангелії?
- Опрацюйте сторінки 3–5, знаходячи характерні риси істинної Господньої Церкви. Чому важливо, щоб Церква завжди була встановлена за однаковою моделлю?
- Що саме, за словами Президента Вудраффа, призвело до Великого Відступництва? Якими були деякі наслідки Великого Відступництва? (Див. сс. 4–5). Як можна побачити ці наслідки сьогодні?
- Прогляньте сс. 5–8, знаходячи дещо з того, чого досяг пророк Джозеф Сміт у Відновленні євангелії. Як ці досягнення вплинули на ваше життя?
- Прочитайте твердження, що починається знизу на с. 6. Як саме ми можемо показати, що ми не соромимося відновленої євангелії Ісуса Христа?
- Зверніть увагу на слова *темрява* і *світло* на сс. 8–10. Що саме відкрило вам те, як Президент Вудрафф використовував ці слова? Чого бракувало б у вашому житті, якби ви не осягнули відновлену євангелію?

Відповідні уривки з Писань: Ісаїя 29:10–14; Амос 8:11–12; Мормон 1:13–14; УЗ 128:19–21

Посилання

1. "Leaves from My Journal," *Millennial Star*, May 23, 1881, 334–335.
2. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 1, 1866, 2.
3. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 24.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, January 12, 1875, 1.
5. "The Faith of the Latter-day Saints", *Millennial Star*, July 25, 1892, 478.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, June 13, 1882, 1.
7. *Deseret News*, March 21, 1855, 10.
8. *Deseret Weekly*, November 14, 1891, 658.
9. *Deseret News*, September 26, 1860, 234.
10. *Deseret News*, March 21, 1855, 10.
11. *Deseret News: Semi-Weekly*, November 25, 1873, 1.
12. "Discourse by President Wilford Woodruff," *Millennial Star*, May 21, 1894, 324–325.
13. *Deseret News*, December 26, 1860, 338.
14. *Deseret News*, January 6, 1858, 350.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, December 28, 1875, 1.

Президент Вудраффт так казав про пророка Джозефа: “У своїх публічних і особистих справах він ніс із собою Дух Всемогутнього, і він являв велич душі, яку я ніколи не бачив у жодній іншій людині”.

Джозеф Сміт: пророк, провидець і одкровитель

*Джозеф Сміт, Пророк цього розподілу,
був завжди вірним одкровенням,
які він отримував згори, здійснивши своє
покликання, на яке його було передвисвячено,
і запечатавши своє свідчення власною кров'ю.*

3 життя Уілфорда Вудраффа

З перших днів свого членства в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів, Уілфорд Вудрафф мав свідчення про пророка Джозефа Сміта. Він говорив: “Я був повністю згоден з тим, що Джозеф є пророком, ще до того, як побачив його. В моїй душі не було упередженості стосовно нього”¹. У квітні 1834 р., приблизно за чотири місяці до свого хрищення, брат Вудрафф подорожував до Кертленду, штат Огайо, коли зустрів пророка Джозефа вперше. Потім він згадував:

“Моє знайомство з ним було досить своєрідним. Я побачив його в полі з його братом Гайрумом; на ньому був дуже старий капелюх, і він стріляв по мішені. Мене представили йому, і він запросив мене до свого дому.

Я прийняв запрошення і пильно спостерігав за ним, сподіваючись побачити [щось особливе]. Поки ми йшли до його дому, він сказав, що це була його перша година дозвілля за довгий час.

Невдовзі після того, як ми прийшли до його дому, він пішов до іншої кімнати і виніс звідти вовчу шкіру, сказавши: “Брате Вудрафф, я хотів би, щоб ти допоміг мені вичинити її”, отже я зняв своє пальто, і став працювати, допомагаючи йому, і я відчував це як честь. Він хотів послати цю вовчу шкіру на сидіння у своєму фургоні.

Це була моя перша зустріч з пророком Джозефом Смітом, великим пророком цього останнього розподілу².

Пригадуючи той свій досвід, Президент Вудрафф казав, що деякі люди спокусилися б, побачивши главу церкви, який займається такою справою. Але його спостереження за Джозефом Смітом—і на людях, і приватно—тільки зміцнювали його свідчення про місію Пророка. З тих перших днів у Кертленді і до вбивства Пророка, що сталося через 10 років, Уілфорд Вудрафф вірно служив разом з Джозефом Смітом, навіть тоді, коли друзі й товариші в Церкві відступали. Він казав: “Попри всі відступництва, що були в нас, і всі труднощі та бідування, пройти які нас було покликано,.. в мене не було спокуси засумніватися в цій роботі або піддати сумнівам те, що Джозеф Сміт був пророком Божим”³.

19 березня 1897 р., 90-літній Президент Вудрафф зробив звукозапис свого свідчення. Він був першим Президентом Церкви, який це робив. У своєму короткому посланні він витратив більшість часу на свідчення про місію пророка Джозефа, говорячи про свою відданість другу й лідеру, яку він зберігав усе своє життя:

“Я складаю моє свідчення, що Джозеф Сміт був істинний пророк Божий, висвячений Богом, щоб покласти основу Його Церкви і царства в останньому розподілі і в повноті часів. ... Пророк Джозеф поклав своє життя за слово Боже і свідчення Ісуса Христа, і його буде увінчано як мученика у присутності Бога і Агнця. В усіх свідченнях пророка Джозефа, [які він складав] для нас, була зримо явлена сила Божа”⁴.

Учення Уілфорда Вудраффа

**І на людях, і в приватній обстановці
пророк Джозеф Сміт був милосердним,
милостивим, вірним та правдивим.**

Я промандрував з Джозефом Смітом тисячі миль. Я знав, людиною якого духа він був⁵.

Мені було надзвичайно радісно від того, що я бачив у браті Джозефі, бо у своїх публічних і особистих справах він ніс із

собою Дух Всемогутнього, і він являв велич душі, яку я ніколи не бачив у жодній іншій людині⁶.

Його душа розгорталася широко, як [сама] вічність заради благополуччя людського роду⁷.

Брат Джозеф огорнув би все коло людського роду принципами спасіння, якби міг⁸.

Розподіл, започаткувати який його було покликано, є найвеличнішим серед усіх даних людині; і це вимагало саме такої людини, щоб стати на чолі його—людини, яка була вірною Богові і своїм браттям; яка була провидцем і одкровенителем, чия віра в Бога була такою, що ніколи не хиталася і не знала сумнівів, але зберігала його і надихала інших рухатися вперед у тій великій роботі, що [лежала] перед ними⁹.

Джозефа Сміта було передвисвячено, щоби встановити Божу роботу в останні дні.

Джозеф Сміт чекав у духовному світі тисячі років, щоб народитися у плоті в потрібний час, і отримати натхнення від Бога, зустрітися з Богом і бути навченим і підготовленим для місії, що її було ввірено у його руки¹⁰.

Джозеф Сміт був призначений Господом ще до того, як народився, так само, як Єремія. Господь казав Єремії: “Ще поки тебе вформував в утробі матерній, Я пізнав був тебе, і ще поки ти вийшов із нутра, тебе посвятив, дав тебе за пророка народам!” [Єремія 1:5.] Йому було наказано попередити жителів Єрусалима про їхню злочестивість. Він відчував, що це важка задача, але зрештою зробив так, як було наказано. Отже я кажу, говорячи про Джозефа Сміта, що він отримав своє призначення ще до заснування світу, і він явився в належний час Господа, щоби встановити цю роботу на землі¹¹.

Пророка Джозефа Сміта навчали Бог Батько, Ісус Христос, Святий Дух, а також ангели небесні.

Джозефа Сміта часто називають неписьменною, неосвіченою людиною. Він був сином фермера, і в нього було мало нагод отримати освіту. Який підручник був у нього, щоб відкрити

повноту євангелії світові? Жодного, хіба що його навчали через служіння ангелів небесних, його навчав голос Бога і натхнення й сила Святого Духа. Принципи, які було явлено світу через нього, є істинними, як самий престол Божий. Їх вплив уже відчувається на землі і це буде надалі посилюватися аж до пришестья Сина Людини¹².

Джозеф Сміт був ведений Святим Духом, і йому священнослужили у відповідь на його молитви Батько і Син; і Батько сказав йому: “Це Мій улюблений Син, слухай Його”. [Див. Джозеф Сміт—Історія 1:17]. Він суворо дотримувався того, що казав йому Ісус Христос, і продовжував робити це аж доки, як і Спасителя, його не було віддано на смерть¹³.

Я ніколи не читав у жодному відомому мені [джерелі] про таку саму силу, явлену дітям людським в будь-якому з розподілів євангелії, як це було явлено Пророкові Божому в організації цієї Церкви, коли Батько і Син разом явилися пророкові Джозефу у відповідь на його молитву... Це було важливе одкровення що його Бог дав стосовно Своєї роботи, яке ще ніколи не було явлено у такий спосіб в жодному з розподілів світової історії. Отже, в організації [цієї роботи] Пророкові Божому служили ангели небесні. Вони були його вчителями, вони були його наставниками, і все, що він робив, і все, що він виконував від початку, від того дня і до дня його загибелі, було через одкровення від Ісуса Христа¹⁴.

Я сам скажу, що я не вірю, що колись була людина,... яка була ближче й тісніше пов'язана з Богом Батьком, і Богом Сином, і Богом Святим Духом, ніж пророк Джозеф Сміт. Сила одкровення була з ним від того дня, коли його було покликано отримати священство і до того часу, коли його було вбито. Сила натхнення була в ньому день-у-день. Це з ясністю явлено в одкровенні з книги Учення і Завіти. Коли Господь відчував, що слід докорити Джозефу Сміту, Джозеф мав своїми власними вустами докоряти собі; і він не вагався, відкриваючи слово Господа, хоч воно і було проти нього самого. Він був об'єднаний з Господом; він був об'єднаний зі Святим Духом; він був об'єднаний з ангелами небесними¹⁵.

Джозефу Сміту “священнослужили у відповідь на його молитви Батько і Син”.

Пророцтва, одкровення і постанови Всемогутнього, так би мовити, огортали цю людину, і йому потрібно було вчитися, не від людини і не з волі людської, але потрібні були ангели Божі, щоб їм являтися і навчати його; його навчання вимагало одкровень Божих, і його навчали роками через видіння, і одкровення, і святих ангелів, посланих від Бога, з небес, щоб навчати його і готувати його до закладання основи цієї церкви.

...Сам Джозеф не зміг би усвідомити важливість роботи, основи якої він заклав, якби не був огорнутий видіннями вічності. Коли його розум відкривався, він міг розуміти, у багатьох аспектах, задуми Божі; і ці одкровення огортали його і направляли його кроки¹⁶.

**Попри випробування і переслідування пророк
Джозеф Сміт залишався вірним своєму свідченню.**

Коли Джозеф представив християнському світові принципи, які передав йому Бог, він одразу збудив їхнє упередження; він мав боротися з традиціями, які вони успадкували від

їхніх батьків, які не знали ні Бога, ні Його шляхів, традиції, які передавалися їм крізь віки, які суперечили спасительним істинам небес¹⁷.

Цілий світ піднявся проти нього—і священники, і люди. У чому була справа? Просто в тому, що Джозеф Сміт був подібний до інших пророків і апостолів. Він явив розподіл евангелії Ісуса Христа, яка стикнулася з традиціями людей—традиціями, які передавалися від покоління до покоління¹⁸.

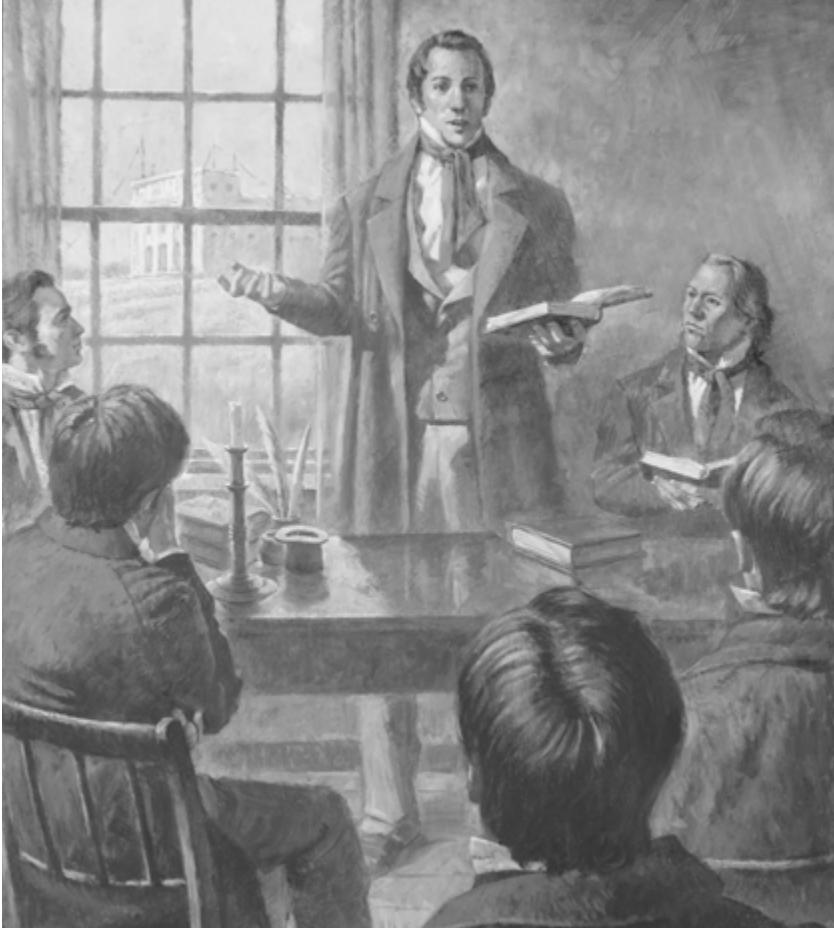
Його життя було суцільною і постійною боротьбою, [він] стикався з протидією з кожного боку, особливо з боку священників його часів; але він пережив це і надзвичайно радів у своїх трудах, доки не завершив своє свідчення у плоті, пропрацювавши приблизно чотирнадцять років на цьому поприщі. Йому довелося йти крізь глибокі води; але він ніколи не був розчарований чи наляканий, хоч йому доводилося боротися з ворогами зовнішніми і внутрішніми. Він ніколи не втрачав з поля зору ні велич свого покликання, ні божественність цієї роботи; але говорив і діяв у середовищі людей, в усіх обставинах залишаючись самим собою—пророком Божим, провидцем і одкровителем останнього розподілу¹⁹.

Кожне почуття його душі, кожний рух його розуму і кожний вчинок його життя довели, що він мав рішучість підтримувати принципи істини, навіть ціною власного життя²⁰.

Господь казав Джозефу, що буде випробовувати його, чи буде він залишатися в Його завіті, чи ні, навіть до смерті. Він випробував його; і хоч проти нього постав цілий світ, і йому довелося переживати зради лжедрузів, хоч усе його життя було суцільною картиною тривоги, і занепокоєння, і клопотів, однак в усіх своїх бідуваннях, ув'язненнях, нападах погромників та несправедливого ставлення до нього він вистояв, він був завжди вірним своєму Богові і вірним своїм друзям²¹.

**Маючи бачення долі Церкви, пророк
Джозеф Сміт підготував Дванадцятьох Апостолів
і дав їм владу продовжувати Господню роботу.**

Церкву було організовано 6 квітня 1830 р., у ній було шість членів, але Джозеф мав віру, що царство, розпочате таким

Старійшина Уїлфорд Вудраф був присутнім, коли пророк Джозеф Сміт передав ключі царства Кворуму Дванадцятьох Апостолів.

чином, наче гірчичне зерно, стане великою церквою і царством на землі²².

Джозеф Сміт був тим, ким він назвав себе, пророкуючи— пророком Божим, провидцем і одкровителем. Він заклав основу цієї церкви і царства і жив достатньо довго, щоб передати ключі царства старійшинам Ізраїля—дванадцятьом апостолам. Він провів останню зиму свого життя, три-чотири місяці, з кворумом дванадцятьох, навчаючи їх. Це було не просто кілька годин, які він витратив, священнослужачи їм в обрядах євангелії; але він проводив з ними день за днем,

тиждень за тижнем, місяць за місяцем, навчаючи їх та кількох інших людей речам царства Божого²³.

За якийсь час до смерті пророк Джозеф відчув натхнення від Господа, що він скоро залишить цей світ. Це було явлено багатьма способами; але особливо—у явленому ним палкому прагненні дарувати Дванадцятьом Апостолам усі ключі і повноваження святого священства, які він отримав. Він говорив приватно і на людях, що вони були озброєні і повністю підготовленими і що він переказав царство Боже на плечі Дванадцятьох Апостолів.

Я, Уілфорд Вудрафф, остання людина, яка живе у плоті, що була присутня при цій нагоді, відчуваю своїм обов'язком перед Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів, перед Домом Ізраїля і перед цілим світом—принести це моє останнє свідчення всім народам, що зимою 1843–1844 рр. Джозеф Сміт, пророк Божий, скликав разом Дванадцятьох Апостолів у місті Наву і провів з нами багато днів, надаючи нам наші ендаументи і навчаючи нас тим славетним принципам, які Бог відкрив йому. І одного разу він підвівся і, стоячи серед нас близько трьох годин, проголошував нам великий і останній розподіл, який Бог Своєю рукою постановив виконувати на землі у ці останні дні. Кімната була немовби наповнена поглинаючим вогнем; пророк був зодягнений у велику Божу силу, і його обличчя сяяло і було незвичайно яскравим, і він закінчив ту промову, яку не можна забути ні в часі, ні у вічності, такими словами:

“Брати, у мене в серці був великий сум, бо я боявся, що мене можуть забрати з землі з ключами царства Божого, що на мені, без того, щоб я запечатав їх на головах інших мужів. Бог запечатав на моїй голові усі ключі царства Божого, що є необхідними для організації і побудови Церкви, Сіону і царства Божого на землі, а також для підготовки святих до пришествя Сина Людини. Тепер, брати, я дякую Богові, що дожив до того дня, коли зміг дати вам ваші ендаументи, і я тепер запечатав на ваших головах усю владу Ааронового і Мелхиседекового священства та апостольства з усіма ключами і владою, що належать до них, які Бог запечатав на мені; і я тепер переказую усі труди, тягари і клопоти цієї Церкви і царства Божого на ваші

плечі, і я тепер наказую вам в ім'я Господа Ісуса Христа підставити свої плечі і понести цю Церкву і царство Боже перед небесами, і землею, і перед Богом, ангелами і людьми; і якщо ви не зробите цього, ви будете прокляті”.

І той самий Дух, що наповнював кімнату в той день, горить у моїх грудях, коли я записую це свідчення²⁴.

Пророк Джозеф Сміт запечатав своє свідчення власною кров'ю.

Джозеф Сміт жив, доки не залишив свій завіт світові і доки не запечатав усі ці ключі, владу і благословення на голові Бригама Янга і головах його братів; доки він не помістив ці ключі на землю, щоб їх більше ніколи у вічності не забирали; доки він не зробив цього і не явив цей літопис, цю книгу одкровенень, проголошення якої включає долю усього цього покоління—Юдея, Іновірця, Сіону і Вавилону, усі народи землі, він запечатав це свідчення своєю кров'ю у Картеджській в'язниці, де його життя і життя його брата Гайрума було забрано руками злочестивих і безбожних людей²⁵.

Я можу сказати, що в той час мені здалося дивним, чому було дозволено, щоби Пророка і його брата Гайрума було забрано від нас. Але Джозеф Сміт за заповіддю Божою і через владу і одкровення небес був висвячений, і він поклав основу цього великого розподілу [евангелії] і повноти часів. Його було приведено у світ і висвячено, щоб організувати цю Церкву Христа востаннє на цій землі, щоб підготувати її до пришествя Сина Людини. Після його смерті, роздумуючи, я прийшов до переконання, що він був висвячений на те, щоб померти—пролити свою кров як свідчення про цей розподіл²⁶.

Джозеф ... був правдивим, вірним і доблесним у свідченні Ісусовому до дня своєї смерті²⁷.

Він приніс своє свідчення, записав його, і запечатав його своєю кров'ю, і поклав своє життя, і це свідчення залишається в силі сьогодні для всього світу, і воно залишиться в силі аж до кінця часів²⁸.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сс. v–ix.

- Що було незвичайним у першій зустрічі Уілфорда Вудраффа і Джозефа Сміта? (Див. сс. 13–14). Як це описання розкриває особистість пророка Джозефа Сміта?
- Зверніться до сс. 14–15 і перегляньте підрозділ, де йдеться про характер Джозефа Сміта. Чому є корисним знати про характер Джозефа Сміта в приватному і громадському житті? Як наша приватна поведінка впливає на нашу здатність навчати і здійснювати керівництво?
- Що вразило вас у тому, як Джозеф Сміт дізнався про повноту евангелії? (Див. сс. 15–17).
- Як реагував на бідкування пророк Джозеф? (Див. с. 18). Як його приклад може стати для нас благословенням?
- Чому пророк Джозеф Сміт передав ключі царства Дванадцятьом Апостолам? (Див. сс. 18–21). Чому нам важливо знати, що це відбулося?
- Перегляньте слова Президента Вудраффа про смерть Джозефа Сміта (с. 21). Що ви відчуваєте, думаючи про жертву, що її принесли Джозеф і Гайрум Сміти?
- Що вразило вас, коли ви читали слова Президента Вудраффа про пророка Джозефа Сміта?
- Чому важливо отримати свідчення про пророка Джозефа Сміта? Що ми можемо робити, аби зміцнити своє свідчення про Пророка?

Відповідні уривки з Писань: 2 Нефій 3:6–15; УЗ 5:10; 135; Джозеф Сміт—Історія

Посилання

1. *Deseret News*, January 20, 1858, 363.
2. *Deseret News*, January 20, 1858, 363.
3. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 29–30.
4. *Testimonies of the Presidents of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* (videocassette, 1986, item number 53242).
5. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 31.
6. *Deseret News*, January 20, 1858, 363.
7. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 36.
8. *Deseret News*, December 16, 1857, 324.
9. *Deseret Weekly*, October 26, 1889, 560.
10. “Revelation and Judgment,” *Deseret Weekly*, August 25, 1894, 289.
11. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 281–282.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 20, 1873, 1.
13. *Deseret Weekly*, November 14, 1891, 658.
14. *Millennial Star*, April 28, 1890, 258.
15. *Deseret Weekly*, August 30, 1890, 306.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, November 25, 1873, 1.
17. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 31.
18. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 42–43.
19. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 31–32.
20. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 36.
21. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 33.
22. *Deseret News: Semi-Weekly*, December 21, 1869, 1.
23. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 35.
24. “An Epistle to the Members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,” *Millennial Star*, November 14, 1887, 722.
25. *Deseret News: Semi-Weekly*, November 25, 1873, 1.
26. *Deseret Weekly*, November 14, 1891, 658–659.
27. *Deseret News: Semi-Weekly*, December 21, 1869, 1.
28. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 2, 1876, 4.

*Як член Кворуму Дванадцятих Апостолів, старійшина
Уїлфорд Вудрафф старанно працював, допомагаючи
встановлювати Церкву Ісуса Христа в розподілі повноти часів.*

Розподіл повноти часів

Як святі останніх днів, ми маємо священний обов'язок допомагати в розбудові царства Божого у цьому останньому розподілі.

3 життя Уілфорда Вудраффа

У різні часи історії світу Господь встановлював розподіли евангелії. У кожному розподілі Він відкривав Свою евангелію через одного або кількох уповноважених слуг. Пророк Джозеф Сміт був Господнім знаряддям в установленні нинішнього розподілу, який у Писаннях називають “розподілом повноти часів” (Ефесеям 1:10; УЗ 128:20).

Навесні 1834 р. Уілфорд Вудрафф відвідав збори священства в Кертленді, шт. Огайо. На цих зборах він почав розуміти долю Церкви в цьому розподілі. Потім він згадував:

“Пророк запросив усіх, хто мав священство, зібратися у маленькому дерев'яному будинку школи, який стояв там. То був простий будиночок приблизно 14 кв. футів. Але в ньому зібралося все священство Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів у місті Кертленді... Тоді вперше я побачив Олівера Каудері і вперше почув, як він виступає; вперше я побачив і Бригама Янга та Гебера Ч. Кімбола, а також двох Праттів [Орсона і Парлі], Орсона Хайда та багатьох інших. Крім Джозефа Сміта й Олівера Каудері, в Церкві не було апостолів. Коли ми зібралися разом, пророк запросив старійшин Ізраїля разом з ним свідчити про цю роботу. Ті, про яких я вже згадав, а також багато не названих мною людей свідчили. Коли вони закінчили, пророк сказав: “Брати, я багато чому навчився і був натхненний завдяки вашим сьогоднішнім свідченням, але хочу сказати вам перед Господом, що ви знаєте про долю цієї Церкви і царства не більше, ніж немовля, яке сидить на колінах матері. Ви не усвідомлюєте цього”. Я був доволі

здивований. Він сказав: “Цього вечора ви бачите лише маленьку групу [носіїв] священства, але ця Церква заповнить Північну і Південну Америку—вона заповнить цілий світ”.

Уілфорд Вудрафф присвятив своє життя побудові царства Божого, і він продовжував отримувати настанови від Джозефа Сміта, навіть після смерті Пророка. Він розповідав про видіння, яке він бачив і в якому він розмовляв з Джозефом Смітом: “Я бачив його за дверима храму в небесах. Він підійшов до мене і звернувся до мене. Він сказав, що не може довго говорити зі мною, бо поспішає. Наступний чоловік, якого я зустрів, був батько Сміт [Джозеф Сміт ст.]; він не міг розмовляти зі мною, бо поспішав. Я зустрів з півдюжини братів, які обіймали високі посади на землі, і жоден з них не міг зупинитися, щоб поговорити зі мною, бо вони [всі] поспішали. Я був дуже вражений. Але потроху я знову зміг бачити Пророка і отримав привілей поставити йому запитання.

“Отже,—сказав я,—я хочу знати, чому ви поспішаєте. Я поспішав усе своє життя; але я чекав, що моє поспішання скінчиться, коли я прийду у царство небесне, якщо я туди потраплю”.

Джозеф сказав: “Я скажу тобі, брате Вудрафф. Кожний розподіл, який мав священство на землі і пішов до цілестіального царства, має певний обсяг роботи, яку необхідно виконати в підготовці до того, щоб зійти разом зі Спасителем на землю, коли Він зійде на землю, щоб царювати на ній. Кожний розподіл мав досить часу, щоб виконати цю роботу. Але не ми. Ми є останнім розподілом, і стільки належить виконати роботи, і ми маємо поспішати, щоб виконати її”

Учення Уілфорда Вудраффа

Господь і Його пророки чекали цього розподілу ще до створення світу.

Усі натхненні люди від днів патріарха Адама і до днів Ісуса мали бачення, більше або менше, цього великого і останнього розподілу повноти часів, коли Господь простягне Свою

руку, щоб підготувати землю і людей до пришествя Сина Людини і царства праведності³.

Я вважаю, що ця робота,... яка виконується від того часу, як цю церкву було організовано, є тільки виконанням великого плану нашого Батька Небесного,—того плану, який було встановлено ще до створення світу. По суті, не було розподілу, на який з більшою зацікавленістю дивилися б усі пророки Божі та натхненні люди. ...

Ісає, у пророчому видінні спостерігаючи цей день, використовує дуже виразну мову, намагаючись передати свої почуття у зв'язку з цим. Він каже в одному уривкові: “Радійте, небеса, звеселися ти, земле! Ви ж, гори, втішайтесь співом, бо Господь звеселив Свій народ, і змилювався над Своїми убогими! І сказав був Сіон: Господь кинув мене, і Господь мій про мене забув... Чи ж жінка забуде своє немовля, щоб не пожаліти їй сина утроби своєї? Та коли б вони позабували, то Я не забуду про тебе!” Він каже: “Отож на долонях Своїх тебе вирізьбив Я, твої мурі позавсіди передо Мною” [див. Ісає 49:13–16].

І цей Сіон Божий перебував перед лицем Його ще до створення світу⁴.

Господь не створив цей світ випадково; Він ніколи не виконує жоден із Своїх трудів випадково. Цю землю було створено з певними цілями; і однією з цих цілей є остаточне викуплення і встановлення Його уряду і царства на землі в останні дні, щоб підготувати її до царювання Господа Ісуса Христа, чие право—царювати. Цей призначений час настав, цей розподіл перед нами, ми живемо в ньому⁵.

Ніщо не зупинить просування Церкви до її долі.

Ця церква продовжує зростати. Це єдина істинна церква на лиці всієї землі. Її історія—перед світом. Вона продовжує збільшуватися і зростати від того дня, коли її було організовано і донині. ... За задумом Всевишнього Бога вона має стояти на землі в силі, і славі, і панувані, як це бачили пророки Божі у їхні дні і в їхніх поколіннях. Це те царство, яке бачив Даниїл, і воно буде продовжувати зростати й розгортатися, доки не заповнить усю землю [див. Даниїл 2:34–35, 44–45; УЗ 65:2]⁶.

“Ця церква продовжує зростати. ... Це те царство, яке бачив Даниїл, і воно продовжуватиме розгортатися, доки не заповнить усю землю”.

Ми віримо, що ця Церква підготує шлях для того, щоб Христос прийшов і правив як цар, і що ця Церква тоді перетвориться на царство Боже, про пришествя якого моляться всі християни; що воля Божа може виконуватися на землі, як і на небі [Матвій 6:10]⁷.

Немає сили на лиці цієї землі, яка б зламала цю Церкву. Чому? Тому що Бог тримає її у Своїх руках. Він її Творець, і Він обіцяв, через уста десятків і десятків пророків, що вона вистоїть.

Коли вони вбили Джозефа і Гайрума, вони не вбили “мормонізм”, вони не вбили віру в Бога, вони не вбили надію і милосердя, вони не припинили обряди дому Божого або силу святого священства. Бог Небесний встановив усе це⁹.

Царство Боже йде вперед; воно назад не йде¹⁰.

Де святі останніх днів або жодна інша особа, що будь-коли бачили цю церкву, або царство, щоб вона йшла назад?.. Незалежно від обставин, це царство йшло вперед і нагору зранку і донині. Чи воно колись піде назад? Ні. Цей Сіон

Господній в усій своїй красі, силі й славі награвійований на долонях Всемогутнього Бога, і він є перед Його лицем постійно; Його постанови видані, і жодна людина не може усунути їх¹¹.

Хоч усі сили темряви можуть воювати проти нас, Господь є нашим Другом, і Він підтримає нас і дасть нам силу розбудувати Сіон і виконувати цю роботу аж до пришествя Сина Людини. Отже, нехай ваші серця будуть заспокоєні... Ми всі маємо об'єднатися у справі, яку ми робимо. Якщо ми будемо це робити, ми вийдемо переможцями.

Ми зовсім не подорожуємо на м'яких диванах, ми знали війни і протидії від початку і донині; але ми, як і весь цей світ, можемо заспокоїтися серцями щодо “мормонізму”, бо він ніколи не зникне, доки Господь Ісус Христос не прийде у хмарах небесних¹³.

Золото і срібло можуть перейти; доми і землі можуть перейти; усе мирське може перейти; але священство—ніколи, спасіння—ніколи, царство Боже—ніколи, і ніколи не буде такого, щоб пророцтва не здійснилися.

**Ми чекали у духовному світі, щоб
розбудувати Боже царство у цьому розподілі.**

Нас приберігали у духовному світі тисячі років, щоб стати у плоті в останні дні і успадкувати Боже царство, і розбудувати його. Розуміючи це, про що ми, як святі останніх днів, думаємо? Нам суджено вести велику війну. Люцифер, син ранку, і всі його воїнства об'єдналися проти нас. Нас лише незначна група, якщо порівнювати з населенням землі. В усі епохи світової історії завжди знаходилося лише небагато чоловіків і жінок, які були достатньо незалежними, щоб відкидати зло і служити Господу. Але нас визнано гідними того, щоб бути причисленими до Його народу. Отже, настав час нам підвестися, прокинутися і, зодягнувшись у силу Бога і святого священства, звеличувати це священство і отримувати благословення, що належать йому¹⁵.

Такого народу, як цей, ще ніколи не було. Такої роботи, як ця, ніколи не було відтоді, як Бог створив цей світ. Істинно,

були люди, що проповідували євангелію; але в повноту часів Господь простяг Свою руку, щоби встановити Своє царство. Це останній розподіл. Він поставив чоловіків і жінок виконувати цю роботу, і, як я часто кажу, багато хто з нас приберігався у духовному світі від утворення цього світу і до покоління, у якому ми живемо¹⁶.

Одрокнення Божі в Біблії, Книзі Мормона і Ученні і Завітах здійснюються. Ми здійснюємо їх. І поки ми тут, будьмо вірними Богові, Великому Елогиму, Богові Юдеїв та Іновірців. Він дивиться на нас, а не на інших. Він дивиться на святих останніх днів. Чому? Тому що ніхто інший не отримав повноти вічної євангелії; ніхто інший не брався за розбудову цього царства. Моя віра і мої почуття стосовно цього такі: нас призначено ще до сотворіння світу, так само, як і давніх апостолів, прийти у плоті і взятися за це Царство, і ми маємо робити це, або ж нас буде проклято. Це наша сьогоднішня позиція. Очі небесних воїнств дивляться на нас; очі Самого Бога і Його Сина Ісуса Христа, а також усіх тих апостолів і пророків, які запечатували свої свідчення власною кров'ю, дивляться на цей народ. Вони відвідують вас, вони оглядають ваші труди, бо вони знають дуже добре, що ваша доля—розбудовувати це Царство, розбудовувати Сіон, освячувати його, освячувати землю і готувати світ до пришествя Сина Людини¹⁷.

Як святі останніх днів, ми маємо виконувати велику роботу.

Джозеф Сміт ... прийшов на виповнення пророцтва, виконав те, що вимагалось від нього, заклав основу роботи, отримав ключі священства і апостольства, а також кожний дар і благодать, що були необхідними в організації церкви, щоб просувати [цю роботу]. Нас покликано розбудовувати основу, яку він заклав¹⁸.

Якби ми могли відкрити у своєму розумі бачення і дати йому простягнутися у майбутнє, і побачити це царство, і те, що воно має здійснити, і те, що ми маємо зробити, ту війну, яку ми маємо пережити, ми б безумовно побачили, що на нас покладено велику роботу.

Наше особливе покликання—розбудувати Сіон і готувати людей до того, щоб стояти на святих місцях, поки осуди Господні будуть проливатися на злочестивих²⁰.

Це задум і воля Божа, щоб святі останніх днів глибоко розуміли для себе, що вони знаходяться посеред великого і останнього розподілу Божого, даного людям; і що вони мають також глибоко розуміти обов'язки, покладені на них, як на діячів у цьому розподілі. І вони ніколи не повинні втрачати з поля зору той факт, що всі об'єднані сили темряви ніколи не зможуть зруйнувати цілі Бога стосовно тієї роботи, заради виконання якої Він простягнув Свою руку у той день і в тому поколінні, коли ми живемо. Святі останніх днів мають так жити перед Господом, щоб розуміти те становище, у якому ми перебуваємо, і покладені на нас обов'язки, які вимагають справ від наших рук; бо Господь вимагає певних речей від нас у наш час і в нашому поколінні, як Він вимагав від Його народу в минулі епохи, коли Він давав їм повноту вічної евангелії, а також силу і повноваження святого священства.

Це також є волею Божою, щоб ми сплачували свої десятини й пожертвування; це Його воля, щоб ми дотримувалися Слова мудрості; це Його воля, щоб ми дотримувалися заповідей і навчали цьому інших людей. Ми будемо відповідати за все те, що ми мали зробити і не зробили, як і за те, що ми зробили. Ми маємо бути одного серця і одного розуму і не дозволяти нічому—ні мирському, ні духовному—відокремлювати нас від любові Бога і людини.

...Ми маємо бути єдиними, і ми маємо прагнути благополуччя свого ближнього. Ми маємо навчати принципів евангелії Христової наших синів і дочок, а також і світ і готуватися до подій майбутніх, про які говориться в одкровеннях, які Господь дав нам. Він уже розпочав Свою роботу, Свої “чудо й диво”, серед жителів землі, про що казав Ісая [див. Ісая 29:14]. Він ніколи не відсуне Свою руку, доки Його цілі не буде здійснено²¹.

Перед нами велика робота, і її виконання вимагає усіх наших старань і всіх наших талантів та здібностей. Ми маємо шукати Духа Божого, щоб Він допомагав нам; бо без цього Духа ми можемо здійснити дуже мало²².

Я кажу вам: якщо ви роздивитеся навкруги і побачите, з одного боку, в якому стані перебуває світ, а з другого—те, що ми маємо виконати, і те, яким має стати царство Боже, щоб здійснити свою долю і одкровення Ісуса Христа, нашою головною метою має стати розбудова і розгортання царства Божого. ...

Ми повинні прагнути розбудовувати царство і не тільки самі отримувати благословення, але й прагнути ставати спасителями людей на Горі Сіон і намагатися творити все те добро, яке ми можемо творити, працюючи на просування справи та інтересів Сіону на кожному його поприщі, де нас покликано діяти.

Ідучи цим курсом, ми будемо процвітати, і ми матимемо мир в душі, і, як сказав Господь, ні в чому не буде нестатку тій людині, що прагне праведності і благословень царства Божого. ...

Уже під дверима—багато чого, і багато змін відбувається на землі, і царство зростає, і я хочу просити всіх святих останніх днів, хто чує мене цього дня, добре вивчати те положення, у якому ви перебуваєте, і досліджувати свої серця, і визначати, чи благоволить нам наш Господь Бог, і тоді збільшуймо постійно нашу віру, надію, праведність і кожний добродесний принцип, який є необхідним для нас, щоб мати підтримку у кожному випробуванні, крізь яке нас може бути покликано пройти, щоби перевірити, чи ми є друзями Богові, чи залишимося ми в завіті, чи ні; нас будуть випробувувати віднині і аж до пришествя Месії або ж до останнього дня нашого життя на землі²³.

Святим останніх днів не треба боятися, якщо вони тільки будуть вірними завітам, які вони уклали з їхнім Богом, і будуть суворо дотримуватися принципів, які, за Його словом, мають управляти нами в розбудові Його Сіону.

Однак якщо ми забудемо наші завіти, і відійдемо від учень, які Він дав нам, і не будемо зважати на них, тоді, святі останніх днів, будьте певними, наше положення буде дуже небезпечним. Божі цілі не будуть зруйновані; але нас будуть бичувати, і той, хто буде вперто йти цим курсом, буде знехтуваний і позбавлений будь-якої частки благословень, обіцяних Сіону²⁴.

Господь разом з цим народом, але ми, як святі останніх днів, на мою думку, не завжди цінуємо наші привілеї. Нас по-

“Наше особливе покликання—розбудувувати Сіон і готувати людей до того, щоб стояти на святих місцях”.

кликано виконувати роботу; Господь ввірив цю роботу у наші руки, і ми маємо відповідальність перед небесами і землею за використання талантів—світло та істину, що їх було ввірено в наші руки²⁵.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сс. v–ix.

- Перегляньте сс. 25–26. Як саме здійснюються пророцтва Джозефа Сміта? Про що ми можемо дізнатися з видіння Президента Вудраффа?
- Чому пророки з нетерпінням чекали на цей розподіл евангелії? Чому нам важливо розуміти, що “ми живемо в сердовищі” останнього розподілу? (Див. сс. 26–27).
- Що ми маємо на увазі, коли свідчимо, що ми належимо до “єдиної істинної церкви на лиці всієї землі”? (с. 27; див. також УЗ 1:30). Як ми можемо зі смиренням ділитися цією істиною з іншими людьми?

- Що саме справляє на вас враження, коли ви вивчаєте учення Президента Вудраффа про долю Церкви? (Див. сс. 27–29).
- Продивіться сс. 28–29, знаходячи те, що загине, і те, що існуватиме вічно. Чим саме відрізняється те, що загине, від того, що буде існувати?
- Прочитайте учення Президента Вудраффа про те, що нас “приберігали у духовному світі”, що ми народилися в цьому розподілі (сс. 29–30). Що ви відчуваєте, думаючи про ці твердження?
- Роздивіться фотографію на с. 33. Як це зображення пов’язано з розбудовою царства Божого? Якими, за словами Президента Вудраффа, є наші обов’язки у розбудові царства Божого? (Див. сс. 30–33).
- Прочитайте останній абзац на с. 32. Які саме привілеї ми маємо в цьому розподілі? Що, на вашу думку, означають слова “цінувати наші привілеї”?

Відповідні уривки з Писань: УЗ 6:32–34; 64:33–34; 121:26–32; 138:53–56

Посилання

1. In Conference Report, April 1898, 57.
2. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 288–289.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, January 12, 1875, 1.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, September 20, 1870, 2.
5. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 174.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 6, 1880, 1.
7. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 193.
8. *Deseret Weekly*, August 6, 1892, 194.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, January 31, 1882, 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, December 21, 1880, 1.
11. *Deseret News*, April 24, 1872, 152.
12. “Discourse by President Wilford Woodruff,” *Millennial Star*, June 6, 1895, 354.
13. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 110.
14. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 131.
15. *Deseret Weekly*, June 22, 1889, 824.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, December 14, 1880, 1.
17. In Conference Report, April 1880, 84–85.
18. *Deseret News: Semi-Weekly*, January 10, 1871, 2.
19. *Deseret News*, March 4, 1857, 411.
20. *Deseret Weekly*, October 26, 1889, 562.
21. *Salt Lake Herald Church and Farm*, June 15, 1895, 385, 386.
22. *Deseret Weekly*, June 22, 1889, 823.
23. *Deseret News*, March 4, 1857, 411.
24. “Epistle,” *Woman’s Exponent*, April 15, 1888, 174.
25. *Deseret News*, December 23, 1874, 741.

Влада і повноваження СВЯТОГО СВЯЩЕНСТВА

*Бог дарує священство Своєму народові
заради їхнього благословення і піднесення.*

З життя Уїлфорда Вудраффа

У молоді роки Уїлфорд Вудрафф прагнув знайти церкву з істинним повноваженням священства—з “владою, визнаною небесами, та існуючою на землі”¹. У зверненні, яке він виголосив у 1889 р., він казав:

“Хлопчиком я ходив до суботньої школи... У тій суботній школі я читав Новий Завіт. Я вивчав вірш за віршем і розділ за розділом. Чого саме навчав мене [Новий] Завіт? Він навчав мене евангелії життя і спасіння; він навчав мене евангелії влади, що визнана небесами та існує на землі. Він навчав мене, що організація Церкви складалася з пророків, апостолів, пасторів і вчителів, маючи допоміжні [структури] та уряди. Для чого? “Щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового, аж поки ми всі не досягнемо з’єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, у міру зросту Христової повноти” [Див. 1 Коринтянам 12:28; Ефесянам 4:11–13.]

Ось що я пізнав, і це справило на мене враження. Я вірив у це; але я ніколи не чув, щоб цього навчав хтось із духовенства або числа богословів на землі. На початку свого дорослого життя я відвідував збори майже всіх існуючих [у нас] деномінацій. Одного разу я відвідував одні з цих великих зборів, що час від часу проводилися у Коннектикуті, і там зібралися сорок або п’ятдесят священників з різних деномінацій. Вони молилися про дні п’ятидесятниці і про багато чого іншого. На цих зборах було дозволено висловлюватися будь-якій людині. Я тоді був

Петро та Іван цілюють кульгавого (див. Дії 3). Юний Уїлфорд Вудрафф шукав “віру, колись передану святим”—релігію, з тією самою “владю перед Богом”, яка була у Церкві Спасителя в середині часів.

дуже молодим. Я підвівся і вийшов у прохід, і я сказав цьому зібранню священиків: “Друзі мої, чи не скажете ви мені, чому ви не обстоюєте віру, колись передану святим? Чи не скажете ви мені, чому ви не обстоюєте ту евангелію, яку викладав Ісус Христос і Його апостоли? Чому ви не обстоюєте ту релігію, яка дає вам владу від Бога, владу цілювати хворих, давати зір сліпим, давати кульгавим ходити, яка дає вам Святого Духа і ті дари й благодаті, які проявлялися від сотворіння світу? Чому ви не навчаєте людей тим принципам, яким навчали давні патріархи і пророки, поки були огорнуті одкровеннями Божими? Їм служили ангели; вони мали сні і видіння і постійні одкровення, що вели й скеровували їх на стезю, якою вони мали йти”.

“Головуючий старійшина сказав: “Мій дорогий юний чоловіче, ви були б дуже розумною людиною і, по-правді, дуже корисною людиною, якби не вірили у ці глупоти. Ці речі давалися дітям людським у темні віки світової історії, і їх давали саме для того, щоби просвітити дітей людських тієї епохи, щоб вони могли вірити в Ісуса Христа. Сьогодні ми живемо у

блиску славетного євангельського світла, і нам ці речі непотрібні”. Я сказав: “Тоді дайте мені ті темні віки світової історії; дайте мені ті віки, коли люди отримували ці принципи”.

Зера Палсіфер

29 грудня 1833 р. Уїлфорд Вудрафф зрештою почув євангелію від уповноважених слуг Божих. Він згадував: “Уперше в житті я бачив старійшину Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. То був Зера Палсіфер. Він сказав мені, що був надихнутий Господом. Він молотив зерно у своїй stodолі, коли голос Господа дійшов до нього і сказав йому піднятися і піти на північ, бо там у Господа була справа для нього. Він покликав брата [Елайджу] Чені, свого сусіда і члена Церкви. Вони промандрували шістдесят миль пішки ... у глибокому снігу, і перше місце, де вони відчували враження звернутися [до людей], було домом, де ми жили з братом. Вони зайшли в дім і говорили з дружиною мого брата, і вони сказали їй, хто вони і чим займаються. Вони сказали їй, що мали натхнення йти на північ, і досі не мали відчуття зупинитися в жодному місці, доки не прийшли до цього дому. Коли вони розповіли їй про свої принципи, вона сказала, що її чоловік і дівер є тими людьми, які вірили у ті принципи, і що вони молилися, [щоб отримати їх] роками. Вони призначили збори в будинку школи на території нашої ферми.

Я прийшов додому ввечері, і моя невістка розповіла мені про цю зустріч. Я перетягував колоди з берегів озера Онтаріо (у мене були ділові справи з деревиною), і я повернув коней, не залишаючись, щоби щось поїсти, і я пішов на збори. Я знайшов, що і дім і сіни були заповнені людьми. Уперше в житті я слухав євангельську проповідь, яку викладали старійшини цієї Церкви. Це було те, чого я шукав з дитячих років. Я запросив цих чоловіків до нас додому. Я позичив Книгу Мормона і просидів над нею всю ніч, читаючи. Вранці я сказав братові Палсіферу, що хочу охреститися. Я мав своє власне свідчення, що ті принципи істинні. Ми з братом... пішли і охрестилися—перші двоє чоловік у тій окрузі”³.

Старійшина Палсіфер охрестив Уілфорда Вудраффа у ручаї 31 грудня 1833 р. і конфірмував його того самого дня. Через три дні Уілфорд Вудрафф отримав Ааронове священство і був висвячений у чин учителя. Це було початком священнослужіння для Господа, що тривало все життя. Згадуючи той день, він казав: “Моя місія почалася негайно”⁴.

Учення Уілфорда Вудраффа

Бог творить усі Свої діяння силою священства.

Я не знаю в Церкві жодного предмету, що мав би більшу важливість для жителів землі і для нас, ніж святе священство⁵.

Силою священства Бог, наш Вічний Батько, організував усі світи і викупив усі світи, які будь-коли були викуплені. Через те саме священство люди служили на землі в обрядах евангелії Христа⁶.

Святе священство є тим каналом, через який Бог спілкується і має справи з людиною на землі; і небесні посланці, які відвідують землю, щоб спілкуватися з людиною, є тими людьми, які шанували священство за свого життя у плоті; і все, що Бог спричинив для спасіння людини від прищестя людини на землю і до викуплення світу, виконується і буде виконуватися силою вічного священства⁷.

У Господа ніколи не було на лиці землі церкви—від її першої організації і донині—без того, щоб ця церква була організована через одкровення, з пророками і апостолами, пасторами, учителями, допоміжними організаціями і урядами, обдарованими святим священством—і цю владу делегує Бог людині, що уповноважує її виконувати роботу для Бога; і без цього священства жодна людина—від того дня, коли цей світ став існувати, не має жодного права виконувати жодний з обрядів цього святого дому, і жодна людина не має права на це священство, якщо тільки її не покликано Богом, як Аарона, який, як нам сказано, був покликаний через одкровення [див. Євреям 5:4]. Для чого це священство? Для того, щоб виконувати обряди евангелії, саме евангелії нашого Небесного Батька, вічного Бога, Елогима Юдеїв і Бога Іновірців⁸.

Президент Уїлфорд Вудраф навчав, що священство є “владою, яка делегована Богом людині і яка уповноважує його діяти від імені Бога”.

Жодна людина не має повноваження від Бога, щоб виконувати для дітей людських обряди життя і спасіння, [якщо тільки] це не виконується владою святого священства. Влада цього священства є у святих останніх днів⁹.

Носії священства мають використовувати священство, щоб служити й розбудувати царство Боже, а не для себе самих.

Яка це відповідальність—володіти цим небесним, цим вічним священством! І нам доведеться звітувати про те, [як ми використовували] його. Апостоли, сімдесятники, первосвященики, старійшини та всі чоловіки, які носять будь-яку частку цього священства, яке було дано нам, матимуть відповідальність за це¹⁰.

На наші плечі покладено певний труд. Це мав Джозеф Сміт, Бригам Янг; це мають Дванадцятро Апостолів, це маємо ми всі, і нас буде проклято, якщо ми не будемо виконувати це. Ми побачимо це, коли перейдемо на інший бік завіси. ... Часто у своїх думках я бажав повністю усвідомити ту відповідальність,

що її я маю перед Богом, і ту відповідальність, яку має кожний чоловік, що має священство у цьому поколінні. Але я кажу вам, брати, я думаю, що наші серця надто зосереджені на речах цього світу. Ми не цінуємо, як це мають цінувати чоловіки, що мають святе священство у цьому поколінні, той серйозний обов'язок, який ми маємо перед Богом, і перед небесами, і перед землею. Я думаю, що ми надто віддалені від Господа.

Якщо ми,... ті, хто має святе священство, використовуємо це священство для будь-якої іншої мети під небесами, ніж для розбудови царства Божого—якщо ми це робимо, наша сила буде втрачена. ... Немало людей починали так чинити—люди, що мали високе покликання у священстві, навіть апостольство—вони підносили себе через повноваження священства. І куди вони пішли? Ви можете сказати “амінь” їхній владі і повноваженню. ... Замислимося над цими речами. Я кажу те саме собі самому. Я кажу те саме апостолам, сімдесятникам і первосвященникам. Ви не можете використовувати священство для будь-якої іншої мети під небесами, ніж для розбудови царства Божого і виконання волі Божої; і коли ви намагаєтеся чинити інакше, ваша сила буде забрана від вас¹².

Я завжди читаю з великою увагою це одкровення, дане Джозефу Сміту у відповідь на його молитву у в'язниці Ліберті [див. УЗ 121:34–46]. Я завжди дивився на це одкровення Бога для людей, звертаючи увагу на кілька речень, включених до нього, як на таке, що містить той принцип, якого немає в жодному з одкровень, даних Богом людям. Він дав Джозефу зрозуміти, що той має священство, яке є за чином Божим, за чином Мелхиседека, те саме священство, яким Сам Бог виконував усі свої труди в небесах і на землі, і кожний чоловік, що має це священство, має ту саму владу. Це священство має зв'язок з небесами, з силою зрушувати небеса, з силою виконувати небесну роботу, і коли людина звеличує це покликання, Бог наказує Своїм ангелам опікуватися цією людиною, і її священнослужіння залишається в силі і в цьому світі, і у світі прийдешньому; але якщо ця людина буде використовувати це священство для будь-якої іншої мети, ніж розбудова царства Божого, для чого і було його дано, тоді небеса віддаляються, сила священства відходить, і людину залишено ходити в

“Яка це відповідальність—володіти цим небесним, цим вічним священством!”

темряві, а не у світлі, і це є ключем відступництва всіх людей і в цьому поколінні, і було в будь-якому попередньому¹³.

Ми маємо священство, яке було дано нам, і якщо ми не будемо використовувати його правильно, ми підведемо себе під засудження. Отже, підставимо свої плечі і понесімо це царство! Працюймо, щоб отримати Святого Духа—і силу євангелії Ісуса Христа,—яку було вкладено у наші руки, і якщо ми будемо чинити так, благословення Божі супроводжуватимуть наші зусилля¹⁴.

Господь підтримує кожну людину, що володіє частиною священства,—священника, старійшину, сімдесятника або апостола, якщо вона звеличує своє покликання і виконує свій обов’язок¹⁵.

Я був дуже задоволений, побачивши якось, як група дяконів звеличує своє покликання... Вони ходили [своїм] містом і кололи дрова всім вдовам цього міста. Брат [Джордж] Тісдейл, президент колу, мав три або чотири в’язанки кедрових дров на своїй ділянці, і якось ввечері він прийшов додому і побачив, що в’язанки зникли. Він не знав, що сталося, але коли він пошукав, то знайшов дрова порубаними і скла-

деними у його дров'яному сараї. Вони чудово звеличували своє покликання.

Сьогодні ми знаходимося, у певних аспектах, в особливих обставинах. Ми повинні довіряти Господу і робити те, що є правильним. Я знаю, що священство було дано для спасіння людей і для виконання обрядів для живих і для мертвих. Десятки тисяч було викуплено в духовному світі їхніми потомками, які живуть у плоті і тримають ключі спасіння своїх мертвих. Спасителі на Горі Сіон поставлені, і царство є Господнім, саме так, як казав пророк Овдій [Овдій 1:21]. Ці люди виконують цю роботу сьогодні. Господь разом з вами, і ваші предки у духовному світі радіють. Отже, будьмо вірними, живучи тут, на землі. Бог призначив, щоб ми були носіями цього священства. З ... мільйонів людей на землі Господь вибрав цю маленьку групу людей, щоб вони володіли ним; щоб висвячувати, організовувати, застерігати світ, проповідувати їм євангелію. Я сподіваюся, що мої брати, які володіють цим священством, пам'ятатимуть про його цінність. ...

Будьмо відданими й вірними! Не дозволяймо собі втратити наше право на священство і на царство Боже! Наближаймося в особистих молитвах до Господа і прикликаймо Його святе ім'я! Саме в Ньому—наша сила¹⁶.

**Якщо ми вірні нашим завітам і обов'язкам,
ми отримаємо благословення священства
в цьому житті і в житті прийдешньому.**

Коли Господь надає дари дітям людським у зв'язку із священством, ті, хто отримує ці дари, є відповідальними за те, як вони ними скористаються¹⁷.

Коли апостол або президент, єпископ або будь-яка людина, що має священство, виконує обряд, він робить це через повноваження від Господа Ісуса Христа; тоді священство працює, і всі благословення, які слуга Божий дарує дітям людським, матимуть силу і в цьому житті, і в житті прийдешньому. Якщо я маю благословення, дане мені через святе священство, або якщо я отримую благословення від патріарха, ті дари й благословення простягаються в інший світ; і

якщо я завжди вірний моїм завітам у цьому житті, я зможу мати право на кожне благословення, дароване мені, тому що те повноваження, яким їх було даровано, встановлено Богом, і це є те повноваження, яким сини Всевишнього священнослужили дітям людським в обрядах життя і спасіння, і ці офіційні дії залишатимуться в силі для тих осіб і за могилою, як і в цьому житті. Це істинні скарби; це скарби, які залишаться на всю вічність, і ми маємо завдяки цим благословенням силу, даровану евангелією—отримати наші тіла знову і зберегти свою особистість у вічності. Так, ми можемо мати на це право завдяки силі святого священства¹⁸.

Я часто думаю про обіцяння, дані у зв'язку зі священством. Господь в одкровенні, що стосується цього предмету, каже: “Той, хто є вірним в отриманні цих двох священств, про які Я говорив, і звеличенні своїх покликань, є освяченими Духом до оновлення їхніх тіл. ... Усе, що Мій Батько має, буде дано йому. Отже, усі ті, хто отримує священство, отримують цю клятву і завіт Мого Батька, які Він не може зламати, і не може воно бути зсунуто”. [Див. УЗ 84:33–40.] І подекуди я ставлю собі запитання—чи ми розуміємо ці речі? Чи ми розуміємо, що якщо ми залишаємося в законі священства, ми станемо спадкоємцями Бога і співспадкоємцями з Ісусом Христом? Я розумію, що наші очі не бачили, наші вуха не чули, і не входило це у серця—усвідомлення слави, яка чекає на тих, хто є вірними [див. 1 Коринтянам 2:9]¹⁹.

Якими чоловіками й жінками повинні бути ми—ті, кого покликано взяти участь у великій роботі останніх днів? Ми повинні бути чоловіками й жінками віри, доблесними [у захисті] істини, яку було відкрито і вірено в їхні руки. Ми повинні бути чоловіками й жінками, цілковито [відданими] Богові і Його святому священству, вірними Йому і вірними одне одному. Ми не повинні дозволяти, щоб дома і землі, золото і срібло, жодне з мирських благ відволікало нас від великої мети, яку Бог послав нас здійснювати. Наша мета є високою, наша доля є високою, і ми повинні ніколи не розчаровувати нашого Батька та небесні воїнства, які дивляться на нас. Ми не повинні розчаровувати мільйони з духовного світу, які також дивляться на нас із такою зацікавленістю і

хвилюванням, що нам важко відчутти і усвідомити це у своїх серцях. Це є те велике й могутнє, що Бог вимагає від нас. Ми не були б гідними спасіння, ми не були б гідними вічного життя в царстві нашого Бога, якби щось змогло відвернути нас від істини або від любові до істини²⁰.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Які передчуття вели юного Уілфорда Вудраффа до пошуків істинної Церкви? (Див. сс. 35–37). Як ці передчуття пов'язані із священством?
- Продивіться сс. 38–39 і знайдіть, що саме Господь виконує силою священства. Як саме носії священства беруть участь у Господній роботі?
- Чому важливим є те, щоб і чоловіки, і жінки вивчали те, що стосується священства?
- Як саме священство благословило ваше життя?
- Прочитавши учення Президента Вудраффа про обов'язки носіїв священства, [скажіть], які особливі принципи ви знайшли [у цих ученнях]? (Див. сс. 39–42).
- Згідно з Президентом Вудраффом, яке саме ставлення і які саме вчинки змушують небеса віддалятися від носія священства? Чому людина не може використовувати священства для того, щоб мати собі мирську користь? (Див. сс. 39–42; див. також УЗ 121:34–40). Як має жити носій священства, щоб мати “сили виконувати роботу небес”? (Див. сс. 40–42; див. також УЗ 121:41–46).
- Що означає “звеличувати покликання у священстві”? (Див. сс. 41–42). Які приклади того, як брати звеличували свої покликання у священстві, ви бачили?

- Продивіться останній підрозділ цього розділу (сс. 42–44). Як саме священство приносить благословення і в цьому житті, і в житті прийдешньому?

Відповідні уривки з Писань: Іван 15:16; Євреям 5:4–6; Алма 13:1–20; УЗ 84:17–48; 107:18–20; Уложення віри 1:5

Посилання

1. *Deseret Weekly*, April 6, 1889, 450.
2. *Deseret Weekly*, April 6, 1889, 450.
3. *Deseret Evening News*, March 1, 1897, 1.
4. “The Rights of the Priesthood,” *Deseret Weekly*, March 17, 1894, 381.
5. *Deseret Weekly*, March 17, 1894, 381.
6. *Deseret Weekly*, April 6, 1889, 450.
7. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 64.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 30, 1878, 1.
9. *Deseret Weekly*, March 17, 1894, 381.
10. *Deseret Weekly*, March 2, 1889, 294.
11. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 102.
12. In Conference Report, April 1880, 83.
13. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 67–68.
14. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 6, 1880, 1.
15. *Deseret Weekly*, November 7, 1896, 641.
16. *Deseret Weekly*, March 17, 1894, 381–382.
17. *Deseret Weekly*, March 17, 1894, 381.
18. *Deseret News*, February 26, 1862, 273.
19. *Deseret News: Semi-Weekly*, January 15, 1883, 1.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, October 18, 1881, 1.

Святий Дух і особисте одкровення

Залежно від нашої вірності ми можемо отримувати супутництво Святого Духа, Який буде просвітлювати, і скеровувати нас у нашому житті, і вести нас до вічного життя.

З життя Уілфорда Вудраффа

У жовтні 1880 р. Президент Уілфорд Вудрафф розповів свя- тим, що його незадовго до цього відвідав Президент Бригам Янг, який помер у 1877 р., і президент Гебер Ч. Кімбол, який помер у 1868 р. “Коли прийшли туди, куди прямували,—ска- зав Президент Вудрафф,—я спитав Президента Янга, чи буде він проповідувати нам”. Він сказав: “Ні, я закінчив моє свід- чення у плоті. Я більше не буду розмовляти з цим народом. Але,—сказав він,—я прийшов побачитися з тобою; я при- йшов, щоби спостерігати за тобою і за тим, чим займається цей народ”. Тоді він додав: “Я хочу, щоб ти навчав народ—і я хочу, щоб ти сам слідував цій пораді,—що вони мають пра- цювати і жити так, щоб отримати Святого Духа, бо без цьо- го ви не зможете розбудувати царство; без Духа Божого ви перебуваєте в небезпеці, що ви будете ходити в темряві, в не- безпеці того, що не виконаєте свого покликання як апостоли і як старійшини церкви і царства Божого”.

Ця порада була для Президента Вудраффа не новою. Його брати знали його як “людину, сприйнятливую для вражень Духа Господнього, людину, яку у виконанні його обов’язків натхнен- ня веде у набагато більшому ступені, ніж будь-який дар мудро- сті або судження, які в нього були”². Він часто згадував один випадок, коли він отримав враження від Духа. Це сталося з ним і його сім’єю, коли вони їхали на схід Сполучених Штатів, куди його було покликано служити на місії. Він розповідав:

“Я заїхав на своєму фургоні одного вечора у двір брата Уільямса, [місцевого члена Церкви]. Брат Орсон Гайд [з Кворуму Дванадцятьох] їхав на своєму фургоні збоку від мене. У моєму фургоні знаходилися моя дружина та діти. Я випряг з фургону тяглових тварин і повечеряв, а потім пішов спати у фургон. Не минуло й кількох хвилин, як Дух сказав мені: “Підведися і зруш з цього місця свій фургон”. Я сказав дружині, що маю встати й пересунути фургон. Вона спитала: “Навіщо?” Я сказав: “Не знаю”. Більше вона мене в таких випадках ні про що не питала; коли я сказав їй, що я не знаю, цього було досить. Я піднявся і відтягнув фургон далі. ... Тоді я озирнувся і пішов спати. Той самий Дух сказав: “Піди і відведи тварин від того дуба”... Я пішов і відвів моїх коней в невеличкий ліщиновий гай. Я знову пішов до ліжка.

Через тридцять хвилин налетів смерч і підняв того дуба [майже] на метр над землею. Смерч зніс три або чотири паркани і пройшов саме по тому дворі, поблизу фургона брата Орсона Гаїда, саме там, де стояв мій фургон. Якими були б наслідки, якби я не послухався того Духа? І я, і моя дружина, і діти безсумнівно загинули б. То був той тихий, негучний голос до мене—не землетрус, не грім, не блискавка; але тихий, негучний голос Духа Божого. Це врятувало мені життя. Це був дух одкровення для мене”³.

Президент Вудрафф наголошував на важливості того, щоб усі члени Церкви були керовані Святим Духом—щоб знаходити особисті одкровення. Він стверджував: “Церква Божа не прожила б і двадцяти чотирьох годин без одкровень”.

Учення Уілфорда Вудраффа

Святий Дух є особою з духа, і Він свідчить про Бога Батька, Ісуса Христа та про істинність євангелії.

Святий Дух є одним із членів Божества. Бог Батько і Бог Син мають skinii [тіла з плоті й кісток], і Сам Бог створив людину за Своїм власним образом; але Святий Дух є особою з Духа, і Він свідчить про Батька і Сина дітям людським [див. УЗ 130:22]⁵.

Дар Святого Духа може бути наданий “кожному вірному чоловікові та жінці, а також кожній дитині, що є достатньо дорослою, щоб сприйняти євангелію Христову”.

Яке більше свідчення може мати людина, крім того, що це є робота Божа? Я скажу вам, яке свідчення є найвеличнішим серед усіх, що я будь-коли отримував, і найпевнішим—це свідчення Святого Духа, свідчення про Батька і Сина.⁶

Наші очі та вуха можуть бути обмануті підступністю та махінаціями людей; але Святий Дух ніколи не обманює нікого⁷.

Писання кажуть нам, що в людині живе дух і що натхнення Всемогутнього дає йому розуміння [див. Йов 32:8]. Згідно з цим принципом ми знайомимося з істиною і силою євангелії, яку ми прийняли. Принципи вічного життя явлені нам через одкровення Святого Духа, бо цей Дух почиває на нас, Він впливає на наш розум, і якщо ми дотримуємося цих повчань, маючи в собі правильні відчуття, ми будемо сприймати речі з ясністю, такими, якими вони є⁸.

Кожний вірний святий останніх днів може отримати дар Святого Духа, що є найбільшим даром, який людина може отримати у смертному житті.

Кожна людина, яка колись розкаювалася у своїх гріхах і була охрищеною для відпущення її гріхів за чином Божим і за подобою Ісуса Христа, яка була похованою під водою за подобою Його смерті і вийшла [з води] за подобою Його воскресіння, має право на Святого Духа; це обіцяно, і це їй належить; це право всіх людей—скористатися з цього, і якщо вони отримують Святого Духа і [Його] дари, вони мають натхнення, світло та істину; вони мають очі, щоб бачити, вуха, щоб чути, і серце, щоб розуміти⁹.

Отже, якщо з вами Святий Дух—і кожен зобов'язаний мати його,—я можу сказати вам, що не існує дару більшого за цей,—не існує більшого благословення, не існує більшого свідчення, даного будь-якій людині на землі. Вам можуть священнослужити ангели; ви можете бачити численні чудеса; ви можете бачити багато земних див; але я стверджую, що дар Святого Духа є найбільшим даром, який тільки можна дарувати людині. Саме цією силою ми здійснили те, що ми маємо. Це те, що підтримує нас в усіх переслідуваннях, випробуваннях і бідуваннях, що приходять до нас¹⁰.

Кожний чоловік, кожна жінка, що будь-коли входили в церкву Божу і були охрищені для відпущення їхніх гріхів, мають право на одкровення, право на Духа Божого, щоб Він допомагав їм у їхніх трудах, у їхніх благословеннях, що їх вони дають своїм дітям, у тому, щоб радити своїм дітям і тим, над кими їх поставлено головувати. Святий Дух дається не тільки чоловікам, або тільки апостолам чи пророкам; він належить кожному вірному чоловікові, кожній вірній жінці, а також кожній дитині, достатньо дорослій, щоб сприйняти євангелію Христа¹¹.

Ми повинні навчитися впізнавати тихий, негучний голос Святого Духа—голос одкровення.

Існує усталений спосіб,... у який отримуються одкровення від Господа для уряду Його Церкви. Є тільки один чоловік на

землі у визначений момент часу, який має цю владу. Але кожний окремих член Церкви має привілей отримувати одкровення від Господа для направи у своїх власних справах і для того, щоб свідчити йому про правильність громадських учень і рухів¹².

Що таке одкровення? Це надихання людини Святим Духом. У свій час Джозеф Сміт казав братові Джону Тейлору: “Брате Тейлор, ви сприймаєте враження від Духа Божого; ви сприймаєте нашіптування Духа для вас; ви виконуєте їх у своєму житті, і [це] стане принципом одкровення в вас, і ви будете знати і розуміти цього Духа і цю силу”. Це ключ, фундаментальний камінь усіх одкровень. ... Я знаю на власному досвіді, що таке намагання познайомитися з цим Духом і дізнатися, як Він діє¹³.

Скільки з вас мали одкровення? Скільки з вас відчували, як Дух Божий нашіптує вам—цей тихий, негучний голос?.. Я мав багато свідчень відтоді як приєднався до цієї Церкви і цього царства. Іноді мене благословляли певними дарами й благодатями, певними одкровеннями та священнослужіннями; а отримавши все це, я ніколи не знаходив нічого, на що я міг з більшою упевненістю покладатися, ніж на тихий, негучний голос Святого Духа¹⁴.

Людина схильна до того, щоб задивлятися надто високо або чекати чогось надто великого, і тому люди часто плутаються в тому, що є Духом Божим і натхненням від Всемогутнього. Не у громі і не у вихорі повинні ми шукати Духа Божого, але в тихому, негучному голосі [див. 1 Царів 19:11–12]¹⁵.

Через дар Святого Духа ми отримуємо благословення, які ведуть нас тепер і готують нас до вічного життя.

Ви можете оточити чоловіка або жінку всім добробутом і славою, що може уявити людина, але чи будуть вони задоволені? Ні. І тоді залишатиметься болюча порожнеча. З іншого боку, покажіть мені жебрака на вулиці, який має Святого Духа, чий розум сповнений тим Духом і силою, і я покажу вам людину, яка має мир душі, яка має істинні скарби й ті насолоди, які жодна людина не може отримати з іншого джерела¹⁶.

Коли ми маємо Святого Духа, коли ми намагаємося жити згідно з нашою релігією тут, на землі, ми є найщасливішими людьми на Божому підніжку, якими б не були обставини нашого життя. Мені неважливо, чи ми є багатими, чи бідними, чи наше життя щасливе, чи сповненне бідуваннями: якщо людина живе згідно зі своєю релігією і має прихильність Духа Божого, тоді неважливо їй, що відбувається на землі. Хай там будуть землетруси, війни, пожежи або меч на землі, але така людина відчуває, що з нею все гаразд. Це те, що відчуваю я¹⁷.

Кожна людина, що отримує цього Духа, має в собі утішителя—провідника, який наставляє її та керує нею. Цей Дух відкриває, день-у-день, кожній людині, що має віру, те, що піде їй на благо. ... Це те одкровення Боже Його дітям кожної епохи світової історії, що є одним з найнеобхідніших дарів, які підтримують людину і дають їй змогу ходити вірою і просуватися вперед, слухаючись усіх вказівок, заповідей та одкровень, які Бог дав Своїм дітям, щоб вести їх і скеровувати у житті¹⁸.

Кожна людина має отримати Духа Божого, а тоді слідувати Його вказівкам. Це є одкровення. Не важливо, що саме Дух каже вам робити; Він ніколи не скаже вам нічого неправильного¹⁹.

Нас оточують ... злі духи, які воюють проти Бога і проти всього, що намагається розбудувати царство Боже; і нам потрібен цей Святий Дух, щоб дати нам змогу здолати ці впливи. ...

Це той Дух, Якого ми повинні мати, щоб здійснювати цілі Божі на землі. Ми потребуємо Його більше за будь-який інший дар. ... Нас оточують вороги, нас оточує темрява і спокуси, і ми потребуємо того, щоб нас вів Дух Божий. Ми повинні молитися Господу, доки ми не отримаємо Втішителя. Це те, що обіцяно нам, коли ми охрищуємося. Це дух світла, істини і одкровення, і він може бути з усіма нами у той самий час²⁰.

Ви побачите: якщо ми колись будемо шукати чогось іншого, крім дотримання вказівок Святого Духа, ми потрапимо в туман, і в темряву, і проблеми, і ми не будемо розуміти, куди нам іти. Кожного дня нашого життя ми потребуємо сили Господньої—сили Його Святого Духа і сили священства, щоб

*Гідні святі останніх днів можуть отримати Святого Духа,
“щоб [Той] допомагав їм у їхніх трудах, у їхніх справах
з їхніми дітьми, у тому, щоб давати поради їхнім
дітьми і тим, над кими їх покликано голоувати”.*

вона була з нами, щоб ми могли знати, що робити. І якщо ми будемо так жити перед Господом, Дух відкриватиме нам щодня, якими є наші обов’язки; мені байдуже, чим ми займаємося, ми повинні перш за все знайти волю Господа і тоді—виконувати її, і тоді наша робота буде добре виконана і вона буде прийнятною перед Господом²¹.

Протягом усього свого життя і в усіх своїх трудах, коли мені казав щось зробити Дух Господній, я завжди знаходив, що зробити це—справді добре. Мене зберігала ця сила. Отримайте дух одкровення. І коли ви отримаєте його, ви будете в безпеці і ви будете робите саме те, чого Господь чекає від вас²².

Думка про те, що ми можемо дотримуватися евангелії, і бути освяченими через неї, і бути підготовленими нею до того, щоб успадкувати вічне життя, є одним з найславетніших принципів, що будь-коли були відкриті людині. ... Ми маємо надію, яку не пізнав світ, і світ не може досягнути цього. Якщо тільки вони не народжені від Духа Божого, вони не можуть навіть

побачити царства Божого і вони не можуть потрапити туди, якщо вони не народжені від води й Духа [див. Іван 3:5], отже, вони не можуть розділювати цих радісних очікувань і надій, що є в нас. Їхні очі, вуха та серця не відкриті, щоб бачити, і чути, й відчувати силу євангелії Христової²³.

Це наш привілей—слідувати настановам Духа Господнього і мати його постійним керівником і супутником, і якщо ми будемо дотримуватися цього, благословення небес прийдуть до нас одразу, як тільки ми будемо готові прийняти їх²⁴.

Постійне супутництво Духа вимагає від нас постійної праці й вірності.

Я палко прагну,... щоб як народ ми могли виконувати свої обов'язки, жити згідно зі своєю релігією, зберігати нашу віру, так ходити перед Господом, щоб Святий Дух міг бути нашим постійним супутником і вів нас у ті дні, що ще чекають на нас. Це моя молитва і моє прагнення²⁵.

Я знаю, що це вимагає постійної боротьби, праці й вірності перед Господом, щоб ми зберігали товариство Святого Духа, і ми маємо так жити, щоб отримати ці благословення²⁶.

Не існує нічого, заради чого нам варто працювати, поки ми живемо у плоті, ніж Дух Божий, Святий Дух, Утішитель, отримати Якого ми маємо право через послухність вимогам євангелії²⁷.

Велике обіцяння, яке супроводжує проповідування євангелії, як це відкрито з небес у наш час, це те, що Святий Дух буде даровано тим, хто щиро покався, хто підкоряється її святим установам. Через Святого Духа передається знання про минуле, нинішнє та майбутнє, а також задум та воля Батька стають відомими. У цей спосіб Всемогутній відкриває Свої цілі тим, хто дотримується Його заповідей і чие життя є чистим і прийнятним перед Ним, так щоб вони могли бути підготовленими до всіх подій та випробувань, які можуть чекати їх на шляху.

Якщо є члени Церкви, які не знають на власному досвіді, що це істинно так, вони можуть бути впевнені в тому, що вони не живуть так, щоб бути гідними своїх привілеїв. Усі святі

мають бути у тісному спілкуванні зі Святим Духом і—через Нього—з Батьком, або ж вони перебувають у небезпеці того, що їх здолає зло і вони впадуть при дорозі.

Отже, ми кажемо святим останніх днів: Святий Дух не буде перебувати у несвятих скиніях. Якщо ви хочете мати повноту сили й дарів вашої релігії, ви мусите бути чистими. Якщо ви винні у слабкості, глупотах або гріхах, ви маєте розкаятися в них; це означає, що ви мусите повністю залишити їх. Жодним іншим способом ви не можете догодити Богові. “Людина святості”—Його ім'я [див. Мойсей 6:57], і він радіє зусиллям Його дітей бути чистими²⁸.

Якщо ми не отримуємо одкровень, це тому, що ми не живемо так, як нам слід було, тому що ми не звеличуємо наших [покликань у] священстві так, як нам слід було; якби ми дотримувалися цього, ми б не залишилися без одкровень, ніхто не був би безплідним або спустошеним.

Відмовося від усіх злих діянь, усіх тих звичок, які не дозволяють нам спілкуватися з Богом! ... Якщо ці мізерності мають тенденцію заважати нашій радості і принижують нас в очах Господніх, ми зобов'язані відмовитися від них і явити рішучість виконувати волю нашого Небесного Батька, виконуючи ту роботу, яку було покладено на нас, щоб ми виконували її. ... Коли я роблю щось таке, що не дозволяє мені мати Духа Господнього, як тільки я відкриваю це, я одразу відкидаю це³⁰.

Ми намагаємося дотримуватися цілестіального закону Бога; ми проповідуємо евангелію Ісуса Христа і намагаємося дотримуватися його принципів. Таке запитання: чи не даремно ми робимо це? Чи не даремно ми вірні? Чи не даремно ми проходимо крізь усі випробування, або бідування, або переслідування, або навіть саму смерть заради царства Божого, заради спасіння та вічного життя, найбільшого з усіх дарів, які Бог може дарувати дітям людським? Я кажу: не даремно! І я сподіваюся, що святі останніх днів, що всі люди, які мають повноваження—що ми всі будемо вірними перед Господом, що ми будемо пам'ятати про наші молитви, працювати, щоб пізнати задум і волю Бога, щоб нам пізнати, яким шляхом іти, щоб ми могли отримати Дух Господній і Святий Дух і щоб ми

могли здолати світ і звеличувати наші покликання, доки не пройдемо крізь це випробування³¹.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Що ми дізнаємося з історій на сторінках 46–47?
- Опрацювавши цей розділ, що ви пізнали про Святого Духа та Його роботу?
- Перегляньте весь другий абзац на с. 49. Чому ми можемо вважати дар Святого Духа “найбільшим даром”, який ми можемо отримати в смертному житті? Перегляньте останній абзац у розділі на сс. 54–55. Як саме дар Святого Духа готує нас до вічного життя, “найбільшого з усіх дарів”?
- Як можуть учення Президента Вудраффа допомогти нам усвідомлювати спонування Святого Духа? (Див. сс. 47, 50; див. також УЗ 6:15, 22–23; 11:12–14.) Чому важливо пам’ятати, що Святий Дух зазвичай спілкується “тихим, негучним голосом”?
- Прочитайте абзац, що починається внизу на сторінці 50. Які з “істинних скарбів” ми отримуємо, коли маємо з нами Святого Духа? (Див. сс. 50–53).
- Згадайте випадок, коли вас скеровував Святий Дух. Як саме ви були благословлені завдяки супутництву Святого Духа?
- Перегляньте останній підрозділ цього розділу (сс. 53–55). Чому ми повинні постійно працювати, щоб отримати постійне супутництво Святого Духа? Що може перешкоджати нам відчувати вплив Святого Духа? Що може допомагати нам відчувати вплив Святого Духа?

Відповідні уривки з Писань: Іван 14:26; 15:26; 16:13;
1 Коринтянам 2:9–14; 1 Нефій 10:17–19; 2 Нефій 32:1–5;
Мороній 10:5; УЗ 8:2–3; 14:7

Посилання

1. *The Discourses of Wilford Woodruff*, ed. G. Homer Durham (1946), 290; див. також с. 289.
2. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 171.
3. *Deseret Weekly*, September 5, 1891, 323.
4. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 61.
5. *Deseret Weekly*, September 21, 1889, 393.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, September 7, 1880, 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 30, 1878, 1.
8. *Deseret News*, June 26, 1861, 130.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 2, 1876, 4.
10. *Deseret Weekly*, April 6, 1889, 451.
11. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 53.
12. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 54.
13. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 45–46.
14. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 45.
15. Journal of Wilford Woodruff, January 20, 1872, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
16. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 5.
17. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 20, 1875, 1.
18. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 7–8.
19. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 293–294.
20. *Deseret Weekly*, November 7, 1896, 643.
21. *Deseret News*, March 4, 1857, 411.
22. In Conference Report, April 1898, 31.
23. *Deseret News: Semi-Weekly*, March 4, 1873, 3.
24. *Deseret News*, December 26, 1860, 338.
25. *Deseret Weekly*, March 6, 1897, 371.
26. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 20, 1875, 1.
27. *Contributor*, August 1895, 637.
28. “Epistle,” *Woman’s Exponent*, April 15, 1888, 174; from a letter written by President Woodruff in behalf of the Quorum of the Twelve.
29. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 51.
30. *Deseret News*, February 26, 1862, 274.
31. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 129.

Навчання з Духом і пізнання від Духа

*Ми потребуємо проводу Святого Духа,
пізнаючи євангелію і навчаючи їй інших людей.*

З життя Уїлфорда Вудраффа

Коли старійшина Уїлфорд Вудрафф готувався до конференції у жовтні 1855 р., він молився про провід, запитуючи, про що саме він і його браття мають навчати людей. У відповідь на його молитву він отримав таке одкровення: “Нехай Мої слуги отримують Святого Духа і утримують Мого Духа з собою, і це навчить їх того, чого саме навчати людей постійно; і навчайте людей утримувати Мого Духа з ними, і вони зможуть розуміти слово Господа, коли їх будуть навчати його”¹.

Маючи непохитне свідчення про цей принцип, Президент Вудрафф часто починав свої звернення на конференціях, висловлюючи прагнення навчати силою Святого Духа. Крім того, він часто нагадував святим про їхній обов’язок слухати і пізнавати тією самою силою. Якось він сказав: “Усі ми залежимо від Духа Господнього, від одкровень, від натхнення, від Святого Духа, щоб бути готовими навчати людей, перед якими нас покликано виступати, і якщо Господь не дасть мені Святого Духа цього дня, я обіцяю вам усім, [що] ви небагато отримуєте від брата Вудраффа”².

Учення Уїлфорда Вудраффа

**Ми маємо навчати євангелії тільки
тоді, коли нас надихає Святий Дух.**

Я не можу і жодна людина не може навчати дітей людських і увіщувати їх у євангелії Ісуса Христа без Святого Духа,

Як учителя євангелії, ми мусимо шукати Духа, щоб мати змогу наслідувати приклад Ісуса. Коли ми збираємося, щоб вивчати євангелію, ми повинні бути уважними і сповненими віри, як Марія, коли вона “сіла біля Ісусових ніг і слухала Його слово” (див. Лука 10:38–42).

без одкровення, без натхнення Всемогутнього Бога. Отже, мені потрібна віра святих останніх днів, а також їхні молитви. Мені потрібен Дух Божий, щоб Він допомагав мені, як потрібен Він кожній людині, яка намагається навчати людей речам царства небесного³.

Я вірю, що жодна людина в цьому або жодному іншому поколінні не здатна навчати і увіщувати жителів землі без натхнення Духа Божого. Як народ ми поставлені у таке становище, ... що навчає, в усіх наших справах і трудах, необхідності визнання руки Божої в усьому. Ми відчуваємо цю потребу сьогодні. Я знаю, що не можу навчати ні святих останніх днів, ні цей світ без Духа Божого. Я прагну цього ... і також вашої віри й молитов, щоб мій розум було спрямовано в тому напрямі, який був би корисним для вас. У своїх публічних повчаннях я ніколи не дозволяв своєму розуму слідувати у будь-якому іншому напрямі, крім того, який було продиктовано мені Духом, і це є положення, у якому ми всі перебуваємо, коли зустрічаємося зі святими або ж коли йдемо проповідувати євангелію⁴.

Господь сказав, говорячи через Джозефа Сміта: “І те, що вони говоритимуть, спонукувані Святим Духом, буде Писанням, буде волею Господа, буде думкою Господа, буде словом Господа, буде голосом Господа і силою Бога на спасіння”. [УЗ 68:4]. Чому це так? Тому що Святий Дух є одним з членів Божества, отже коли людина говорить силою Святого Духа, це є словом Господа. Ми маємо прагнути отримати цього Духа, щоб Він міг бути з нами весь час і стати для нас принципом одкровення⁵.

Розум цього народу вимагає постійного підживлення, і всі ми маємо залежати від Святого Духа і Господа, щоб насичувати наш розум з того невичерпного джерела розуму, який іде від Бога, бо ми не можемо отримати насичення з будь-якого іншого джерела, щоб насичувати безсмертний розум людини⁶.

Людина має в собі духа, що має існувати вічно, духа, що походить від Бога, і якщо він не отримує насичення від того самого джерела, або сили, що створила його, він не задоволений і не може бути задоволеним⁷.

Якщо в нас немає Святого Духа, то нам нема чого й навчати.

**Навчаючи євангелії, ми мусимо пам'ятати,
що найясніші та найпростіші
істини є найбільш переконливими.**

Одкровення Ісуса Христа навчають нас, що Спаситель був народжений у плоті, і Батько казав, що не дав Йому повноту одразу, але Ісус переходив від благодаті до благодаті, аж доки не отримав повноту і був названий Сином Божим, оскільки він не отримав повноти одразу [див. УЗ 93:12–14]; ми у подібний же спосіб маємо прагнути від усієї душі зростати у благодаті, світлі та істині, щоб у належний час ми могли отримати повноту [див. УЗ 93:20].

Господь зберігає для нас дуже багато принципів, і найвеличніші принципи, які в Нього є для нас, є найпростіші і найясніші. Перші принципи євангелії, які ведуть нас до вічного життя, є найпростішими, але жодні інші не є більш славетними та важливими для нас. Люди можуть працювати, виявляючи великий талант, обізнаність та знання у друкованих трудах або у проповідуванні, вони можуть намагатися проповідувати таємниці і представляти щось дивне, велике і чудесне, і вони можуть працювати заради цього з усією силою в душі й силі людини, без допомоги Святого Духа Божого, і люди не будуть наставлені і їхнє проповідування не дасть їм великого задоволення. Саме найясніші та найпростіші речі увіщувають нас найбільше, якщо їх навчають з Духом Божим, і немає нічого важливішого або кориснішого для нас. Якщо цей Дух перебуває в нас, якщо Він залишається з нами постійно, просвітлюючи наш розум вдень і вночі—ми на безпечному шляху⁹.

Я хочу сказати, що за весь час перебування в Церкві я бачив, як час від часу з'являються люди, які намагаються бути слугами Божими. Вони хочуть пояснювати те, про що вони не знають нічого, щоб виглядати розумними. У нашу добу таких людей можна зустріти дуже часто. Був один з провідних старійшин Церкви, який звертався до людей, намагаючись проповідувати певні принципи. Джозеф почув про це і попросив представити цю доктрину у письмовому вигляді. Той записав її і по закінченні прочитав її Пророкові. Він спитав Джозефа, що той думає про це. “Що ж,—сказав Джозеф,—це красива система, і я

знаходжу в ній лише один недолік”. “Який саме, брате Джозеф?” Джозеф сказав: “Вона не є істинною”. І я кажу, що часто хтось, вважаючи себе розумним, намагається навчати того, чого немає в Ученні і Завітах та [інших] трудах Церкви, навчати того, що не є істинним. ...

Проповідайте істину, коли ви розумієте її. Не намагайтеся судити про те, про що ви не знаєте, бо від цього не буде користі нікому. Якщо ви будете заслуховуватися лжевченнями, лжедухи відведуть вас на манівці. Пам'ятайте про це і дотримуйтесь цього, і все буде гаразд з вами. Залишайтеся на шляхах істини, все буде добре з вами¹⁰.

Коли ми збираємося, щоб вивчати євангелію, нам потрібен Дух не менше, ніж він потрібен учителю.

Я вірю, що Дух Божий може бути не тільки з тими, хто говорить і навчає,... але й з тими також, хто сидить і слухає¹¹.

Ми всі потребуємо натхнення від Всемогутнього,... коли ми проповідуємо або ж коли слухаємо¹².

Я кажу моїм братам і сестрам, намагаймося підготувати наш розум і наші серця через молитву перед Господом, щоб ми могли отримати достатньо світла Духа і впливу Святого Духа, щоб бачити і бути збереженими на шляху життя, і коли ми отримуємо навчання і поради від слуг Божих, щоб ми мали бажання зберігати їх у наших серцях і практикувати їх у нашому житті¹³.

Якщо в нас є та частка Духа Божого, володіти якою ми маємо привілей, якщо ми звеличуємо наше покликання, ми здобудемо те свідчення, мати яке ми зобов'язані в собі, коли з'явиться будь-яке нове вчення або коли якийсь старе вчення буде пояснено більш детально. У такий спосіб ми знайдемо собі користь у проповідях наших братів і будемо здатні зберігати принципи вічного життя¹⁴.

Я сподіваюся і молюся, щоб у нашому зібранні ми могли насолоджуватися Духом Божим, щоб наші серця об'єдналися, як серце однієї людини; щоб наші молитви могли піднятися до Господа, щоби Його благословення могли бути з нами і щоби ті, хто звертається до нас, могли робити це з натхненням Святого Духа і силою Бога¹⁵.

*“Ми всі потребуємо натхнення від Всемогутнього,...
коли ми проповідуємо або ж коли слухаємо”.*

Ми повинні вділяти [вчителю] нашу увагу, молитви та віру, і якщо ми будемо так чинити, ми отримаємо від рясноти його серця ті речі, які будуть благом для нас¹⁶.

Коли хтось із Президентства цієї Церкви, або з Кворуму дванадцятьох, або хтось інший із старійшин підводиться,... щоб виступати, цей народ дивиться на них і чекає, що вони матимуть Святого Духа в достатній мірі, щоб сказати те, що буде увіщувати їх; народ майже однотайно прагне саме цього. Я скажу, що з іншого боку, Президентство, Дванадцятєро і старійшини ... чекають, що народ [також] матиме Духа Господнього, щоб вони могли прийти до розуміння, від них у тій самій мірі вимагається, щоб вони могли сприймати те, що говориться їм, як від братів, що виступають, вимагається викладати вчення, принцип, істину і одкровення Ісуса Христа.

Коли розум у людей оживлено і освітлено силою Бога і даром Святого Духа, щоб вони могли бути вдячними й цінувати принципи вічної істини та одкровення, які дав Бог,... тоді вони готові отримати користь від тих благословень, які проливаються на них. Кожен з вас, хто відчував це благословення

(а я думаю, що відчували це всі час від часу в окремі періоди свого життя), був надзвичайно вражений тим, яку різницю вони відчували у своєму розумі. Я знаю, що так було зі мною, і я думаю так воно є з іншими.

Були часи, коли зір мого розуму відкривався, щоб сприйняти слово Боже і вчення Його слуг. Зір мого розуму відкривався і був оживлений силою Бога і даром Святого Духа. Отже, коли я сидів тут і слухав Президентство, і те, як слуги Божі викладають принципи праведності, і слово Боже для нас, я відчував силу, владу і важливість цих вічних істин, які вони представляли для нашого розуму, а іноді було так, що ті самі істини могли викладатися, але вони проходили, не вчиняючи такого самого впливу на мій розум.

На мій погляд важливо, щоб ми працювали, аби отримати цей дух, щоб він зростав у нас, і нести його в собі, щоби почувши вчення, ми могли у своєму розумі бути готовими до його сприйняття. ...

Тепер я скажу, що для всіх з нас, хто прийняв євангелію і ввійшов у середовище святих Божих, важливим є те, щоб ми працювали щоденно, щоб ми жили під впливом цього духа, щоб він міг і надалі зростати в нас і керувати нами у наших діях серед дітей людських. Коли людина має Святого Духа і чує ясні, прості істини спасіння, вони здаються ціннішими за все інше, і вона є готовою пожертвувати всім тимчасовим, щоби здобути для себе спасіння, але коли розум людський затьмарюється, вони втрачають Святого Духа і цінність цієї євангелії, і вони не усвідомлюють привілею та честі бути разом зі святими Божими ... і не підтримують вони свою відданість їхньому Небесному Батькові, і не шанують Його ім'я на землі, і не цінують свій зв'язок з тими, хто має святе священство, отже вони відходять у темряву. ... Ми дивуємося, ми вражені, коли ми просвітлені Духом Божим і одкровеннями, що були дані нам, і коли ми збуджуємося до усвідомлення важливості цих речей, ми тоді бачимо, як вони впливають і що вони дають нам, не тільки готуючи наш розум до того, щоб переходити до світу духів, але й готуючи нас до зустрічі з нашим Небесним Батьком¹⁷.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сс. v–ix.

- Прочитайте твердження Президента Вудраффа у перших двох абзацах цього розділу (с. 57). Як ці твердження розкривають його особистість? Які ідеї вони несуть стосовно навчання і пізнання?
- Що ви дізналися, прочитавши слова Президента Вудраффа про навчання силою Духа? (Див. сс. 57-59; див. також 2 Нефій 33:1–2). Як ми можемо готуватися до отримання проводу Святого Духа, коли ми навчаємо?
- Яке відчуття ви мали, коли навчали і навчалися за допомогою Духа?
- Перегляньте розділ, що починається на с. 60. Чому небезпечним є розмірковування про ті речі, яких ми не розуміємо? Чому нас найбільше переконують ясні й прості істини?
- Якими є деякі обов'язки тих, кого навчають? (Див. сс. 61–64). Як ми можемо отримати найбільші благословення від євангельського уроку або проповіді? Обдумайте або обговоріть, як саме ви можете готуватися до того, щоб Дух навчав вас.
- Перегляньте перший абзац на с. 63. На підставі вашого досвіду навчання євангелії, як вас благословляли “увага, молитви та віра” тих, кого ви навчали?
- Як принципи, викладені у цьому розділі, можуть допомогти нам у нашому вивченні цієї книги? (Див. також сс. v–ix.) Як ці принципи знаходять своє практичне застосування, коли ми навчаємося або навчаємо євангелії вдома?

Відповідні уривки з Писань: Євреям 4:2; 2 Петра 1:21; 2 Нефій 31:3; Алма 17:2–3; УЗ 11:18–21; 42:14; 50:13–22; 52:9; 100:5–8

Посилання

1. Journal of Wilford Woodruff, October 19, 1855, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
2. *Deseret News: Semi-Weekly*, September 11, 1883, 1.
3. *Millennial Star*, November 21, 1895, 737–738.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, February 4, 1873, 2.
5. *Deseret Weekly*, August 17, 1889, 226.
6. *Deseret News*, March 4, 1857, 410.
7. *Deseret News*, December 26, 1860, 338.
8. *Deseret Weekly*, April 19, 1890, 560.
9. *Deseret News*, April 1, 1857, 27.
10. *Millennial Star*, May 26, 1890, 324.
11. In Conference Report, April 1898, 2.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, March 26, 1878, 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 20, 1873, 1.
14. *Deseret News*, July 30, 1862, 33.
15. *Deseret Weekly*, April 13, 1895, 513.
16. *Deseret News*, April 1, 1857, 27.
17. *Deseret News*, April 1, 1857, 27.

*“Агнецъ Божий ... виконав для людини те,
що [людина] не могла виконати для себе сама”.*

Спокута Ісуса Христа

*Спокута Ісуса Христа є фундаментальним
принципом спасіння і головним
джерелом надії для людства.*

З життя Уілфорда Вудраффа

Коли старійшина Уілфорд Вудрафф почав своє священнослужіння в якості апостола, він і його браття працювали в Сполучених Штатах та Англії, серед людей, які вшановували Ісуса Христа як Сина Божого і Викупителя людства. Знаючи, що їхні слухачі вже мають фундамент віри в Спокуту Ісуса Христа, вони зосереджували свої учення на таких предметах, як покликання пророка Джозефа Сміта, появу Книги Мормона і відновлення священства¹. Однак, коли люди піддавали сумнівам учення про Спокуту, старійшина Вудрафф спростовував їхні заяви з силою і ясністю. Він свідчив, що “метою Христової місії на землі було принести Себе в жертву, щоб викупити людство від вічної смерті”².

У 1845 р. член Церкви на Британських островах видав памфлет, у якому намагався довести, що Ісус Христос не обов’язково мав страждати і померти для викуплення людства. Старійшина Вудрафф, який тоді служив як головний Церковний провідник на Британських островах, публічно спростував цю заяву у статті, озаглавленій “Раціональність Спокути”. Видаючи цю статтю, він сподівався домогтися того, “щоби погляди [Церкви] на цей предмет могли бути правильно сприйняті всіма і щоб святі Божі могли бути підготовленими до того, щоб протистояти найбільшому ворогу спасіння людини, а також, щоби остаточно прояснити це питання для всіх тих, хто вірив в одкровення Божі”³. Його слова, що засуджували лжевчення і вшановували Спасителя,

відкрили його глибоку любов до Господа і його глибоку вдячність за план викуплення.

Він висловлював жаль, що розум людини, яка написала той памфлет, “вірогідно був настільки переможений силами темряви, що вона так далеко відійшла від порядку і плану дій царства Божого”. Він зазначав: “Людині було б набагато краще бути повністю позбавленою талантів, ніж використовувати їх у спробах довести недієвість спокути Христа і атаках на фундаментальний принцип спасіння, як вона це зробила”⁴.

Старійшина Вудрафф присвятив більшу частину своєї статті цитуванню з Писань, показуючи “зливу свідчень” від давніх пророків і від Самого Господа⁵. Він казав, що вчення про Спокуту було “не тільки темою, яку висвітлювали з захопленням давні пророки і слуги Божі, але головним джерелом усіх їхніх сподівань, їхньої сили й підтримки”⁶.

Учення Уілфорда Вудраффа

**У відповідності до волі Свого Батька,
Ісус Христос прийшов на землю,
щоб викупити нас від наслідків Падіння.**

Я вірю, що Всемогутній знав, що Він буде робити з цим світом ще до того, як Він створив його. Він знав, які саме духи заповонять його і яку роботу буде необхідно виконати, щоб спасти Своїх синів і дочок, яким доведеться приходити на цю землю. І, читаючи історію стосунків Бога з людьми від сотворіння світу і до нинішнього розподілу, ми бачимо Батька, Який трудиться, аби благословити Своїх синів і дочок. Він віддав Свого Єдинонародженого Сина, щоб Той помер і викупив світ—жертва, яку міг принести тільки Сам Бог. І в ці останні дні Він почав організацію великого і останнього розподілу—найвеличнішого з усіх розподілів⁷.

Сам Спаситель сказав нам, якою була Батькова мета в тому, що Ісус приходив у світ. “Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на

світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся”. [Іван 3:16–17].

Одкровення, що їх Бог дав людині, надають рясноту доказів, що Бог і цілестіальні світи керуються цілестіальним законом; і для того, щоб людина могла витримати ту саму славу, що й Він, було необхідним, щоб вона дотримувалася того самого закону, “щоби те, що управляється законом, було також збережено за законом, і вдосконалено, і освячено законом”. [УЗ 88:34]. Але людина, переступивши закон Бога, за справедливістю накликала на себе прокляття непослуху, і від цього вона не могла викупити сама себе, як і ніщо менше за безкінечну жертву, яка спокутувала її падіння.

Наслідком її непослуху, як добре відомо, була смерть, і це прокляття успадкувало все потомство Адамове. Пам’ятаймо про те, що людина, підпадаючи під це покарання, не має жодної притаманної їй сили, аби незалежно, самотужки здійснити своє воскресіння і відновлення до присутності Бога та Його слави. Вона тепер перебуває під юрисдикцією і пануванням смерті, і для того, щоб здобути перемогу над смертю, було необхідно, щоби Хтось більш святий і чистий, ніж істота, що стала переступником, увійшов у її панування, щоб це панування було знищено; і якби це не було зроблено, той контроль, під яким смерть тримає людство, був би вічним. Не потрібно багато аргументів, щоб довести те, що Син Божий був, в усіх відношеннях, здатний виконати це завдання, будучи чистим, святим і незаплямованим; і те, що Він був Тим, Кого було призначено виконати це завдання, повністю підтримується свідченням Івана про Нього: “Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!” [див. Іван 1:29], а також “Як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть”. [1 Коринтянам 15:22]. ...

Це повністю встановлено, поза всіма суперечностями, з величезного джерела свідчень,... з одкровень Божих, даних у різних розподілах та епохах світової історії, у різних частинах земної кулі, що метою місії Христа на землі було принести Себе в жертву, щоб викупити людство від вічної смерті, і що це повністю відповідало Батьковій волі—щоб така жертва була принесена. Він діяв у суворій відповідності до волі

“Метою Христової місії на землі було принести Себе в жертву, щоб викупити людство від вічної смерті”.

Його Батька в усьому від початку і випив з гіркої чаші, яку Йому дали. У цьому було явлено світло, славу, честь, безсмертя і вічне життя з тим милосердям, що перевищує віру або надію, бо Агнець Божий цим здійснив для людини те, що [людина] не могла здійснити для себе⁸.

**Ми можемо здобути дар піднесення
тільки через Спокуту Ісуса Христа і нашу
послушність законам і обрядам євангелії.**

Ми повинні, як народ, усвідомлювати той факт, що наш Небесний Батько зробив усе, що Він міг, для спасіння роду людського. Він оголосив закони, необхідні для піднесення і слави людини, і зробив усе, що може бути зробленим за законом. ... Ісус помер, щоб викупити всіх людей; але для того, щоб вони могли бути благословенними завдяки Його смерті і щоб Його кров могла очистити їх від усіх гріхів, вчинених у плоті, вони мусять дотримуватися закону євангелії. Ми викуплені від гріхів, вчинених через Адама, завдяки крові Христа;

і для того, щоб отримати спасіння, ми мусимо бути послужливими й вірними приписам євангелії⁹.

Якщо я колись отримаю повноту спасіння, це буде через моє дотримання законів Бога¹⁰.

Правосуддя спочатку отримало те, на що мало свій позов, і слова Бога були виконані: “В день їди твоєї від нього ти напевно помреш!” [Див. Буття 2:17]. Таким чином, з іншого боку, милість була простягнута і любов Божа явлена в розірванні пут смерті, у якому знову об’єднуються дух і тіло. Духи праведників отримують піднесення у присутності Бога і Агнця—у тих самих скинях [фізичних тілах], в яких вони вершили труд і страждали на землі, і без цього об’єднання душам людським неможливо отримати повноту слави. І слава, поєднана з цим, буде вічним джерелом радості для кожного громадянина цelestialного царства. З іншого боку, духи тих, хто відкинув євангелію Христа і знехтував Його запропонованими милостями, мусять повернутися в свої тіла під час останнього воскресіння, щоб отримати повноту свого покарання у тих самих скинях, в яких вони жили і боролися проти Бога. Цим ми застерігаємо всіх людей, які можуть чути звук цих слів, щоб вони розкалялися у своїх гріхах і підкорилися євангелії Сина Божого¹¹.

Якою є та євангелія, що її навчав Сам Ісус? Найпершим принципом є віра в Месію; це був перший принцип з усіх, що колись викладалися людині. Коли Адам, після того, як його було вигнано з саду Еденського, пішов до Адам-онді-Амана, щоб принести жертву, ангел Господній спитав його, чому він це робить. Адам відповів, що він цього не знає, але Господь заповідав йому робити це. Після цього йому було сказано, що кров бугаїв та цапів, баранів та ягнят має проливатися на оltар як символ великої і останньої жертви, яку буде принесено за гріхи світу. [Див. Мойсей 5:4–7]. Отже, перший принцип, якому був навчений батько Адам, це була віра в Месію, Який мав прийти у середині часів, щоб покласти Своє життя заради викуплення людини. Другим принципом було покаяння. А що таке покаяння? Залишення гріха. Людина, що кається, якщо вона лаялася, більше не лається; або якщо вона була крадієм, вона більше не краде; вона відвертається від

усіх колишніх гріхів і більше не вчиняє їх. Це не покаяння— сказати: “Я каюся сьогодні”, а після цього вкрасти завтра; це покаяння світу цього, і воно є неприйнятним в очах Божих. Покаяння є другим принципом.

Я чув багатьох людей, які казали, що жодні обряди не є необхідністю, що для спасіння потрібна лише віра в Господа Ісуса Христа. Сам я не знайшов цього в жодному одкровенні від Бога до людини—ні в давньому, ні в сучасному. Але з іншого боку, вірі в Христа, покаянню і хрищенню для відпущення гріхів навчали патріархи і пророки, а також Ісус Христос і Його апостоли. Хрищення для відпущення гріхів є обрядом євангелії. Хтось каже, що хрищення не є обов’язковим для спасіння. Ісус не тільки навчав цього, але Сам виявив послух до цієї вимоги, не тому, що Його охрищували для відпущення гріхів—але, як він сказав, “щоб виконати всю правду”, отже, в цьому, як і в усіх інших випадках, Він дав приклад для всіх Своїх послідовників [див. Матвій 3:15]. Коли ці принципи євангелії дотримані, людина тоді правомочно може отримати Святого Духа; і цей святий дар надається сьогодні, як це було в давнину, рукопокладанням чоловіків, які мають повноваження виконувати обряди євангелії. Це перші принципи євангелії, у яку ми, святі останніх днів, віруємо і якій навчаємо своїх ближніх¹².

Коли людей закликають розкаятися у своїх гріхах, мова йде про їхні особисті гріхи, а не переступ Адама. Те, що зветься перворідним гріхом, було спокутовано через смерть Христа, незалежно від будь-яких дій з боку людини; також особисті гріхи людини було спокутовано через ту саму жертву, але за умови послухності євангельському плану спасіння, коли людина може чути таке проголошення¹³.

Усі діти людські, які [дожили] до років підзвітності, винні у гріху, усі схильні творити зло, так само як іскри [вогнища] завжди летять догори. “Що нам робити, аби спастися”,— волали люди, які чули проповідання Петра в день П’ятдесятниці [див. Дії 2:37], і можна сказати, що це стосується всіх людей в кожному поколінні. Ось відповідь: виконуйте закон євангелії. Це безпечний засіб, даний для спасіння роду людського¹⁴.

“Не існує істоти, яка б мала силу спасти душі людей і дати їм вічне життя, крім Господа Ісуса Христа, Який діє за повелінням Свого Батька”.

Я відчуваю, що ми, як народ, маємо радіти; і ми маємо цінувати ці дари і благословення, які Бог вклав у наші руки, і нам слід прагнути звеличувати наші покликання і як народ сповнювати очікування нашого Небесного Батька і очікування тих, хто пішов [з життя] ще до нас. ...

Євангелія Христова є одним з найбільших благословень, які можна дарувати людині. Вічне життя, як сказав Господь, є найбільшим даром Божим [див. УЗ 14:7]. Ми можемо отримати його тільки через послухність цій євангелії. Це, брати і сестри, є нашим благословенням¹⁵.

Моя палка молитва за те, щоби благословення нашого Бога могли бути з нами вчасно, щоб, коли ми закінчимо життя і перейдемо за завісу, ми залишили за собою зробленим

весь труд, що вимагався від нас, і були підготовленими до того, щоб жити разом з освяченими і праведними, що стали досконалими через кров Агнця¹⁶.

Через благодаті Спокути ми можемо вдосконалюватися у Христі.

Не існує істоти, яка б мала силу спасти душі людей і дати їм вічне життя, крім Господа Ісуса Христа, Який діє за повелінням Свого Батька¹⁷.

Головним у нашому навчанні є те, щоб ми зберігали як скарб слова життя, щоб ми могли зростати у благодаті та просувалися у пізнанні Бога і ставали вдосконаленими у Христі Ісусі, щоб ми могли отримати повноту і стати спадкоємцями Бога і співспадкоємцями Ісуса Христа. [Див. Римлянам 8:16–17]¹⁸.

Брати і сестри, хіба ми не сини й дочки Бога, і коли Він з'явиться, якщо ми будемо вірними, хіба ми не будемо подібними до Нього? [Див. 1 Івана 3:2]. Так; і коли той славетний день настане, ми ще раз матимемо привілей стояти на цій землі і зустрічати з радістю та подякою ... тисячі інших, хто омив свій одяг добіла у крові Агнця, і хто, через благодаті Його спокути, є помазаними царями і священиками для Бога і разом з ними царюють у піднесенні, у Його Царстві. Тож будьмо всі знайдені гідними цієї нагороди; і тепер, поки ми подорожуємо цим світом непостійності і суму, берімо приклад з життя гідних ... і, найголовніше, ходімо шляхами великого Взірця всієї праведності, нашого Господа Ісуса Христа, чия благодать нехай завжди буде з усіма вами!¹⁹

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сс. v–ix.

- Як історія, описана на сс. 67–68, розкриває почуття Президента Вудраффа до Ісуса Христа?

- Перегляньте вчення на сс. 68–70. Що говорив Президент Вудрафф про нашу потребу у Спокуті, що її здійснив Спаситель?
- Продивіться розділ і вивчіть деякі з уривків з Писань, вказаних внизу цієї сторінки. При цьому знаходьте фрази, що описують те, що Ісус Христос витерпів, аби спасти всіх нас від фізичної смерті і запропонувати нам спасіння від наших гріхів. Що ви відчуваєте, думаючи про те, що Спаситель зробив для нас?
- Що б ви сказали тим, хто заявляє, що “жодні обряди не є необхідністю, що для спасіння потрібна лише віра в Господа Ісуса Христа”? (Див. сс. 70–74).
- Прочитайте останній підрозділ цього розділу (с. 74), приділяючи особливу увагу фразі “благодаті Його спокути”. Тоді опрацюйте 2 Нефій 2:6–8 і Алма 22:14. Як ці вчення розширюють наше розуміння Спокути?
- Як ваше свідчення про Спокуту, виконану Спасителем, впливає на ваше життя?

Відповідні уривки з Писань: У статті, про яку йдеться на сс. 67–68, старійшина Вудрафф цитував або згадував наступні уривки з Писань, що стосуються Спокути Ісуса Христа: Йов 19:25; Матвій 26:28; 27:52; Іван 1:29; 3:16–17; Дії 2:23; 4:12; 20:28; Римлянам 3:24–25; 1 Коринтянам 15:22; Галатам 3:17–24; Ефесянам 1:7; Колосянам 1:19–20; Євреям 9:28; 10:7–10, 29; 11:26, 35; 1 Петра 1:18–21; 1 Івана 2:2; Об’явлення 1:5; 5:9–10; 13:8; 1 Нефій 10:5–6; 11:32–33; 2 Нефій 2:26; 9:3–14; 26:23–24; Кн. Якова 6:8–9; Мосія 3:11, 16–18; 15:19–20; 18:2; Алма 7:12; 11:42; 21:9; 34:8–15; 42:13–17; 3 Нефій 11:9–11; 27:14; Мормон 9:13; Етер 3:14; Мороній 10:33; УЗ 18:10–11; 19:16–19; 35:2; 38:4; 45:3–4; 88:34

Посилання

1. Див. Dallin H. Oaks, in Conference Report, October 1990, 38; or *Ensign*, November 1990, 31.
2. "Rationality of the Atonement," *Millennial Star*, October 1, 1845, 118.
3. *Millennial Star*, October 1, 1845, 113.
4. *Millennial Star*, October 1, 1845, 113.
5. *Millennial Star*, October 1, 1845, 118.
6. *Millennial Star*, October 1, 1845, 113–114.
7. *Deseret Weekly*, August 17, 1889, 225.
8. *Millennial Star*, October 1, 1845, 114–115, 118.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, August 11, 1868, 2.
10. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 23.
11. *Millennial Star*, October 1, 1845, 118–119.
12. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 18–19.
13. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 3–4.
14. *Deseret News: Semi-Weekly*, June 13, 1882, 1.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, August 11, 1868, 2.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 26, 1881, 1.
17. *Deseret Semi-Weekly News*, February 15, 1898, 7.
18. *Deseret News*, April 1, 1857, 27.
19. *Millennial Star*, July 9, 1888, 436–437.

Розуміння смерті і воскресіння

Коли помирають наші близькі і коли ми замислюємося над тим, що й самі смертні, ми можемо знайти вітху і впевненість у відновленій євангелії Ісуса Христа та вічній реальності воскресіння.

З життя Уілфорда Вудраффа

На початку серпня 1839 р. старійшина Уілфорд Вудрафф залишив свій дім у Монтроузі, Айова, послухавши Господнього покликання служити на місії на Британських островах. Він попрощався зі своєю дружиною Фобі та єдиною дитиною, однолітньою Сарою Еммою. У той час Фобі була вагітною, виношуючи Уілфорда мол., який народився 22 березня 1840 р.

Через кілька місяців після від'їзду з Монтроуза, старійшина Вудрафф був у східній частині Сполучених Штатів, проповідуючи євангелію і готуючись до подорожі до Великої Британії. Поки він був там, він записав у своєму щоденнику про три сни, у яких він бачив свою дружину. Після першого сну він написав у своєму щоденнику наступне: “Я бачив уві сні міссіс Вудрафф у Монтроузі у великих бідуваннях. Я не бачив Сару Емму”¹. Його запис про другий сон також був коротким: “Я бачив сон вночі і мав бесіду з міссіс Вудрафф, але не бачив Сари Емми”². Третій сон описано більш детально: “Ми дуже раділи тому, що говорили одне з одним, однак наші обійми були затьмарені сумом, бо поговоривши трошки про те, як ідуть справи вдома, я спитав, де Сара Емма... Вона заплакала і сказала: “Вона померла”. Ми переживали сум, а за мить я проснувся... Чи цей сон показав правду? Час мав показати це”.

*Президент Вудраф свідчив, що Спаситель був
“первістком воскресіння”.*

14 липня 1840 р. старійшина Вудрафф, який був уже у Великій Британії, зробив запис у щоденнику, згадуючи про важливий для його сім'ї день: “Сьогодні Сарі Еммі виповнилося два роки. Хай Господь збереже мою дружину і моїх дітей від хвороб і смерті до мого повернення”. Завжди покірний Господній волі, він додав: “О Господи, я ввірю їх у Твої руки; годуй, одягай і втішай їх, і слава нехай буде Тобі”⁴. Через три дні маленька Сара Емма померла.

Старійшина Вудрафф не знав про смерть своєї дочки до 22 жовтня 1840 р., коли прочитав новини у листі, посланому одному з його братів по Кворуму Дванадцятьох⁵. Чотирма днями пізніше він зрештою отримав новини від Фобі у листі, датованим 18 липня. Він переписав частину її листа до свого щоденника:

“Мій дорогий Уілфорде, що ти відчуватимеш, коли я скажу, що вчора мене покликали бути присутньою при відході нашої маленької Сарі Емми з цього світу? Так, вона пішла. Безжальна рука смерті вкрала її з моїх обійм... Коли я дивилася на неї, я часто думала, що б я відчула, якби довелося розлучитися з нею. Я думала, що не зможу жити без неї, особливо у відсутності мого чоловіка. Але вона пішла. Господь забрав її додому, до Себе, для якоїсь мудрої мети.

Для мене це випробування, але Господь стояв поруч зі мною, і це було дивовижно. Я могла бачити і відчувати, що Він забрав її додому і буде краще піклуватися про неї, ніж я могла б, і Він робитиме це недовго, аж доки я не прийду і не зустріну її. Так, Уілфорд, у нас є один маленький ангел на небесах, і я думаю, що її дух міг відвідати тебе ще раніше.

Жити без неї тяжко. ... Вона залишила мені поцілунок для тата якраз перед смертю. ... Старійшини покладали на неї руки і благословляли її кілька разів, але наступного дня її дух беззвучно відлетів від цього світу до іншого.

Сьогодні Уілфорд [мол.] і я разом з кількома друзями, що були з нами, дісталися [селища] Коммерс, [Іллінойс], щоб віддати останню шану нашій маленькій дорогій доньці і бути свідками того, як її з благоговінням поховують. У неї не було родичів, щоб іти за труною до могили або оплакувати її, крім

її матері та маленького Уілфорда. ... Я щойно повернулася із втішної і меланхолічної прогулянки до Сариної могили. Вона самотньо покоїться в мирі. Я можу сказати, що Господь дав і Господь забрав, і благословенним нехай буде ім'я Господа [див. Йов 1:21]”⁶.

Старійшина Вудрафф не тільки переписав листа Фобі, але написав трохи сам про смерть своєї дочки. Він просто сказав, що Сару Емму “забрали з часу” і що вона “пішла, і її не побачать більше у цьому житті”⁷.

Уже 91-літній, Уілфорд Вудрафф пережив смерті багатьох близьких людей—і членів сім'ї, і всіх апостолів, з кими він служив під проводом пророка Джозефа Сміта. У ці важкі часи він знаходив розраду у своєму свідченні про відновлену евангелію і у “вічній реальності” воскресіння⁸. Він часто навчав, що смерть праведного святого останніх днів є і часом випробування, і часом для того, щоб радіти. Насправді, ближче до кінця його життя він написав такі настанови стосовно свого власного похорону: “Я не бажаю, щоб моя сім'я або друзі виглядали заплаканими через мене на моєму похороні або після нього, бо якщо я є відданим і вірним до самої смерті, немає необхідності, щоб хтось оплакував мене”⁹.

Учення Уілфорда Вудраффа

Після смерті дух кожної людини входить у духовний світ, де праведні радіють разом і продовжують виконувати Господню роботу.

Дуже багато [людей] вважають, що коли людина помирає, це кінець її існування, що загробного життя немає. Чи може будь-яка людина, що здатна мати почуття, повірити, що Бог небесний створив дві або три сотні мільярдів духів і дав їм шкіні [фізичні тіла] тільки для того, щоб вони прийшли і прожили на землі, а потім перейшли у забуття або припинили існування? Мені здається, що жодна людина, здатна замислюватися, не може прийняти таку віру. Це протирічить здоровому глузду і серйозним роздумам¹⁰.

Оплакуючи смерть моїх друзів, я не міг не думати про те, що в кожній смерті є народження; дух залишає тіло, яке ми бачимо мертвим, і переходить живий на інший бік завіси, у те велике і шляхетне товариство, яке також працює над здійсненням цілей Божих у викупленні і спасінні занепалялого світу¹¹.

Коли духи святих Живого Бога входять у духовний світ і зустрічаються зі святими, які пішли з життя раніше, там радіють¹².

Дехто працює на цьому боці завіси, інші—на іншому боці завіси. Якщо ми залишаємося тут, ми будемо працювати заради справи спасіння, а якщо ми йдемо туди, ми будемо продовжувати нашу роботу аж до пришествя Сина Людини¹³.

**Через Спокуту Ісуса Христа усі люди
будуть воскресені, а їхні духи знову
об'єднуються з їхніми безсмертними тілами.**

Ми визнаємо, що через Адама всі помирають, що смерть через Падіння має прийти до всіх представників людського роду, а також до всієї звірини польової, риб морських і птахів небесних, а також до всіх створінь Божих на цій землі. Це є законом, що є незмінним і нескасовним. ... Сам Спаситель пізнав смак смерті; Він помер, щоб викупити світ; Його тіло було покладено в могилу, але воно не було піддано тлінню; і після трьох днів воно постало з могили і зодяглося у безсмертя. Він був первістком воскресіння¹⁴.

Для мене втішно зараз (і було втішно завжди) думати про воскресіння. Я радію цьому. Нам було відкрито шлях через кров Сина Божого¹⁵.

Коли прийде воскресіння, ми вийдемо зодягнені в безсмертні тіла; і переслідування, страждання, сум, біль і смерть, притаманні смертному життю, зникнуть назавжди¹⁶.

Це вчення про воскресіння мертвих є найславетнішим. Це втішно, щонайменше для мого духа, думати, що ранком воскресіння мій дух матиме привілей жити у тому самому тілі, яке він займав тут. Як старійшини Ізраїля, ми промандрували багато миль у втомі та виснаженні, вкладаючи свій труд у

“Як тільки ми отримуємо євангелію і пізнаємо принцип воскресіння, сум, смуток і страждання, спричинені смертю, значною мірою зникають”.

проповідь євангелії Ісуса Христа для дітей людських. Я з великою радістю отримав би у воскресінні те саме тіло, в якому я перетинав болота, перепливав річки і подорожував та працював у розбудові царства Божого тут на землі¹⁷.

Євангелія втішає, коли вмирають близькі.

Без євангелії Христової розлука, що її приносить смерть, є одним з найсумніших предметів для роздумів; але як тільки ми отримуємо євангелію і пізнаємо принцип воскресіння, сум, смуток і страждання, породжені смертю, значною мірою відступають. Я часто думаю, що дивитися на мертве тіло, бачити, як це тіло кладуть у могилу і засипають землею, є одним з найсумніших видовищ на землі; без євангелії це наче зробити стрибок у темряву. Але як тільки ми отримуємо євангелію, як тільки дух людини просвітлено натхненням Всемогутнього, ми можемо вигукнути, підхоплюючи той давній вигук: “Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало? Жало ж смерти то гріх, а сила гріха то Закон. А Богові дяка, що Він

Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав” [див. 1 Коринтянам 15:55–57]. Воскресіння мертвих представляє себе перед просвіченим розумом людини, і вона має основу для покою свого духа. Це позиція святих останніх днів сьогодні. Ми дійсно знаємо це самі, ми не блукаємо в темряві в цьому питанні; Бог відкрив це нам, і ми дійсно розуміємо принцип воскресіння мертвих, а також те, що євангелія виводить життя і безсмертя на світло [див. 2 Тимофія 1:10]¹⁸.

Тяжко, безумовно, розлучатися з нашими друзями. ... Для нас є природнім виявляти свої почуття через сльози, коли ми ховаємо тіла наших любих друзів, і є певна міра в цьому, яка є для нас доречною і правильною; але є і крайності, до яких ми часто доходимо і які є ані належними, ані правильними для того, щоб святі останніх днів брали це собі за приклад¹⁹.

З якоїсь причини, невідомої мені, я живу так довго, що відвідував похорони і проводжав до могили багатьох Пророків і апостолів, а також багатьох святих, які працювали в цій Церкві у свій час і в своєму поколінні. ... Я ніколи не відчував бажання плакати в душі, проводжаючи до могили жодного з Пророків, апостолів і святих Бога живого, які були відданими й вірними Богові, які були відданими і вірними Його завітам, які отримали євангелію Ісуса Христа та її обряди, а також святе священство. Такі чоловіки й жінки виконували свої місії тут на землі з честю, з працею, з любов'ю, доки їх не покликали додому. Вони померли у вірі, і вони отримують вінець слави.

Такими були мої почуття, коли помирили Президент [Бригам] Янг, брат [Гебер Ч.] Кімбол, брат [Джон] Тейлор, члени Кворуму Дванадцятьох Апостолів, а також усі ті, хто прийняв євангелію Христову і був відданим і вірним у цій місії. Є вічна реальність—яку для себе відкриє весь світ—у житті. Є вічна реальність і в смерті. Є вічна реальність у воскресінні, і в майбутніх судах, і у справах Бога з усіма людьми в майбутньому, відповідно до діянь, вчинених у плоті; і коли чоловіки й жінки, які ввійшли у завіт з Господом, які прийняли євангелію та її обряди, які були відданими і вірними у свій час і в своєму поколінні, покликаються додому, в духовний світ, де ми знайдемо когось, хто, розуміючи ці принципи, буде оплакувати такого брата або сестру?²⁰

**Завдяки Спокуті Ісуса Христа усі діти,
які померли, не досягши віку підзвітності,
успадкують целестіальне царство.**

Немає немовляти або дитини, які померли, не досягши віку підзвітності, які б не були викуплені і завдяки цьому не були повністю позбавлені мук пекла. ... Я кидаю виклик: нехай хтось знайде у будь-якому записі божественної істини будь-який обряд, встановлений для спасіння маленьких невинних дітей; це є очевидно зайвим, і єдине, що можна знайти, це [описання] того, як Ісус брав малюків на руки і благословляв їх, що є і буде абсолютно правильним, у відповідності до порядку Божого. Але окропіння немовлят водою або вчення про те, що немовлята за якихось умов ідуть до пекла, є ученням від людини, а не від Бога, отже воно є непотрібним, і абсолютно неправильним, і неприємним в очах Божих. Все, що можна сказати про немовлят... Вони викуплені кров'ю Ісуса Христа²¹.

Діти є невинними перед Господом; якщо казати про їхню смерть та її причини, то це в руках Божих, і ми не повинні скаржитися на Господа або Його діяння більше, ніж це робив Йов. ... У цьому питанні є розрада—вони невинні, вони не вчиняли переступів. Вони сплатили ціну закону смерті, який Бог видав для Адама і всього його потомства; але коли їхні душі залишають їхні тіла і йдуть до духовного світу, їхні негаразди і біди закінчуються. ... Вони вийдуть зі своїх могил ранком першого воскресіння,.. зодягнені в славу, безсмертя і вічне життя, у вічній красі й цвітінні, і вони будуть віддані в руки своїх батьків, і ті приймуть їх у сімейну організацію целестіального світу, і вони будуть у своїх батьків вічно. Вони житимуть так довго, як довго живе їхній Бог. Це має бути джерелом втіхи й розради для святих останніх днів, які вірять у воскресіння.

...У мене і у вас може виникнути запитання: “Чому Господь забрав моїх дітей?” Але не мені казати вам про це, бо я не знаю; це в руках Господа, і так було від сотворіння світу і донині. Дітей забирають у їхньому немовлячому віці, і вони йдуть до духовного світу. Вони приходять сюди і виповнюють мету свого прирештя, тобто, вони отримують скинію з плоті. Вони приходять, щоби отримати випробування і успадкування на землі;

вони отримують тіло, або шкінію, і ця шкінія буде збережена для них, і ранком воскресіння духи і тіла об'єднаються знову, і як тут ми знаходимо в сім'ї дітей різного віку, від немовлят біля грудей їхньої матері до дорослих, так само воно буде і в сімейній організації у целестіальному світі. Наші діти будуть відновлені для нас такими, якими їх поховали, якщо ми, їхні батьки, зберігаємо віру і доводимо, що ми гідні отримати вічне життя; а якщо ми не доводимо свою гідність, наші діти все-таки будуть збережені і успадкують целестіальну славу. Це моя позиція щодо всіх немовлят, що померли, чи то вони народилися в Юдея чи Іновірця, у праведників або у злочестивих. Вони походять від свого Вічного Батька і своєї Вічної Матері, у Яких вони народилися у вічному світі, і вони будуть відновлені до своїх Вічних Родителів; і всі батьки, які отримали дітей тут у відповідності до порядку Божого і святого священства, у які б часи вони не жили, матимуть право на тих дітей ранком воскресіння, і вони будуть передані їм, і вони будуть насолоджуватися своєю сімейною організацією у целестіальному світі. ...

Я кажу своїм друзям, що плачуть: ваші діти забрані, і ви нічого не можете з цим вдіяти, ніхто з нас не може; не можна засуджувати батьків, коли вони роблять все, що вони здатні зробити. Матір не можна засуджувати через те, що вона не може спасти своє хворе дитя, і ми маємо залишити це в руці Божій. Не пройде багато часу, коли вони будуть відновлені для нас. ...

Якщо казати про зростання, славу або піднесення дітей у житті майбутньому, то Бог не відкрив нічого з цього приводу мені, ні про ваших дітей, ні про моїх, ні про чийось, ми тільки знаємо, що вони спасенні. І я відчуваю, що ми маємо покласти свою надію на Господа у цих бідуваннях, ми маємо покластися на Його руку і дивитися на Нього, щоб отримати втіху і розраду. Ми не плачемо в цих бідуваннях так, як ті, хто не має надії; ми не оплакуємо втрату наших дітей так, нібито вже ніколи не побачимо їх знову, бо ми знаємо більше. Господь навчив нас краще, і навчила нас евангелія; відкриття Ісуса Христа показали нам, що вони будуть відновлені до нас у воскресінні праведних. ...

Складаючи свідчення про Спокуту, виконану Спасителем, Президент Уїлфорд Вудрафф приносив заспокоєння батькам, які втратили малих дітей.

Я молюся моему Небесному Батькові, щоб він благословив брата і сестру Уїллер [пару, у яких нещодавно померли чотирирічний і шестирічний сини] у їхній важкій втраті і дав їм Свого Святого Духа, щоб коли вони лягали ввечері і прокидалися вранці з відчуттям втрати своїх дітей, вони могли відчувати бажання віддати себе в руки Господа і усвідомлювали, що їхня розлука з їхніми малюками не вічна, але що невдовзі вони будуть відновлені для них. Це стосується нас усіх у втраті наших дітей. Ми поховали їх у могилах, але вони вийдуть ранком воскресіння, і якщо ми будемо вірні істині, ми отримаємо їх і будемо радіти з ними²².

Ми повинні жити так, щоб бути підготовленими до отримання тих благословень, які Бог дарує нам після нашої смерті.

Наша майбутня доля лежить по інший бік завіси. Коли я помру, я хочу мати привілей піти туди, де є Бог, мій Небесний Батько, а також Ісус Христос, Спаситель світу²³.

Ми повинні намагатися краще використовувати наш час, наші таланти і наші нагоди, поки ми тут, на землі. Я усвідомлюю,

що цей світ—це не те місце, де ми будемо завжди. Ми знаходимо цьому підтвердження кожного дня нашого життя. Нас покликають ховати наших пророків, апостолів, старійшин, батьків, матерів, дружин і дітей, і все вказує нам на те, що наші життєві сили не поновлюються. Отже, ми повинні краще використовувати наш час сьогодні²⁴.

Це увіщуння з великою силою звучить для живих: “Тому будьте готові й ви”. [Матвій 24:44]. Це стосується і всіх нас. І ми маємо, як батьки і старійшини Ізраїля, працювати заради справи Божої, поки нам дозволено залишатися тут; живучи гідно світла і знання, якими нас благословили. Бо для кожного призначено свій час; і Він забирає багато кого, згідно зі Свою власною волею. Він забирає тих, кого Він забирає, і залишає тих, кого Він залишає, для мудрої мети, що є в Ньому²⁵.

Коли ми пройдемо крізь скорботи смертного життя і матимемо радість і славу цілестіального царства, покладену на нас, ми тоді пізнаємо, що бідування смертного життя підготували нас, зробили нас здатними цінувати благословення, які Бог має для вірних²⁶.

Я молюся, щоб цей народ міг покаятися в усіх їхніх гріхах, і прокинутися, і здобути силу прийти до Бога, щоб їхні молитви могли бути почуті, щоб вони були підготовлені захищати царство і ніколи не залишати свої завіти і своїх братів, не зраджувати євангелію, але долати світ і бути підготовленими до того, щоб стати співспадкоємцями з Христом у повноті першого воскресіння, яке підготовлене для тих, хто дотримується заповідей Божих.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сс. v–ix.

- Перегляньте розповідь про смерть Сари Емми Вудрафф (сс. 77, 79–80). Які вчення втішали і зміцнювали старійшину і сестру Вудрафф? Що ми можемо винести для себе з цієї історії?

- За словами Президента Вудраффа, набуття якого досвіду ми можемо очікувати в духовному світі? (Див. сс. 80–81). Як це знання допомагає вам?
- Читаючи пораду Президента Вудраффа про оплакування смертей тих, кого ми любимо, які принципи ви знаходите в цьому? (Див. сс. 82–83). Як ви знаходили мир, коли помирили ті, кого ви любили? Як ми можемо допомогти іншим, хто оплакує чиюсь смерть?
- Як Спокута Ісуса Христа усунула жало смерті? (Див. сс. 81–83; див. також 1 Коринтянам 15:55–57; Мосія 16:6–9.)
- Що ви пізнали з учень Президента Вудраффа про смерть маленьких дітей? (Див. сс. 84–86).
- Перегляньте с. 87. Спробуйте згадати членів сім'ї або друзів, які залишають враження людей, готових до смерті, коли вона прийде. Чого ми можемо навчитися від цих людей? За словами Президента Вудраффа, що ми маємо робити, готуючись до життя після смерті? (Див. сс. 86–87).
- Як учення Президента Вудраффа допомагають вам зрозуміти смерть і воскресіння?

Відповідні уривки з Писань: 1 Коринтянам 15;
Алма 11:42–45; 28:12; 34:32–41; Мороній 8:12–19;
УЗ 42:45–47; 76:50–70; 138:57

Посилання

1. Journal of Wilford Woodruff, November 8, 1839, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
2. Journal of Wilford Woodruff, November 11, 1839.
3. Journal of Wilford Woodruff, November 28, 1839.
4. Journal of Wilford Woodruff, July 14, 1840.
5. Див. Journal of Wilford Woodruff, October 22, 1840.
6. In Journal of Wilford Woodruff, October 26, 1840.
7. Journal of Wilford Woodruff, summary of the year 1840.
8. *Deseret Weekly*, April 4, 1891, 462.
9. In “President Wilford Woodruff,” *Millennial Star*, September 22, 1898, 604.
10. *Deseret Weekly*, September 21, 1889, 394.
11. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 245.
12. *Deseret Weekly*, April 4, 1891, 463.
13. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 246.
14. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 244.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, January 17, 1882, 1.

16. *Deseret Weekly*, February 24, 1894, 288.
17. *Deseret News: Semi-Weekly*, December 28, 1875, 1.
18. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 20, 1875, 1.
19. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 247.
20. *Deseret Weekly*, April 4, 1891, 462.
21. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 232–33.
22. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 20, 1875, 1.
23. *Deseret Weekly*, April 6, 1889, 451.
24. *Millennial Star*, November 21, 1887, 742.
25. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 246.
26. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 20, 1875, 1.
27. *Deseret News*, December 31, 1856, 340.

Проголошення євангелії

*Ми повинні бути старанними і вірними,
допомагаючи іншим отримати
благословення відновленої євангелії.*

З життя Уїлфорда Вудраффа

Невдовзі після того, як Уїлфорда Вудраффа охристили і конфірмували у члени Церкви, він “відчув велике бажання проповідувати євангелію”. Він згадував: “Одного недільного вечора я один пішов до лісу і звертався до Господа у палкій молитві, щоб Він відкрив мені шлях, аби я міг іти й проповідувати євангелію жителям землі. Дух Господа засвідчив, що моя молитва була почута і на неї прийде відповідь. Я піднявся з колін щасливим, прокрокував десь двісті метрів і зустрів Елайаса Хігбі, первосвященника, у якого я жив кілька місяців. Коли я наблизився до нього, він сказав: “Брате Уїлфорд, Дух Господа сказав мені, що тебе треба висвятити і відправити на місію”. Я відповів: “Я готовий”.

Під керівництвом його єпископа Уїлфорд Вудрафф був висвячений на священника 5 листопада 1834 р. і покликаний служити на місії у південній частині Сполучених Штатів. Він служив з вірою та старанністю, розпочавши місіонерське служіння довжиною в усе життя, у якому він допоміг тисячам прийняти відновлену євангелію. Про нього Президент Гебер Дж. Грант казав: “Я вірю, що жодна інша людина, що будь-коли ходила по землі, не була кращою у наверненні душ до євангелії Ісуса Христа”.

У січні 1840 р., невдовзі після того, як його висвятили на апостола, старійшина Уїлфорд Вудрафф прибув до Англії, щоб служити як місіонер. Він почав своє служіння у графстві Стаффордширі, досягши значного успіху. “Сорок душ приєдналося до церкви через хрищення,—доповідав він,—і багато

Ферма Джона Бенбоу. Завдяки старанному дослідженню Біблії Джон Бенбоу і його сім'я та друзі підготувалися до того, щоб прийняти відновлену євангелію.

нових дверей відкрилося; і в розквіті цієї роботи, коли я підвівся, щоб виступити перед великою громадою у Хенлі першого дня березня місяця, Господь явив мені, що це буде встання, коли я буду застерігати людей, протягом багатьох днів, і коли я підвівся і сказав людям, що це буде встання, коли вони почують мій голос, протягом багатьох днів, вони дивувалися, бо вони чекали, як і я, коли я входив до того дому, що я проведу багато днів у їхньому середовищі; але шляхи і думки Бога не такі, як наші шляхи і думки у кожному відношенні”.

Старійшина Вудрафф шукав Господа у молитві наступного дня, питаючи, куди йому вирушити. Він згадував: “Вірючи в те, що це мій привілей і обов’язок—знати волю Господа в цьому питанні, отже, я спитав мого Небесного Батька в ім’я Ісуса Христа відкрити мені Його волю в цьому, і коли я спитав, Господь відповів і показав мені, що Його воля, щоб я негайно вирушив на південь Англії. Я поговорив про це з братом Уільямом Бенбоу, який жив раніше у Хіфордширі і мав друзів, що зараз жили там і дуже бажали, щоб я відвідав цю частину країни, і [він] щедро запропонував супроводжувати мене до

помешкання його брата і заплатити за моє проживання, з чим я з готовністю погодився”³.

4 березня 1840 р. старійшина Вудрафф і Уільям Бенбоу прибули в дім Джона, брата Уільяма. “Через одну годину після мого прибуття в його дім,—згадував Президент Вудрафф,—я дізнався, чому Господь послав мене сюди... Я знайшов групу чоловіків і жінок, приблизно шістсот, які об’єдналися під назвою “Об’єднані браття” і в усьому намагалися жити за давнім порядком речей. Вони прагнули євангелії, як її навчали пророки і апостоли, так само, як я прагнув її у дні моєї юності”⁴.

Сім’я Бенбоу швидко прийняла послання Відновлення, і Уільям повернувся до Стаффордшира “після того, як отримав щасливий привілей побачити, як його брат Джон Бенбоу і всі його домашні ... охристилися у новий і вічний завіт”⁵. Старійшина Вудрафф залишався у тих краях близько восьми місяців. Згодом він згадував: “За перші тридцять днів після мого прибуття до Хіфордшира я охрестив сорок п’ять проповідників і кілька сотень прихожан. ... Ми привели [до Церкви] дві тисячі приблизно за вісім місяців праці”⁶.

Згадуючи це, Президент Вудрафф написав: “Уся історія цієї Хіфордширської місії показує важливість прислухання до тихого, негучного голосу Бога і одкровенень Святого Духа. Господь мав там людей, підготовлених до євангелії. Вони молилися про світло та істину, і Господь послав мене до них”⁷.

Приблизно за два роки до того, як старійшина Вудрафф служив в Англії, Дух повів його проповідувати євангелію меншій групі людей—його власній сім’ї. У його патріаршому благословенні, даному через Джозефа Сміта ст., йому було обіцяно, що він “приведе тих, хто живе в домі [його] батька, до царства Божого”⁸. У 1838 р., коли він служив місію в місцевості неподалік його рідного міста, він відчув, що настав час виповнення цього пророцтва. Він писав:

“Я провів ... вісімнадцять днів у Фармінгтоні та Ейвоні, зустрічаючись з ріднею мого батька, моїми дядьками, тітками, двоюрідними братами і сестрами, проповідуючи їм євангелію Ісуса Христа і намагаючись привести їх до царства Божого. ... З Божою поміччю я, сповнений віри, проповідував євангелію

домашнім мого батька і всім, хто був з ним, а також моїм іншим родичам”.

1 липня 1838 р. старійшина Вудрафф охрестив шістьох, включаючи усіх тих, хто жив у домі його батька, як йому і було обіцяно в його патріаршому благословенні. “Це справді був день радості для моєї душі,—казав він. —Мій батько, матуха і сестра були серед тих, хто охрестився. Після цього я додав до цього числа певну кількість родичів. Я відчував, що лише робота цього дня є відповідною нагородою для мене за всі мої труди у служінні.

Хто може досягнути радість, славу, щастя і розраду, яку відчуває старійшина Ізраїля, будучи зняряддям в руках Божих у проведенні його батька, матері, сестри, брата або когось іншого з потомства Адамового тими дверима, за якими життя і спасіння? Ніхто, крім того, хто пережив це і має свідчення Ісуса Христа та натхнення Всемогутнього Бога”⁹.

Учення Уілфорда Вудраффа

Ми відповідальні перед Богом за те, щоб ділитися євангелію з іншими людьми.

Людство в усі епохи шукає щастя; люди прагнуть соціального і сімейного миру; і коли вони думають про своє майбутнє, вони прагнуть стати причасниками тих благословень, які, як говорять, є суттю такого [щасливого] життя; але вони не знають, як отримати їх, якщо тільки слуга Божий не прийде і не покаже їм шлях життя¹⁰.

Ми є єдиним народом, якому ця свята євангелія, священство і завіти були ввірені в наш час, і ми будемо відповідати за те, як ми розпоряджаємося цим. Отже, ми повинні бути старанними і вірними у запропонуванні цього великого спасіння дітям людським і в розбудові Сіону та царства нашого Бога¹¹.

Яким би незначним цей народ не був в очах світу, ми відповідаємо перед Богом небесним за проповідування цієї євангелії кожному народові під небесами, і ми маємо це робити, бо інакше будемо прокляті. Ми не можемо уникнути цього. Чому? Тому що, як казав Павло: “І горе мені, коли я не звіщаю Євангелії” [1 Коринтянам 9:16]. Є тільки одна євангелія; ніколи

не було більше одної і ніколи не буде; і Павло каже: “Але якби й ми або Ангол із неба зачав благовістити вам не те, що ми вам благовістили, нехай буде проклятий!” [Галатам 1:8]. Ця євангелія, ви, святі живого Бога, ... в наших руках, послана нам через священнослужіння ангелів—та сама євангелія, якої навчали від Адама до Христа, і від Христа до нашого дня і покоління, коли у Бога є Його народ на землі¹².

Ще ніколи не було товариства людей відтоді, як Бог створив цей світ, яке б перебувало під більш суворою відповідальністю за те, щоб застерігати це покоління, підносити свої голоси довго і гучно, вдень і вночі, наскільки є нагода, і проголошувати слово Боже цьому поколінню. Від нас вимагається робити це. Це наше покликання. Це наш обов'язок. Це наша справа¹³.

Я перетинав болота і перепливав річки, я просив собі хліба від дверей до дверей, я присвятив цій роботі майже п'ятдесят років. І чому? Чи вистачило би в Каліфорнії золота, щоб найняти мене робити це? Безумовно, ні; і те, що я робив і робили мої брати, ми робили тому, що нам наказав це Бог. І це є нашою посадою сьогодні. Ми проповідуємо і працюємо вдома і в закордоні, і ми маємо намір продовжувати наші труди з Божою поміччю, настільки, наскільки ми маємо свободу робити це¹⁴.

Я часто думаю, що ми як старійшини Ізраїля і святі останніх днів серйозно відстаємо у реалізації цієї роботи перед Господом. Робота, яка вимагається від наших рук, є великою і могутньою; це робота Всемогутнього Бога. Ми відповідаємо за представлення євангелії Христової всім народам землі. ... Ми відповідаємо за все це і за побудову храмів Всевишньому, куди б ми могли входити і служити в обрядах для спасіння наших мертвих¹⁵.

І зрештою, нас і вдома оточують багато людей, проповідувати яким—наш обов'язок, бо проповідувати вдома—такий самий обов'язок, що і проповідувати в закордоні¹⁶.

Ми знаходимо велику радість, допомагаючи іншим приходити до Христа і просуватися до піднесення.

Ви даєте душі [людській] принципи життя і спасіння і виконуєте ці обряди для неї, і ви стаєте знаряддям в руках

*Коли ми щиро зміцнюємо дружні стосунки з іншими людьми,
Господь дає нам нагоди для того, щоб ділитися євангелією.*

Божих для спасіння цієї душі. Дітям людським не дано нічого, що можна з цим порівняти. ...

Господь [сказав]: “І якщо буде так, що вам доведеться трудитися всі ваші дні, сповіщаючи покаяння цьому народові, і ви приведете тільки одну душу до Мене, якою великою буде ваша радість з нею в царстві Мого Батька!” [УЗ 18:15]. ... Ми проповідуємо євангелію кожній нації, коліну, язичку і народу, якщо Господь відкриває двері для нас, і у нас є привілей іти туди. Але у сьогоденному світі є безліч людей, які не чули євангелії Ісуса Христа; і поки священство залишається на наших плечах, ми залишаємося під зобов’язанням і відповідальністю за спасіння дітей людських, якщо ми маємо привілей надавати ці дари синам і дочкам Адама. Тільки подумайте про те, що через прийняття євангелії Христової ми можемо стати спадкоємцями Бога і співспадкоємцями з Ісусом Христом, що ми можемо мати долю у першому воскресінні, і вийти з наших могил, і зодягнутися у славу, безсмертя і вічне життя, і пройти до присутності Бога і Агнця, і жити з Ними вічно на небесах! Хто усвідомлює це? Жителі землі? Ні... Я сам усвідомлюю, що ми

залежимо від Господа в усьому. Господь зберігає нас. Він—творець нашого спасіння. Ісус Христос поклав Своє життя, щоб викупити нас Своєю кров'ю, і завдяки цьому ці благословення даровані нам. ...

Немає покликання для людини вищого, ніж мати це право і привілей—іти і спасати душі людей—спасати їх, проповідуючи їм євангелію, виконуючи для них обряди дому Божого, щоб вони могли самі бути підготовлені іти у царство небесне і целестіальну славу. ...

Я часто думаю, що ми самі не цінуємо благословення, які в нас є і які є доступними для нас. Наші серця мають бути зосереджені на розбудові царства Божого, Сіону Божого і роботі Божій, поки ми тут і маємо силу виконувати це. Це наш обов'язок як Президентства і апостолів—не тільки самим працювати, але посилати старійшин Ізраїля до народів землі, щоб вони проголошували євангелію. Сьогодні відкрито двері в багатьох народах для поширення євангелії Христової і приведення людей до Христа, щоб вони могли отримати ці благословення¹⁷.

Усе моє життя пройшло в цій Церкві; і відтоді, як я прийшов до Церкви, я вирушав на місії і ніколи не припиняв робити цього повністю відтоді й донині. Я завжди радів цьому і радію цьому сьогодні. Коли я помру і залишу своє тіло, я не хочу, щоб хтось підвівся і сказав, що я нехтував своїми обов'язками, коли намагався дати йому спасіння, якщо я міг це зробити. Я завжди радів у проповідуванні євангелії; я радів у виконанні обрядів життя і спасіння вдома і в закордоні, бо я знав, що це робота Божа, і я знаю це сьогодні¹⁸.

Замість того, щоб критикувати релігії інших людей, ми повинні жити так, щоб це демонструвало істинність і чеснотність нашої власної.

Коли ви йдете до ближніх проповідувати євангелію, ніколи не намагайтеся, так би мовити, зруйнувати чийсь будинок, перш ніж ви побудуєте кращий; дійсно, ніколи не нападайте на чийсь релігію, куди б ви не йшли. З готовністю визнавайте право кожної людини мати її власну релігію. Це її право.

Якщо вона не приймає вашого свідчення про євангелію Христову, це її справа, а не ваша. Не витрачайте ваш час на приниження інших сект і партій. У нас на це немає часу. Робити таке—завжди неправильно¹⁹.

Прагніть з вірою, молитвою і смиренням здобути мудрість і Духа Божого, щоб Він керував усіма вашими трудами. Мудрість—це один з найбільших дарів Божих, і голос мудрості не буде казати нам витрачати наш час на боротьбу проти сект нашого дня, проти людських поглядів, на висміювання релігій, що є навколо нас, бо таким чином ми затуляємо вуха слухачеві; закриваємо для сердець людських світло та істину; погляди і релігії інших людей є для них дорогими так само, як наші—для нас. ... Нехай вашим текстом буде *Спасіння*—у лагідності і смиренні, з силою вічної істини, мудрості, світла і знання, що є у перших принципах євангелії Сина Божого. Ви можете бути корисними у спасінні душ людських, і вони будуть радіти з вами, що вони нарешті побачили світло спасіння; ми ніколи не повинні підноситися над євангелією або залишати її, щоб проповідувати щось те, що не відноситься до нашого покликання; або безплідно сперечатися навколо слів; кожне дерево пізнається за своїми плодами; якщо ми вірні перед Господом, ідемо мудрим і обачливим курсом, добрий плід безумовно залишиться після наших трудів²⁰.

Це має бути метою всіх членів Церкви—практикувати в житті принципи євангелії. Жодним іншим способом ми не можемо переконати світ в тому, що вони істинні, крім як показувати нашими вчинками і справами між собою і між собою та іншими людьми той ушляхетнюючий ефект, який вони вдіяли на нас. Ми проголошуємо високе, і серед нас має існувати така висока норма чистоти життя, щоб це відповідало нашим проголошенням²¹.

**Святий Дух надає провід для тих, хто
ділиться євангелією, і для тих, хто приймає її.**

Вся таємниця нашого успіху, якщо казати про навернених, полягає в тому, що ми проповідуємо ту саму євангелію в усій її простоті і ясності, яку проповідував Ісус, і в тому, що Святий

*Намагаючись ділитися євангелією, ми
маємо шукати проводу Святого Духа.*

Дух починає на тих, хто приймає її, сповнюючи їхні серця радістю невимовною і об'єднуючи їх; і вони тоді знають про вчення самі, чи воно від Бога, чи від людини.

Як ці сотні і тисячі старійшин Ізраїля ... здобувають силу йхати за кордон ... і проповідувати євангелію так, що це переконає синів і дочок Адама? Це робиться силою Божою. Жодний старійшина цієї Церкви не отримує силу йти і виконувати волю Божу [інакше], як тільки через силу Божу. Якщо ми маємо якусь силу, то вона від Бога, і ми маємо довіряти Йому в усьому²³.

Коли той, хто має повноваження, проповідує євангелію, він обіцяє, в ім'я Ісуса Христа, усім, хто вірує і підкоряється, що Святий Дух буде дано їм. Силою цього обіцяння усі такі люди можуть самі пізнати, чи це від Бога, чи це від людини. Якщо людина, що не має повноваження, іде, претендуючи на те, що проповідує ту саму євангелію, немає значення, наскільки вона обдарована або талановита, її доктрину можна побачити, тому що обіцяння, що мають супроводжувати віруючих у Христа, не реалізуються, Святий Дух, який вділяє Свої дари

людям, не отримується, отже облудність учень людських стає видимою, так що нікому не треба вводити себе в оману²⁴.

Якщо тільки ви не маєте в собі Святого Духа, коли йдете проповідувати євангелію, ви не зможете виконати свій обов'язок; але коли ви маєте Його, ви в безпеці, ідіть, куди бажаєте, і ваші слова будуть дієвими для сердець чесних і смиренних [жителів] землі²⁵.

Немає жодної різниці, в якому віці людина проповідує євангелію—двадцять п'ять, дев'яносто, або п'ятсот, якщо тільки вона має натхнення від Духа і силу Божу²⁶.

Хай Господь іде перед нами, і готує шлях, і дає нам доступ до сердець людей, щоб добро творилося, щоб царство Боже розгорталось.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сс. v–ix.

- Перегляньте розповідь про те, як старійшина Уілфорд Вудрафф був у домі Джона Бенбоу (сс. 89–91). Як саме старійшина Вудрафф був ведений до ферми Бенбоу? Що ви пізнали на прикладі Уільяма Бенбоу, прочитавши цю розповідь?
- На сс. 91–92 знайдіть слова або фрази, які показують, як Уільям Бенбоу і Уілфорд Вудрафф почували себе, коли члени їхніх сімей прийняли євангелію. Як почували себе ви, коли ваші близькі приєднувалися до Церкви або поверталися до активного життя в Церкві?
- Перегляньте слова Президента Вудраффа про наш обов'язок ділитися євангелією (сс. 92–94). Зверніть особливу увагу на те, що ми можемо робити, щоб ділитися євангелією з членами сім'ї та друзями. Як саме ми можемо співпрацювати з місіонерами повного дня у цій справі?
- Як саме ми можемо виконувати наш обов'язок навчати євангелії “всі народи землі”? (с. 94).

- Чому ми іноді вагаємося і не ділимося євангелією? Як ми можемо здолати наші страхи?
- Чому місіонерська робота є таким радісним досвідом? (Див. сс. 94–95). Згадайте про події, коли ви відчували радість від того, що ділитесь євангелією.
- Чому важливо не критикувати релігії інших людей? (Див. с. 96). Як ми можемо свідчити про істинність Церкви, не критикуючи інші церкви?
- Перегляньте останній абзац на с. 96. Як саме наші дії впливають на те, як люди ставляться до Церкви?
- Що ви пізнали, читаючи слова Президента Вудраффа про Святого Духа і місіонерське служіння? (Див. сс. 97–98). Що ми маємо робити, аби мати право на супутництво Духа?

Відповідні уривки з Писань: Матвій 28:19–20;

УЗ 4; 18:10–16; 42:11–14; 50:13–22; 60:2–3; 84:88; 88:81

Посилання

1. "History of Wilford Woodruff (From His Own Pen)," *Millennial Star*, March 25, 1865, 183.
2. *Gospel Standards*, comp. G. Homer Durham (1941), 20.
3. "Elder Woodruff's Letter," *Times and Seasons*, March 1, 1841, 327.
4. *Millennial Star*, November 28, 1895, 754.
5. *Times and Seasons*, March 1, 1841, 328.
6. *Millennial Star*, November 28, 1895, 754.
7. "Leaves from My Journal," *Millennial Star*, November 28, 1881, 767.
8. "Leaves from My Journal," *Millennial Star*, September 19, 1881, 606.
9. *Millennial Star*, September 19, 1881, 606–607.
10. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 259.
11. *Deseret News*, May 27, 1857, 91.
12. *Millennial Star*, November 28, 1895, 755.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 6, 1880, 1.
14. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 133.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, February 29, 1876, 1.
16. *Salt Lake Herald Church and Farm*, June 15, 1895, 385.
17. *Millennial Star*, May 14, 1896, 307–309.
18. *Millennial Star*, May 14, 1896, 310.
19. *Contributor*, August 1895, 636–637.
20. "To the Officers and Members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints in the British Islands," *Millennial Star*, February 1845, 141–142.
21. "An Epistle to the Members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints," *Millennial Star*, November 14, 1887, 729.
22. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 136.
23. *Deseret Weekly*, March 2, 1889, 294.
24. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 135–136.
25. In Conference Report, April 1898, 32.
26. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 275.
27. "Correspondence," *Millennial Star*, August 1840, 93.

Смиренне покладання на Бога

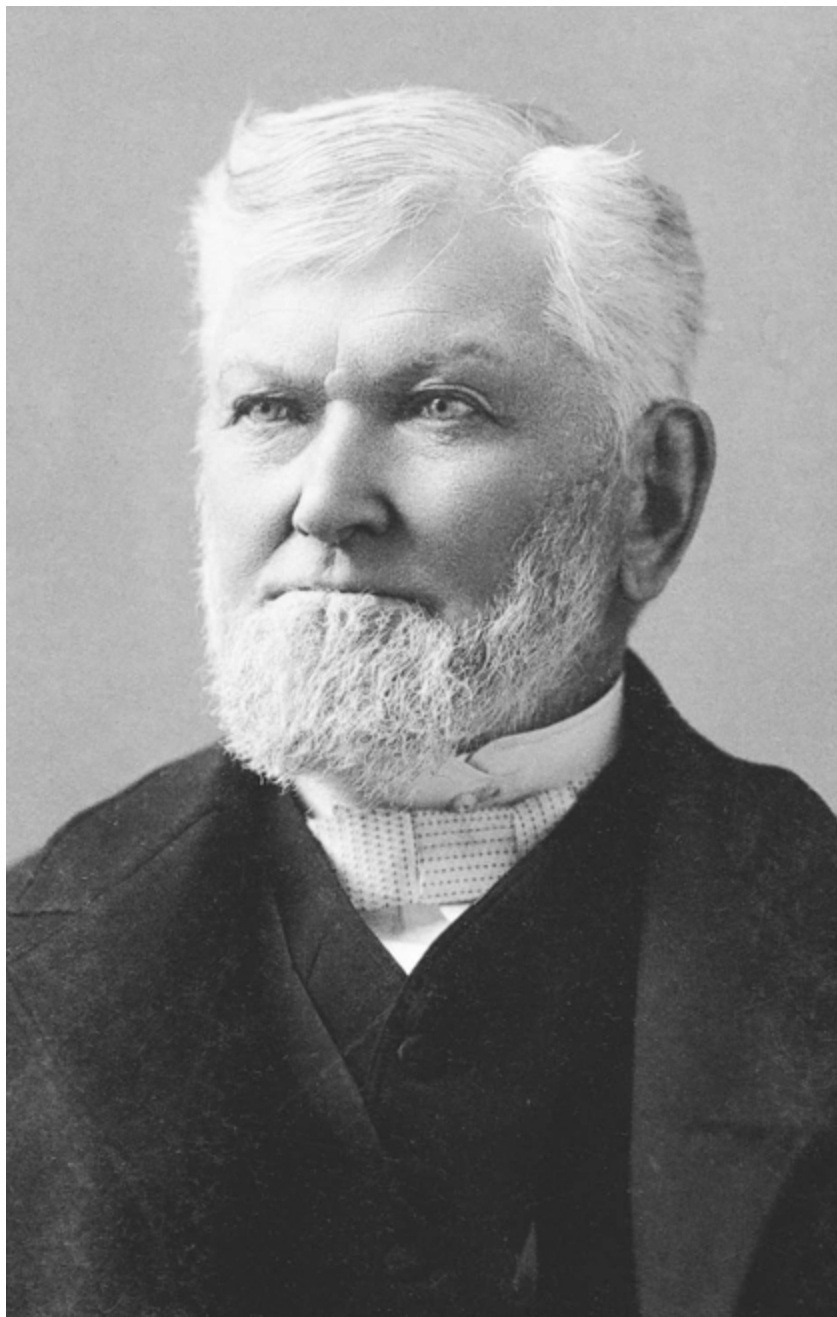
*Істинна сила приходить через
смиренне покладання на Бога.*

З життя Уїлфорда Вудраффа

“Єдине, що дивує мене все життя,—казав Президент Уїлфорд Вудрафф,—це те, що Господь взагалі вибрав мене для чогось, особливо для того, щоб бути апостолом і Президентом. Але це Його справа, а не моя”¹.

Хоч Президент Вудрафф був здивований своїми покликаннями в Церкві, він знав, чому Господь покликав його. Він зазначав: “Чому Господь вибрав таку слабку людину, як Уїлфорд Вудрафф, щоб головувати над Його Церквою? Чому Він вибрав Джозефа Сміта—неписьменного хлопця, чому той був покликаний? Чому Він вибрав цей клас людей? Тому що Він міг упоратися з ними. Він вибрав людей, які хотіли визнавати руку Божу”².

Президент Вудрафф завжди визнавав руку Божу і в особистих успіхах, і в просуванні Церкви. Під час лекції, яку він читав у Солт-Лейкській Скинії, він сказав: “Я дякую Господу за моє життя. Я дякую Йому за Його благословення і милості для мене. Я маю причину радіти цьому, і я маю прославляти Бога за все, що я будь-коли отримував. Якщо колись робив щось добре; якщо я міг проповідувати євангелію і поводитися так, що я міг наставляти моїх ближніх вдома і в закордоні, це робилося силою Божою. ... Ця сила перебуває з нами. Ось чому ми тут сьогодні. Ось чому ця Скинія стоїть тут сьогодні на сповнення пророчень пророків Божих у давні дні. Ось чому Сіон Божий посаджено тут, у цих гірських долинах. Усе це здійснювалося силою Божою, а не людською”³.

Президент Уїлфорд Вудрафф казав: “Я зобов’язаний прославляти Бога за все, що будь-коли отримував. Якщо я колись зробив щось добре,.. це було зроблено силою Божою”.

Учення Уілфорда Вудраффа

Ми залежимо від Бога в усіх духовних і мирських благословеннях.

Я повністю залежу від Господа. Я завжди залежав він Нього у своєму житті, в моїх подорожах і мандрах, у проповідуванні євангелії Христової моїм ближнім⁴.

Ми маємо почати розуміти, що Божі шляхи є незрівнянно вищими за наші шляхи і що Його поради, хоч вони можуть, як здається, вимагати жертв, є завжди найкращими і найбезпечнішими для нас, і ми маємо приймати їх і виконувати. Тисячі серед нас можуть свідчити про істинність цього з власного досвіду. ... Ми також повинні пізнати цю велику істину, що Бог матиме всю славу і шану за встановлення Своєї Церкви і царства на землі. Людина не може привласнити це собі ні в цю епоху світової історії, ні в жодну іншу. Ніщо, крім сили Божої, не могло б принести повноту євангелії, організувати Церкву, зібрати Його народ до Сіону на сповнення одкровенень, а також виконати роботу, яка була виконана⁵.

Ми хочемо пам'ятати, що наша сила, наша надія і наша влада—в руках Божих, а не людських. Господь Сам простяг Свою руку, щоби встановити цю Церкву, Своє царство, Свою роботу... Ми не маємо сили в собі. Ми ніколи не мали б її у проводі й на праві цього царства, якби не втручання Всемогутнього Бога⁶.

Самий лише факт, що ми є народом, що ми маємо Сіон, що ми маємо царство, що ми маємо Церкву і священство, яке поєднано з небесами і яке має силу зрушувати небеса, і що ми знаємо, що небеса спілкуються з нами, скеровуючи виконання цієї великої роботи останніх днів, до якої залучені святі останніх днів, самий лише цей факт має сповнювати наші серця смиренням перед нашим Господом Богом, і він має постійно нагадувати нам у наших роздумах і почуттях про наш обов'язок перед Ним і одне перед одним, а також про нашу залежність від Нього в усіх благословеннях, які ми маємо—як духовної, так і мирської природи⁷.

Я відчуваю і вважаю, що у Господа ніколи не було народу від часів батька Адама і донині, який було покликано розбудувати Його Царство і встановлювати Його Сіон у світі або проповідувати євангелію покаяння дітям людським,—який би не покладався повністю на Бога небесного, щоб Той підтримував їх⁸.

Ми знаємо і розуміємо дуже добре, що наша доля, наше положення і наші благословення—усе в Його руках⁹.

Я кажу всім людям—Юдею та Іновірцю, великим і малим, багатим і бідним—що Господь Всемогутній має в Собі силу, і Він не залежить від жодної людини у виконанні Своєї роботи; але коли Він покликає людей виконувати Його роботу, вони мають довіряти Йому¹⁰.

**Бог вибирає смиренних,
щоб виконувати Його роботу.**

Господь вибрав слабке цього світу, щоб виконувати Його роботу. Але Він може навчити мене або будь-кого з моїх братів, як Він завжди робив в усі віки цього світу. Він завжди вибирав слабке. Візьміть Мойсея, коли він вів дітей Ізраїля. Мойсей казав, що він тугоустий, і він думав, що не зможе зробити нічого. Але Господь сказав, що Він поставить промовця для нього. Коли Господь бажав поставити в Ізраїлі царя, він вибрав Давида, сина Єсеевого, який пас овець. Усіх синів Єсеевих, крім Давида, привели до пророка; але Самуїл не помазав [жодного] з них. Він спитав Єсеея, чи в того ще є сини. Єсеей сказав: “Так, є ще малий хлопець, він отам, з вівцями. Пророк захотів побачити його. Коли той прийшов, Самуїл помазав його в царі над Ізраїлем. Так було і в дні апостолів. Хто вони були? [Неосвічені] рибалки. Так воно є і сьогодні. Почніть з Джозефа Сміта і переберіть кожного з нас. Хто ми є? Ми є бідними, слабкими хробаками порошу земного. Але Господь вибрав нас, бо Він думав, що зможе щось зробити з нас. Я сподіваюся, Він може.

Я думаю, я ношу апостольство довше, ніж будь яка інша людина, що ходила по лицю землі в ці останні дні. Чи маю я

вихвалитися цим або бути гордим і підноситися через те, що я маю священство так довго? Якби я це робив, я був би дуже нерозумною людиною. Ми зобов'язані шанувати Бога; ми зобов'язані визнавати руку Божу. Диявол прагнув знищити мене від мого народження і донині. Але Господь завжди був по мою правницю і рятував мене. Працювало дві сили—одна, щоб знищити мене, інша, щоб врятувати мене. І я тут сьогодні, слабке знаряддя в руках Божих. Але, як Бог живе, якщо Він скаже мені, який мені виконувати обов'язок, я робитиму це!

Я молю Бога дати нам мудрості і допомогти нам бути скромними, вірними, лагідними і смиренними серцем¹¹.

Скільки разів під час своїх подорожей я чув, як люди кажуть: “Чому Бог вибрав Джозефа Сміта, чому Він вибрав цього хлопця відкрити цей розподіл і закласти основу цієї Церкви? Чому Він не вибрав якогось великого чоловіка?.. Я маю тільки одну відповідь у житті на таке запитання, а саме: Господь Всемогутній не міг нічого зробити з [великими], Він не міг упокорити їх. Вони були не тим класом людей, яких вибирають на таку роботу в кожен епоху світової історії. Господь Всемогутній вибрав слабке цього світу. Він міг упоратися з ними. Отже, він вибрав Джозефа Сміта, тому що той був слабким і достатньо добре відчував це¹².

**Коли люди стають гордовитими,
вони зазнають падіння.**

Ви ніколи не прожили б і дня і ніколи не проживете, в часі або у вічності, коли б ви змогли обійтися без захисту і опіки Бога. Ви потребуєте її все своє життя. Коли наші молоді чоловіки або наші старші чоловіки, або наші дівчата відчують, що вони досягли тієї точки, де вони вже не залежать від Господа, вони побачать, що вони дуже помиляються¹³.

Якщо Президент Церкви або хтось з його радників чи апостолів, або будь-яка інша людина відчуває у своєму серці, що Богу не обійтися без нього і що він є особливо важливим для того, щоб виконувати роботу Господа, він стоїть на слизькому ґрунті. Я чув, як Джозеф Сміт говорив, що Олівер Каудері, який

був другим апостолом цієї Церкви, сказав: “Якщо я залишу цю Церкву, вона впаде”.

Джозеф відповів: “Олівер, а ти спробуй”. Олівер спробував. Він зазнав падіння; але царство Боже не зазнало. Я був знайомий з іншими апостолами у свої дні, у свій час, які відчували, що Господь не може обійтися без них; але Господь робив Свою роботу і без них¹⁴.

Я бачив Олівера Каудері, коли здавалося, що земля тремтить у нього під ногами. Я ніколи не чув людини, що складала свідчення сильніше, ніж він, коли був під впливом Духа. Але в ту мить, коли він залишив царство Боже, його сила зникла. ... Він втратив свою силу, наче Самсон в руках Делілі. Він втратив свою силу і свідчення, які він мав, і він ніколи не відновив їх знову в своїй повноті, живучи у плоті, хоч він і помер [будучи членом] Церкви¹⁵.

Одна третина сонмів небесних була скинута через їхній бунт. ... Вони є в кожному місті й селі, де знаходяться жителі землі, а особливо там, де є святі останніх днів. ... Чи ви думаєте, що ці дияволи знаходяться навколо нас і не намагаються зробити щось? Чи вони сплять? Чи є в них робота, яку вони мають виконувати? Я кажу моїм братам, які мають священство, ми маємо вести напружену війну з цими духами. Ми не можемо уникнути її. Що вони будуть вам робити? Вони будуть намагатися схилити нас вчиняти усю можливу і уявну кривду. Ці дияволи дуже б раділи, якби схилили мене і моїх братів думати, що ми великі люди, розумніші за всіх, щоб розділити нас одне проти одного і переконати нас сповідувати не свої власні гріхи, а гріхи свого брата. Отже, нам слід бути дуже уважними до себе. Я маю робити це; мої радники і апостоли мають робити це; усі ми маємо робити це. ... І якщо наші очі відкриті, щоб розуміти те, що від Бога, ми можемо зрозуміти наші обов'язки; ми можемо зрозуміти сили святого священства і наші стосунки з Богом. Ми, безумовно, маємо упокоритися перед Господом¹⁶.

Будьте смиренними, будьте уважними, будьте молитовними. Стережіться гордині, щоб ви не впали, як інші¹⁷.

**Коли ми смиренно покладаємося на Господа,
Він захищає і зміцнює нас.**

Дві великі чесноти ... дають людині силу небес—цілісність і чистота характеру. Нехай людина володіє ними, нехай її серце буде вірним і міцним, нехай її життя буде чистим, і якщо ми додамо до цього смирення, то вона [захищена] проти багатьох слабкостей і може чинити опір сонмам спокус. Всі ми маємо слабкості; Бог допустив це, щоб ми могли навчитися смиренню в собі і милосердю до інших.

Ніхто з нас не досконалий, поки ми живемо у плоті; але людина, яка у смиренному покладанні на Бога ніколи не ухиляється від боротьби за правду, ніколи не хитається у своїй відданості істині і завжди підтримує непорушність своїх завітів, є такою людиною, якою ми всі можемо захоплюватися і намагатися, з допомогою небес, брати з неї приклад¹⁸.

Я хочу сказати святим останніх днів, усе, що ми маємо робити—це бути вірними, дотримуватися Його заповідей, бути смиренними, шукати Його у могутній молитві, і все буде добре з нами¹⁹.

Бог разом зі Своїм народом. Але від нас вимагається прислухатися до Його голосу, слухатися Його заповідей і смиритися перед Ним. ... Для мормонів характерний спокій—так званий,—що є чудом і дивом для світу... Ось причина цього спокою—Бог є нашим другом, нашим законодавцем, нашим визволителем. Якщо Господь не може підтримувати Свою роботу, то й ми, безумовно, не можемо. Але Він може. Він завжди це робив, і буде робити до кінця. Отже, я кажу святим, не бійтеся. Довіряйте Богу. Не падайте духом. Нехай ваші молитви підносяться до вух Господа Саваота вдень і вночі. Просіть те, що вам треба. Якщо ви будете це робити, Господь відповідатиме на ваші молитви, якщо ви будете просити про те, що є правильним. Саме в цьому—наша сила. Вона—в Бозі²⁰.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сс. v–ix.

- Чому важливо визнавати нашу залежність від Бога? (Див. сс. 102–103). Як це визнання вплинуло на ваше ставлення до життя?
- Кого Президент Вудрафф називав “слабке цього світу”? (Див. сс. 101, 103–104; див. також 1 Коринтянам 1:25–28). Чому Господь вибирає таких людей виконувати Свою роботу? Коли саме ви бачили, як Господь працює через “слабке цього світу”?
- Прочитайте повністю третій абзац на с. 104 і обдумайте або обговоріть, яким було б ваше життя без Божого захисту і опіки. Як це відкриває для вас таку річ, як гординю? Якими бувають наслідки гордині?
- Що ми можемо винести для себе з історії Олівера Каудері, вміщеній на сс. 104–105?
- Прочитайте повністю другий абзац на с. 105. Чому Сатана і його сонми хочуть, щоб ми “вважали себе великими і розумнішими від усіх інших”? Чому вони хочуть, щоб ми “сповідували не свої гріхи, а гріхи свого брата”? Як ми можемо вистояти перед цими спокусами?
- Перегляньте останні чотири абзаци розділу, відзначаючи слова і фрази, які здаються вам значущими (сс. 105–106). Які благословення ми отримуємо, коли покладемося на Господа?

Відповідні уривки з Писань: Приповісті 3:5–7; Лука 18:9–14; Книга Якова 2:13–21; Алма 36:3; Геламан 3:35; УЗ 112:10; 121:34–40

Посилання

1. *Millennial Star*, November 21, 1895, 739.
2. *Millennial Star*, November 21, 1895, 739.
3. *Deseret Semi-Weekly News*, December 21, 1897, 1.
4. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 275.
5. “An Epistle to the Members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,” *Millennial Star*, November 14, 1887, 729.
6. *Millennial Star*, April 28, 1890, 258.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 14, 1878, 1.
8. *Deseret Weekly*, September 21, 1889, 393.
9. In Conference Report, April 1880, 10.
10. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 123–124.
11. *Deseret Weekly*, March 23, 1889, 391.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, September 7, 1880, 1.
13. *Deseret Weekly*, July 20, 1889, 115.
14. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 123.
15. *Deseret Weekly*, March 23, 1889, 391.
16. *Deseret Weekly*, April 20, 1889, 515.
17. In *Elders’ Journal*, July 1838, 36.
18. *Millennial Star*, July 9, 1888, 436.
19. “Priesthood, and the Right of Succession,” *Millennial Star*, August 22, 1892, 532.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, January 22, 1884, 1.

Є одне увіщування нашого Спасителя, якого мають дотримуватися всі святі Божі, але якого, я боюся, ми не дотримуємося так, як нам належало б, і це ось що: молитися завжди і не занепадати духом.

Молитися, щоб отримати благословення небес

*Коли ми молимося з вірою, ми готуємо
себе до отримання благословень,
які Небесний Батько зберігає для нас.*

З життя Уілфорда Вудраффа

У березні 1835 р., служачи на своїй першій місії, Уілфорд Вудрафф мав подорожувати крізь ріки й болота у південно-східній частині Сполучених Штатів. Щоб перетнути болота, він і його напарник зрубали дерево і зробили з нього каное. Вони успішно подолали приблизно 150 миль, перш ніж залишили каное і далі рушили пішки. Президент Вудрафф пізніше згадував, що вони вибрали шлях, що “лежав крізь болота і був вкритий багнюкою і водою більшу частину шляху—протягом ста сімдесяти миль. Ми проходили сорок миль за день, ідучи по коліно в багнюці й воді. 24 березня, після того, як ми пройшли миль десять крізь багнюку, мене вразив гострий біль у коліні, так що я не міг іти. Я сів на колоду.

У цей момент подорожі його напарник, який стомився від цих трудів і вирішив повернутися додому, залишив його там, сидячого на колоді серед болот, де водилися алігатори. Безстрашний Уілфорд Вудрафф звернувся до Господа. Він згадував: “Я став навколішки в багнюці і молився, і Господь змінив мене, і я продовжив свій шлях радіючи”¹.

Через багато років Президент Вудрафф показав свою віру, коли він, його дружина і кілька інших подорожували на кораблі в Англію, щоб служити там. “Ми пливли три дні і три ночі в сильному штормі, і нас відносило назад”,—згадував він. “Зрештою я попросив моїх супутників прийти до мене в каюту, і я сказав їм молитися, щоб Господь змінив вітер. Я не

боявся, що ми загубимося; але мені не подобалася думка про те, що нас віднесе назад, до Нью-Йорка, бо я хотів продовжувати подорож. Ми всі молилися про те і саме, і чоловіки й жінки; і коли ми закінчили, ми вийшли на палубу, і менш ніж за хвилину сталося так, немовби хтось витягнув меч і відсік шторм, і ви могли б кинути в повітря муслінову хустку і вітер не зрушив би її”².

Учення Уілфорда Вудраффа

Це наш обов’язок—молитися з вірою про допомогу, якої ми потребуємо.

Є одне увіщуння нашого Спасителя, якого мають дотримуватися всі святі Божі, але якого, я боюся, ми не дотримуємося так, як нам належало б, і це ось що: молитися завжди і не занепадати духом [див. Лука 18:1; УЗ 88:126]. Я боюся, що як народ, ми не молимося з достатньою вірою. Ми повинні волати до Господа в могутній молитві і розповідати Йому про всі наші потреби. Бо якщо Він не захистить, не визволить, не спасе нас, то цього не зробить жодна інша сила. Отже, наша довіра—повністю в Ньому. Отже, наші молитви повинні підноситися у вуха нашого Небесного Батька вдень і вночі³.

Жителі землі не розуміють дієвості і благодатності молитви. Господь чує і відповідає на молитви чоловіків, жінок і дітей. Молитва має більше сили, набагато більше сили зводити [з небес] благословення Божі, ніж майже все інше⁴.

Коли світ повстає проти царства Божого в ці останні дні, чи повинні святі відчувати найменший страх?.. Ні. Є одне, що ми повинні робити—молитися Богові. Кожна праведна людина робила це; навіть Ісус, Спаситель, Єдинонароджений від Батька у плоті, мав молитися, від колиски до хреста, завжди; кожного дня він мав просити Свого Батька дати йому благодаті, щоб підтримати Його в Його годину бідувань і успроможнити Його випити гірку чашу. Те саме робили і Його учні⁵.

Що б нам не було необхідно отримати і використати, це наш обов’язок—просити про це Господа. Ми повинні іти до Нього уприватнено і відкривати свої потреби, щоб наші молитви

могли бути почуті і щоб відповідь зійшла на наші голови. В цьому полягає наша сила. Наша довіра—в Бозі, а не в людині⁶.

Це обов'язок кожного святого Божого ... підносити свої молитви у вуха Господа Саваота, вдень і вночі, в урочний час, у сімейному колі і насамоті, бо Господь підтримає Свій народ, збудує Сіон і виповнить Свої обіцяння. ...

У мене більше віри в молитву перед Господом, ніж майже у будь-який інший принцип на землі. Якщо ми не маємо віри в молитву до Бога, то ми не дуже-то й віримо ні в Нього Самого, ні в євангелію. Ми повинні молитися до Господа, просячи Його все, чого потребуємо. Нехай молитви цього народу підносяться до Господа постійно в урочний час, і Господь не відмовить, але молитви будуть почуті, і прийде відповідь, і царство і Сіон Божий постануть і засяють; Сіон зодягнеться у свої прекрасні шати, і буде огорнутий славою його Бога, і виповнить мету своєї організації тут, на землі [див. УЗ 82:14]⁷.

Як народ, ми повинні зрости у вірі й силі перед Богом, і повідомити про наші потреби, і залишити нашу долю в Його руках. Вона і так у Його руках. Вона і буде в Його руках⁸.

**Ми маємо молитися, щоб зрозуміти
Господню волю і отримати Його провід.**

Я відчуваю, що ми маємо піднести серця в молитві до Бога, нашого Небесного Батька за Його милості і щоб Він вів і направляв нас через натхнення Святого Духа, щоб наші розуми могли бути просвіченими, щоб наше розуміння відкрилося і усвідомило Його задум і волю стосовно Його народу⁹.

Коли ви маєте сумніви щодо якогось обов'язку або роботи, що ви маєте виконувати, ніколи не продовжуйте вашу роботу, доки не підете, і не потрудитесь в молитві, і не отримаєте Святого Духа. Куди б Дух не сказав вам іти або що б не сказав Він зробити, це буде правильно; і слідуючи його вказівкам, ви будете чинити правильно.

Наш труд священнослужіння буде приводити нас до багатьох місць серед народів землі, де ми можемо відчувати, що певний порядок дій є правильним; але якщо ні, якщо ми не

знаємо, для нас буде кращим піти до Господа і спитати з вірою, щоб ми були наставлені на стежі життя¹⁰.

Працюймо вірно і молимося Господу, щоби мати мудрість щодня, щоб ми могли мати силу перемагати й долати¹¹.

**Батьки мають священні обов'язки
навчати своїх дітей молитися і слідкувати
за тим, щоб сім'я молилася разом.**

Це задум і воля Бога, щоб кожний чоловік і кожна жінка, які увійшли у шлюбний завіт і які мають синів і дочок, даних їм,—як тільки ці діти стають достатньо дорослими,—навчати їх молитися.

Це обов'язок святих останніх днів—навчати своїх дітей молитися, поки вони малі; навчати їх розуміти принцип і благословення молитви, так щоб вони могли молитися за своїх батьків і за все, що є необхідним. Якщо ви почнете з дітьми робити це, і якщо ви будете виховувати їх у страхові Господньому, вони рідко будуть відступати. Глава сім'ї не повинен завжди молитися сам, але він має просити членів своєї сім'ї молитися і благословляти їжу¹².

**Якщо ми живемо за євангелією,
у відповідь на наші молитви будуть
приходити благословення на наші голови.**

Ми, як народ, маємо бути смиренними, молитовними, коритися владі, щоб ми могли отримувати обіцяні благословення від нашого Небесного Батька¹³.

Ми повинні жити так, щоб ми могли йти до Господа і просити про ті благословення, у вірі і з силою, яких ми потребуємо, щоб це підтримало нас у здійсненні цілей Божих. Це є необхідним для нашого розвитку¹⁴.

Бог має намір дати Своїм святим добрі речі цієї землі, а також благословення небес тоді, коли вони будуть здатні використовувати їх належно. ...

Багато хто з вас навчився молитися; отже не відступайтеся, моліться, щоб ваші молитви підносилися у вуха Бога Саваота;

і він почує вас. ... Але благословення небес можна отримати і контролювати тільки за принципами праведності.

У нас немає зайвого часу в підготовці до того, що прийде на землю; і чи хтось хоче втратити свій вінець, свою славу і надію на вічне життя, яку він мав у дні минулі, прийнявши євангелію Ісуса Христа? Жодна людина, що має частку Духа Божого. Ходімо й возвеличуймо своє покликання і докладаймо зусиль [у молитвах] перед Богом, доки не отримаємо Святого Духа і доки наші молитви не розірвуть завісу вічності і не ввійдуть у вуха Бога Саваота, доки у відповідь на них не [проллються] благословення на наші голови¹⁶.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сс. v–ix.

- Перегляньте історії на сс. 109–110. Обдумайте або обговоріть те, як старійшина Вудрафф міг реагувати на всі ці ситуації. Що ми можемо винести для себе з того, як він реагував на них?
- Що вражає вас, коли ви читаете вчення Президента Вудраффа про наш обов'язок молитися? (Див. сс. 110–111). Що для вас означає—молитися з вірою? Чому ми маємо молитися, щоб отримати потрібні нам благословення? Які є деякі інші цілі молитви?
- Прочитайте повністю третій абзац на сторінці 110. Чому Спаситель мав молитися? Що ми можемо винести для себе з Його молитов? (Див. Матвій 26:39; Іван 11:41; 3 Нефій 13:9–13.)
- Як молитва може допомогти нам, коли нам треба приймати рішення або коли у нас виникають запитання стосовно наших обов'язків? (Див. с. 111).
- Як саме Небесний Батько може відповідати на ваші молитви? Як ми маємо реагувати, коли відповідь на молитву не така, яку ми сподівалися отримати?

- Яке запевнення дав Президент Вудрафф батькам, які навчають дітей молитися? (Див. с. 112). Яким саме принципам молитви батьки мають навчати своїх дітей? Як батьки можуть допомогти своїм дітям зробити молитву частиною їхнього життя?
- Чому у сімейних молитвах важливо, щоб усі члени сім'ї мали нагоду проказати молитву? (Див. с. 112). Як молитва зміцнила вашу сім'ю?
- Опрацюйте останній підрозділ розділу (сс. 112–113), знаходячи риси, які, за словами Президента Вудраффа, ми повинні мати. Чому ці риси є необхідними, коли ми молимося і коли ми шукаємо відповіді на наші молитви?

Відповідні уривки з Писань: Матвій 7:7; Яків 1:5–6; 5:16; 2 Нефій 32:8–9; Алма 33:3–11; 34:17–28; 37:36–37; 3 Нефій 18:19–21; УЗ 10:5; 68:28; 112:10

Посилання

1. Див. "Leaves from My Journal," *Millennial Star*, June 20, 1881, 390–391.
2. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 288.
3. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 221.
4. *Millennial Star*, May 7, 1893, 305.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, February 4, 1873, 2.
6. "The Rights of the Priesthood," *Deseret Weekly*, March 17, 1894, 381.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, January 12, 1875, 1.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, January 22, 1884, 1.
9. *Millennial Star*, May 18, 1891, 306.
10. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 134.
11. *Deseret Semi-Weekly News*, December 21, 1897, 1.
12. *Salt Lake Herald Church and Farm*, June 15, 1895, 385.
13. *Deseret News*, November 26, 1856, 299.
14. *Deseret Weekly*, August 30, 1890, 307.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, March 20, 1883, 1.
16. *Deseret News*, December 31, 1856, 340.

Щедрі скарби в Писаннях

Коли ми досліджуємо Писання, перебуваючи у тому самому Дусі, в якому їх було дано, ми отримуємо глибше розуміння Божої волі.

З життя Уілфорда Вудраффа

1 березня 1845 р. старійшина Уілфорд Вудрафф, який тоді служив як головний представник Церкви на Британських островах, отримав листа від свого друга зі Сполучених Штатів. До цього послання було додано копію іншого листа, у якому один чоловік окреслив план—надрукувати Учення і Завіти в Англії і залишити там за собою авторське право. Дії цього чоловіка завадили б Церкві друкувати книгу в Англії. Старійшина Вудрафф записав у своєму щоденнику: “Це безумовно зухвалий хід для відступника або відступників—спробувати надрукувати труди Церкви і вкрасти їх у Церкви. Я вважаю, що це ніщо інше, як милість Божа, що в мої руки потрапила інформація про це. Я витратив день, вивчаючи закони, щоб побачити, що мені вдасться дізнатися про отримання авторських прав”¹. Він найняв друкаря, щоб набрати й надрукувати 3000 примірників книги². Тоді, вже розуміючи Британські закони про захист авторських прав, він отримав авторське право на своє власне ім’я 7 червня 1845 р., “через сорок вісім годин після того, як останні сторінки були отримані з друкарні”³. Таким чином він залишив за Церквою юридичні права на друкування книги в Англії.

Це був не перший випадок, коли Уілфорд Вудрафф працював, щоби Писання потрапили до рук святих останніх днів. Перш ніж Учення і Завіти були вперше надруковані, він від руки переписав багато одкровень і брав їх у свої місіонерські подорожі. Служачи на своїй першій місії в Англії, з січня 1840 р. до квітня 1841 р., він працював разом з президентом Бригадом Янгом та іншими, щоб видати перше видання Книги

*“Ми повинні зберігати, як скарб, слова життя.
Ми повинні досліджувати літописи божественної істини”.*

Мормона за межами Сполучених Штатів. Пізніше він допомагав пророкові Джозефу Сміту в Наву, шт. Іллінойс, набирати Церковне періодичне видання під назвою *Times and Seasons* (Часи та Епохи). Між 1 березня 1842 р. та 16 січня 1843 р. наступні документи з'являлися в *Times and Seasons*, за багато років до того, як їх було видано у складі Дорогоцінної Перлини: Книга Авраама; Джозеф Сміт—Історія; лист Вентворта, який містив Уложення віри; а також частина Книги Мойсея.

Допомагаючи святим отримати Писання у свої руки, Президент Вудрафф увіщував їх “покласти їх у свої серця”⁴. Він казав: “Ми повинні жити згідно з нашою релігією. Ми повинні практикувати те, що ми проповідуємо. Ми повинні зберігати, як скарб, слова життя. Ми повинні досліджувати літописи божественної істини. Ми повинні прагнути усвідомити, в який час і в яку епоху ми живемо. Саме так я дивлюся на наше положення і сьогодні. Я не дивлюся на одкровення, які записані в цих книгах і які стосуються розподілу повноти часів, як на те, що пройде, не сповнившись”⁵.

Учення Уілфорда Вудраффа

Ми повинні вивчати істини, вміщені в Писаннях, зберігати їх, як скарб, у своїх серцях і практикувати їх у своєму житті.

Читайте Біблію, Книгу Мормона, Учення і Завіти і ті одкровення, які Господь дав нам, і зберігайте, як скарб, ці одкровення і знаходьте, що саме Господь обіцяв нам. Тоді ми знайдемо щось дорогоцінне для нас⁶.

Це наш обов'язок ... як святих останніх днів—замислюватися, аналізувати, читати слово Боже, а також намагатися досягнути наші умови, наше положення і нашу відповідальність перед Господом⁷.

Цей світ віддалився від Господа. Ми самі надто далекі від Господа як народ. Ми маємо наблизитися до Господа і працювати, щоб отримати Святого Духа, щоб коли ми будемо читати одкровення Божі, ми могли читати їх через того самого Духа, через якого їх було дано. Тоді ми зможемо зрозуміти, що вони [означали], коли їх давали дітям людським⁸.

Диявол ходить по землі, і він знищить кожного, кого зможе. Досліджуйте Писання, які прийшли безпосередньо до нас, а також ті, що містяться в Біблії, і вчіться розуміти задум і волю Бога, і ми здатні на це, якщо читаємо їх, маючи в собі світло Святого Духа, і таким чином готуючи себе до того, що відбуватиметься в нашому житті⁹.

Ці [принципи, викладені в Писаннях,] є істинними. Ми повинні вивчати їх; складати їх у наших серцях і практикувати їх у своєму житті¹⁰.

Пророки, апостоли і патріархи залишили свої натхненні писання в літописах, щоб ми використовували їх собі на благо, і ми будемо відповідати за те, як скористалися зі своєї свободи вибору, за те, як ми ставилися до Слова Божого, яке прийшло до нас¹¹.

Біблія і Книга Мормона об'єднані у своєму проголошенні повноти євангелії.

Я не соромлюся визнати, що я твердо вірю в буквальноє сповнення Біблії, як і кожного послання Бога людині. ... Я вірю, що святі мужі давнини писали і говорили, як їх на те спонукав Святий Дух, і що вони знали, що вони говорили, і говорили, що вони знали, і ... “що жодне пророцтво в Писанні від власного вияснення не залежить”. [2 Петра 1:20.]¹²

Я свідчу, що Джозеф Сміт був поставлений Всемогутнім Богом як пророк в останньому розподілі і повноті часів; що він явив Книгу Мормона і переклав її даром і силою Бога заради блага світу в останні дні. Я знаю, що Книга Мормона є істинним і богонатхненним літописом¹³.

У нас є Біблія—жезл Юди,—у якій вміщено закон Божий, даний через Мойсея і через давніх пророків та патріархів. Вона прийшла до нас через тисячі років минулого. У той час як бібліотеки, такі як Олександрійська бібліотека, ... загинули, Біблія була збережена для нас, і ми маємо її, щоб читати. Вона дає нам закон Бога, що був даний древнім. Але в цьому законі не було змін, якщо казати про євангелію, від того дня і донині. Біблія—Старий і Новий Завіти—дає нам закон, через який ми можемо бути піднесені, і повернутися до присутності Бога, і

жити з Ним віки вічні. Вона дає нам напрям, у якому нам слід іти, щоб отримати долю в першому воскресінні, щоб ми могли вийти, зодягнені у славу, безсмертя і вічне життя. Вона також дає нам історію, не тільки того, що було з Юдеями, але й те, що ще станеться. Тоді ми маємо Книгу Мормона—жезл Йосипа, що в руці Єфрема—яка була написана на [Американському] континенті апостолами і пророками. Вона містить, серед усього іншого, учення Ісуса Христа, коли Він явився після Свого воскресіння у Своему безсмертному і прославленому тілі і навчав тут євангелії. Ці одкровення містять в собі дуже багато принципів. Вони показують нам останні сцени [світової історії], положення Вавилону великого і суди, які прийдуть в останні дні, перед пришествям Сина Людини¹⁴.

Єзекііль каже, що в останні дні жезл Йосипа в руках Єфрема буде об'єднано з жезлом Юди перед очима народів у руці Господа для особливої мети—зібрати дім Ізраїля в останні дні [див. Єзекііль 37:15–28]. Ці два літописи також мають використовуватися для проповідування повноти вічної євангелії і Юдею, і Іновірцю; і вони стануть на суді проти покоління, що житиме на землі, коли вони з'являться¹⁵.

Ось Біблія, літопис Юдеїв, даний через натхнення Господне через Мойсея і давніх патріархів та пророків. Чи є це підробкою і, як кажуть невіруючі, творінням людини? Ні, це не по силах жодній людині, яка будь-коли дихала повітрям життя, створити таку книгу без натхнення Всемогутнього. Те саме і з Книгою Мормона—уся майстерність усіх людей під небесами не змогла б скласти і представити світові книгу, подібну до Книги Мормона. Її принципи є божественними—вони від Бога. Вони ніколи не могли б з'явитися у фальшувальника або в голові у людини, що пише роман. Чому? Тому що обіцяння і прощання, які вона містить, здійснюються на очах усієї землі¹⁶.

Чи Книга Мормона містить іншу євангелію, ніж та, що є в Біблії? Ні. Вона подає історію народу, який жив на [Американському] континенті в давнину, розповідає, звідки вони прийшли і як прийшли, розповідає про справи Бога з ними і встановлення Церкви Христа серед них. Їх відвідав Ісус після Свого воскресіння. Ось чому Він казав: “Також маю Я інших

Книга Заповідей, рання збірка одкровень, отриманих Джозефом Смітом. Цей примірник книги містить підпис Уїлфорда Вудраффа.

овець, які не з цієї кошари, Я повинен і їх припровадити. І Мій голос почують вони, і буде отара одна й Один Пастир!" [Іван 10:16]. ... Обидві книги містять ту саму евангелію. Ніколи не було більше ніж одна евангелія і ніколи не буде ніякої іншої відкрито роду людському¹⁷.

Учення і Завіти є нашим завітом в останні дні.

У нас також є книга Учення і Завіти, яку ви маєте у себе вдома і яку ви читаєте. Цей кодекс одкровень був даний через уста пророка Джозефа Сміта, через Урім і Туммім та іншими способами. Ця книга містить деякі з найславетніших і найвитонченіших одкровень, які Бог колись давав людині. Вона показує нам, що лежить перед нами, що чекає цей народ і народи землі, і що вже поруч, під дверима, у народів землі. Ці речі є ясними, на них вказано, вони сильні, і вони є одкровеннями Божими, і вони будуть сповнені незалежно від того, чи будуть люди в них вірити, чи ні¹⁸.

Я тримаю в руках Учення і Завіти, що містять одкровення, дані через пророка Джозефа Сміта, поки він жив у плоті.

Читайте ці одкровення, і від початку до кінця вони об'єднуються з усіма розподілами, які Бог мав на землі¹⁹.

Я вважаю, що Учення і Завіти, наш Завіт, містить кодекс найурочистіших, найбогоподібніших проголошень, які будь-коли давалися людському роду. Я згадаю тільки про "Видіння" [у розділі 76], як про одкровення, яке дає більше світла, більше істини і більше принципів, ніж будь-яке інше одкровення з будь-якої іншої книги, що ми будь-коли читали. Воно пояснює для нашого розуміння наш нинішній стан, звідки ми прийшли, чому ми тут і куди ми йдемо. Будь-яка людина може знати через це одкровення, якими будуть її доля і стан. Бо всі люди знають, які закони вони виконують, і закони, які люди виконують тут, визначатимуть їхнє положення в майбутньому; вони будуть збережені тими законами і отримають благословення, що належать їм²⁰.

Учення і Завіти є кодексом одкровень, які Господь дав Джозефу Сміту. Ця книга містить деякі з найславетніших одкровень, що стосуються учення, принципів, управління, царства Божого і різних слав, а також багатьох речей, які простягаються у вічні світи²¹.

Дорогоцінна Перлина містить славетні істини, відкриті пророкові Джозефу Сміту.

Зауваження: Більшу частину життя Уілфорда Вудраффа Дорогоцінна Перлина не була одним з Головних трудів Церкви. Однак її учення святі читали багато, і уривки з неї вперше були надруковані в деяких періодичних виданнях Церкви. 10 жовтня 1880 р. Дорогоцінна Перлина стала одним з Головних трудів Церкви за рішенням Першого Президентства і через підтримку голосуванням на генеральній конференції.

У наступних уривках зі свого щоденника старійшина Вудрафф висловлює своє свідчення про Книгу Авраама, яку пророк Джозеф Сміт переклав силою Божою і яку пізніше включили до складу Дорогоцінної Перлини.

Господь благословляє Джозефа силою відкривати таємниці царства Божого, перекладати ... давні літописи та ієрогліфи, давні, як Авраам або Адам, що змушує наші серця горіти в нас, коли ми бачимо, як ці славетні істини відкриваються перед нами. Провидець Джозеф представив нам дещо з Книги Авраама, що було написано його [Авраама] власною рукою, але сховано, так що люди не знали про це протягом останніх чотирьох тисяч років, але тепер воно вийшло на світло, за милістю Божою²².

Істини Книги Авраама справді повчальні, великі й славетні, вони серед найдорожчих скарбів, які було відкрито нам в останні дні²³.

Пророцтва в Писаннях можуть допомогти нам підготуватися до подій останніх днів.

Брати і сестри, читаймо одкровення Божі для нас, і коли ми будемо читати їх, вірмо їм і намагаймося жити так, щоб бути готовими до будь-яких повелінь, які Господь має в запасі для нас, і так, щоб ми могли визнати Його руку, як це зробив Йов, і не знаходити в Ньому жодної провини через Його провидіння щодо нас. Якщо ми не можемо розуміти їх тепер, ми зможемо зробити це невдовзі²⁴.

“Хто Я, каже Господь, щоб Я заповідав і Мені не корилися?” “Хто Я, каже Господь, щоб Я обіцяв і не виконував?” [Див. УЗ 58:30–32]... Ми кажемо знову і знову, рік за роком, що ми живемо в дуже особливу епоху, покоління і розподіл, і це правда. Час розгортається, несучи з собою свої події і сповнюючи одкровення Божі, особливо для нас. Ми живемо в день темряви; невіра та невірність покривають усе лице землі. ... Святим останніх днів дивно бачити, скільки темряви і зневіри поширюється на землі. Отже, від нас, як від святих останніх днів, на мою думку, вимагається збільшення вірності у практикуванні нашої релігії і різних одкровень Божих, що є в Біблії, Книзі Мормона і книзі Учення і Завіти.

Ми бачимо перед нашими очима рік за роком, ознаки небесні й земні, а також здійснення пророцтва, але наскільки

ми, як народ, збільшуємо віру в Бога? Чи ми зростаємо в цьому відношенні пропорційно до зростання зневіри у світі? Мабуть, я не суддя, але мені здається, що ми цього не розуміємо. Робота, яку ми виконуємо, і Біблія, і Книга Мормона, і книга Учення і Завіти є настільки ж істинними сьогодні, як і двадцять, тридцять, сорок років тому. ... Я кажу, що ця робота є настільки ж істинною тепер, як тоді, так само як вислів, що я цитував—“Хто Я, каже Господь, щоб я заповідав і Мене не слухалися? Хто Я, каже Господь, щоб Я обіцяв і не виконував?” Я вірю, що Господь виповнить те, що Він каже; я вірю, що Він виповнить Свої обіцяння, дані святим останніх днів і світові, Сіону і Вавилону; і якщо Він робить, є дещо, що вже поруч, біля дверей, щось для нас, святих останніх днів, що ми маємо робити²⁵.

Я хочу сказати святим останніх днів: Виявляйте віру в Бога і виявляйте віру в Його одкровення, читайте їх і обдумуйте їх, моліться палко, щоб ми могли мати правильне розуміння усього, що Бог відкрив, щоб ви могли зростати в світлі і знанні Божому, а також бачити важливість того, щоб жити згідно з вашою релігією і жити праведно перед Ним²⁶.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сс. v–ix.

- Що, на вашу думку, означає читати Писання “через того самого Духа, через якого їх було дано”? (с. 117).
- Перегляньте перший абзац на с. 118. Як саме Писання дають захист від впливу диявола?
- У другому абзаці на с. 118 Президент Вудрафф радить нам робити з Писаннями три речі. Чому ці речі є важливими?
- Чому важливо вивчати і Біблію, і Книгу Мормона? (Див. сс. 118–120; див. також 1 Нефій 13:40; 2 Нефій 3:12.)
- Що вражає вас у свідченні Президента Вудраффа про Учення і Завіти? (Див. сс. 120–121). Чому Учення і Завіти можна назвати “нашим Завітом”?

- Уілфорд Вудрафф казав, що істини в книзі Авраама є “дорогоцінними скарбами” (с. 122). Які скарби ви знайшли в Дорогоцінній Перлині?
- Як Писання допомагають нам підготуватися “до того, що ще чекає нас у житті”? (Див. сс. 118, 122–123).
- Що ви зробили, щоб ваше вивчення Писань стало більш значущим? Які уривки з Писань були для вас особливо корисними? Як саме ці уривки допомогли вам?
- Як можуть батьки, дідусі і бабусі, а також учителі допомогти дітям і молоді вивчати Писання і застосовувати їх у житті?
- *Відповідні уривки з Писань:* 1 Тимофій 4:13–16; 2 Тимофій 3:16; 1 Нефій 15:24; Геламан 3:29–30; Мороній 10:3–5

Посилання

1. Journal of Wilford Woodruff, March 1, 1845, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
2. Див. Journal of Wilford Woodruff, June 7, 1845.
3. *History of the Church*, 7:426; see also Journal of Wilford Woodruff, June 7, 1845.
4. *Millennial Star*, November 21, 1887, 742.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 6, 1880, 1.
6. *Deseret Weekly*, August 17, 1889, 226.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, September 7, 1880, 1.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 6, 1880, 1.
9. *Contributor*, August 1895, 639.
10. *Millennial Star*, November 21, 1887, 742.
11. *Deseret Weekly*, September 21, 1889, 394.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, March 26, 1878, 1.
13. “Mormonism Brought Prominently before the Public,” *Millennial Star*, August 5, 1897, 493.
14. *Deseret Weekly*, April 19, 1890, 560.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 2, 1876, 4.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 20, 1873, 1.
17. *Deseret News: Semi-Weekly*, August 16, 1881, 1.
18. *Deseret Weekly*, April 19, 1890, 560.
19. *Millennial Star*, November 10, 1896, 741.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 26, 1881, 1.
21. “The Keys of the Kingdom,” *Millennial Star*, September 2, 1889, 548.
22. Journal of Wilford Woodruff, February 19, 1842.
23. Journal of Wilford Woodruff, March 19, 1842.
24. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 20, 1875, 1.
25. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 2, 1876, 4.
26. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 30, 1878, 1.

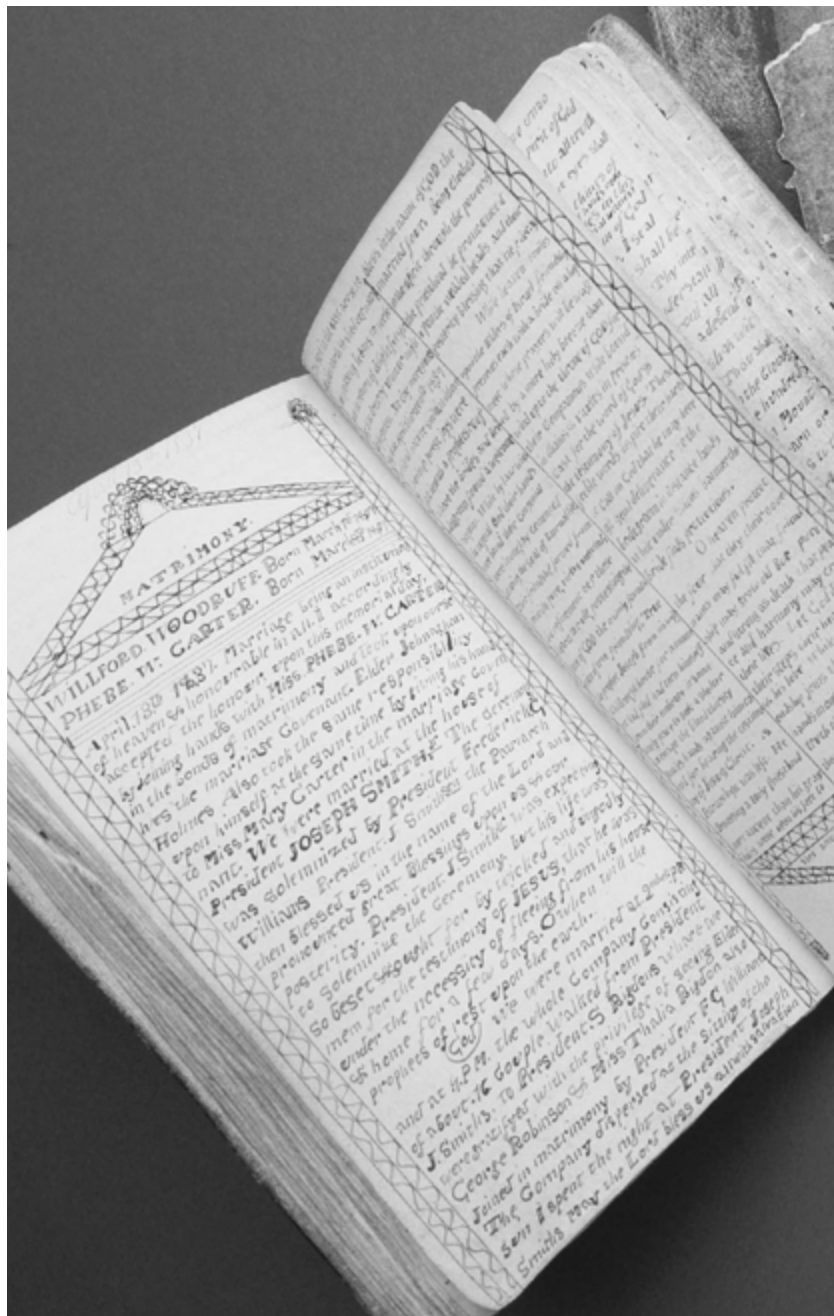
Щоденники: “Набагато цінніші за золото”

Наші щоденники є цінністю для нас особисто, і вони також можуть принести благословення нашим сім'ям і всім майбутнім поколінням.

З життя Уілфорда Вудраффа

У 1835 р. Уілфорд Вудрафф розпочав вести свій перший щоденник, “сподіваючись, що він стане в пригоді для перегляду нашого минулого, а також, що ведення точних записів наших діянь є не тільки нашим привілеєм, але й обов'язком”. Він писав: “Саме з цим наміром я збираюся віднині вести щоденник моїх подорожей, щоб коли знадобиться, я міг дати звіт про моє управительство”¹. Він вів щоденник протягом наступних 63 років, зробивши свій останній запис 31 серпня 1898 р., за два дні до смерті. Записи в його щоденнику є вірним і точним літописом його особистого життя, і вони показують його любов до сім'ї, його інтерес до навколишнього життя, його старанність у виконанні щоденних завдань, його віру в часи випробувань і його свідчення про євангелію та його розуміння євангелії. Ці записи також висвітлюють фрагменти з життя інших членів Церкви тих часів.

Крім того, що Уілфорд Вудрафф описував своє особисте життя і священнослужіння, він вів точні записи історії Церкви. Він пояснював: “Я відчув натхнення і спонування вести щоденник і записувати справи цієї Церкви, наскільки це було в моїх силах. Я не розумів, чому мої почуття [з цього приводу] були настільки глибокими в перші дні цієї Церкви, але я розумію це тепер. Рідко мені доводилося чути, як брат Джозеф або хтось із Дванадцятьох проповідує або викладає якийсь принцип, і не почуватися при цьому некомфортно, наче риба, витягнута з

На цій сторінці свого щоденника Уїлфорд Вудрафс описав свої почуття про свій шлюб з Фобі Уїттемор Картер.

води—аж доки я не записував цього. [Записавши це], я почував себе добре. Я міг записати Джозефову проповідь через тиждень після того, як він виголошував її, майже слово в слово, а після того, як вона була записана, вона забиралася від мене, або з мого розуму. Це був для мене дар від Бога”².

Зусилля Президента Вудраффа, спрямовані на ведення хронології Церковної історії, частково були присвячені записуванню важливих деталей зборів, які він відвідував. На одних зборах він навчав одному принципів, який можна застосувати і до щоденників, і до офіційних Церковних записів: “Переходячи швидкий потік, ми не можемо ввійти двічі в одну й ту саму воду. Не можемо ми також прожити два однакових проміжки часу. Коли ми вийдемо за ці двері, робота цих зборів буде закрыта для нас навічно. Ми вже ніколи не проведемо знову час цього вечора. І хіба ми не повинні вести літопис про нашу роботу, навчання і поради, виголошені нами на цих зборах? [Певно,] що повинні”³.

Щоденники Президента Вудраффа стали нетлінним даром його потомкам, а також усім членам Церкви. Біограф Меттіас Ф. Каулі відзначав: “Життя Уілфорда Вудраффа було сповнене дивами. Це було просте життя, у плині якого він з готовністю відкривав своє серце і свої наміри. Щирість його виразів, увага до деталей, а також його свідомі зусилля бути точним, зробили його, вірогідно, найкращим літописцем подій в усій історії Церкви”⁴. Старійшина Б. Г. Робертс, член Першої ради сімдесятників і відомий Церковний історик, писав: “Президент Вудрафф виконував для Церкви служіння найвищого ступеню важливості. Його *Щоденники*, які велися регулярно і методично, які було акуратно переплетено,.. є оригіналом безцінного історичного скарбу документальної історії. Церква завдяки цим *Щоденникам* має достовірний літопис лекцій і висловлювань Пророка Нового розподілу—Джозефа Сміта,—які були б втрачені навіки, якби не [Уілфорд Вудрафф]. Те саме можна сказати і про лекції та висловлювання Бригама Янга, а також інших провідних старійшин Церкви; [і] якщо згадати протоколи важливих нарад, прийняття рішень, судові слухання, питання політики [Церкви] та численні офіційні заходи, що на той час не підлягали широкому розголосу, то без них історик був

би нездатним мати бачення багатьох речей—в усіх цих аспектах ці *Щоденники* Президента Вудраффа є безцінними”⁵.

Більшість з висловлювань у цьому розділі взяті із записів проповідей Президента Вудраффа, які він виголошував на зборах священства. Хоч він часто звертається у цих твердженнях до старійшин, його учення є корисними для всіх членів Церкви.

Учення Уілфорда Вудраффа

Коли ми записуємо історії свого життя, це стає благом для нас самих, для нашого потомства і для Церкви.

Літописи та історія цієї Церкви і царства будуть затребувані у дні майбуття. Ще не було на землі розподілу, діяння якого були б більш цікавими, ніж діяння того розподілу, в який ми живемо. ...

Це правда, що Джозеф Сміт вів історію свого життя, а також історію тих подій, які певною мірою були пов’язані з ним. Тепер він мертвий, але його життя й свідчення тепер розповсюджуються по світу. ... Також Президент Янг [мав] писарів, які [записували] його щоденні діяння і життя, і це є правильним і добрим. Але хіба це описує історію життя і справи Бога з багатьма тисячами апостолів і старійшин, які живуть або ще будуть жити по цілому світу, серед кожного народу під небесами? Ні, безумовно, ні. Отже, усі ви, старійшини Ізраїля, описуйте свою історію і те, як Бог спілкувався з вами—по всьому світу—заради вашого блага і блага вашого потомства, заради блага дому Ізраїля, заради блага Юдея та Іновірця, заради блага майбутніх поколінь⁶.

Дехто може вважати неважливим описання, або ведення літопису про наші труди або труди Бога, але я вважаю, що це важливо. Якби це було не так, то пророки не відчували б натхнення увіщувати нас вірно виконувати цей [обов’язок]. Господь сказав нам, що те, що ми запечатуємо на землі, буде запечатано на небесах, і те, що ми записуємо на землі, буде записано на небесах, а те, що не запечатано або записано на землі, не запечатано або не записано на небесах [див. УЗ 128:7–8]. Отже,

виглядає так, що це дуже важливо, аби ми дійсно вели точний і вірний літопис про все⁷.

Дехто може сказати, що [ведення щоденника]—це велика морока. Але ми не повинні називати морокою те, що приносить добро. Я вважаю, що та частина мого життя, яку я провів, ведучи щоденники і описуючи історію, була проведена з великою користю⁸.

Якби не було жодного іншого мотиву, [крім] того, щоб мати привілей перечитувати знову і знову наші щоденники і давати їх читати нашим дітям, це б окупило час, витрачений на їх написання⁹.

**Ми повинні описувати те, як Бог благословив нас,
а також наші офіційні діяння в Церкві.**

Кожна людина має описати коротку історію свого життя: свій родовід, народження, релігійну приналежність, коли його охрестили і хто це зробив, коли її висвятили, в який чин і хто це зробив—людина має стисло описати всі свої місії та всі офіційні справи і діяння, що їх Бог мав з нею. Тоді, якщо вона помре, а історики захочуть видати її історію, вони зможуть на щось спиратися. Багато хто може подумати, що це предмет нецікавий і неважливий, але я так не вважаю¹⁰.

Я хочу порадити вам описати всі свої благословення і зберігати ці записи. ... Я дійсно хочу передати вам це як наказ—щоб ви записували кожне офіційне діяння вашого життя. Якщо ви охрищуєте, конфірмаєте, висвячуєте або благословляєте когось чи виконуєте помазання для хворих, робіть про це запис. Якщо кожен буде це робити, Церква зможе мати точний запис про це [діяння]. ... Якщо сила і благословення Бога явлені, коли вас врятовано від небезпеки,.. ви маєте зробити про це запис. Щоденно описуйте те, які справи веде з вами Бог. Я описав усі благословення, що отримав, і не віддам ці записи і за золото¹¹.

Хіба нам не варто поважати Бога настільки, щоб описувати ті благословення, які Він проливає на нас і наші офіційні діяння, які ми чинимо в Його ім'я на лиці землі? Я думаю, варто¹².

Президентство Церкви, яке тепер веде нас,... веде історію своїх стосунків з Богом і з людьми,... і це буде цікаво [читати] мільйонам з майбутніх поколінь. Але хіба це вибачає тисячі старійшин, і первосвящеників, і апостолів, які подорожують багато років, розбудовуючи цю Церкву й царство, які отримували дари Святого Духа і завдяки цьому мали силу зцілювати хворих і виганяти дияволів, відкривати очі сліпим, вуха—глухим, давати кульгавим можливість стрибати ... і наказувати демонам, і ті слухалися їх, і мати ангелів-охоронців, які зберігали їх від небезпек і смерті? Я кажу, чи можливо, щоб старійшин благословляли усім цим, а вони не вважали це гідним описання? І навіть літери не залишити, щоб зробити описання, яке могли б читати їхні діти і майбутні покоління? Я кажу, вони повинні [це робити]. Я думаю, що Господь вимагає цього від наших рук, і це є багатий і святий спадок, на який справедливо заслуговує наше потомство¹³.

**Ми повинні описувати події по мірі того,
як вони відбуваються.**

Ми є тими людьми, яких висвятив Бог, щоб встановлювати Його царство на землі, розбудовувати Сіон і готувати шлях до пришествя Ісуса Христа. Хіба ми не повинні вести щоденник, літопис та історію стосунків Бога з [нами] по мірі того, як вони відбуваються день у день перед нашими очима? Ми повинні [робити це]...

І замість того, щоб нехтувати цим аспектом нашої роботи, нехай кожна людина, яка може це робити, веде щоденник і записує події по мірі того, як вони проходять перед нашими очима день у день. Це створить цінний спадок для наших дітей і велике благо для майбутніх поколінь, бо їм буде передано істинну історію про постання і прогрес Церкви і царства Бога на землі в цьому останньому розподілі замість того, щоб наші вороги складали лжеісторію істинної Церкви Христа¹⁴.

Ми не схильні до того, щоб замислюватися над важливістю подій, які зараз відбуваються, але ми відчуваємо їхню важливість пізніше. Ми живемо в одному з найважливіших поколінь в історії людства на землі, і ми повинні скласти

“Нехай усі юнаки й дівчата візьмуть собі маленький [блокнот] і роблять в ньому короткі записи майже щодня”.

описання цих важливих подій, що відбуваються перед нашими очима на сповнення пророцтв і одкровень Божих. Величезний потік одкровень сповнюється в наш час, і ми хочемо, щоб це описувалося по мірі того, як це відбувається¹⁵.

Діти мають починати вести щоденник змалку.

Я хочу сказати моїм молодим друзям, що для них і їхніх майбутніх дітей буде великим благословенням, якщо вони вестимуть щоденник, описуючи, що відбувалося з ними і навколо них. Нехай усі хлопці й дівчата візьмуть собі маленький [блокнот] і роблять в ньому короткі записи майже щодня.

“Про що мені писати?”—запитуєте ви. Описуйте все, що варто зберегти або те найкраще, що у вас є; і якщо ви почнете це в юності, вам буде досить легко робити це, коли ви станете чоловіками і жінками. Наскільки приємно буде вам і вашим дітям через тридцять, п’ятдесят або вісімдесят років сісти і почитати про те, що відбувалося навколо вас у вашому дитинстві та юності! Хіба вам не захочеться почитати про те, що відбувалося з вашим батьком, матір’ю, дідусями й бабусями, коли

вони були молодими і протягом [усього] їхнього життя? Але головна мета не в тому, щоб схилити вас вести щоденник в юності, але в тому, щоб ви продовжували робити це, коли станете чоловіками й жінками, навіть протягом усього вашого життя. Це є особливо потрібним для вашого покоління, в якому ви живете, бо ви живете у найважливішому поколінні, яке тільки бачили досі діти людські, і для вас є набагато важливішим, ніж для інших поколінь, щоб ви почали змалку вести щоденник і продовжували робити це все життя.

Ви—діти Сіону, і ваші батьки були покликані Богом, щоб розбудувати Церкву Христа і Царство Бога на землі в останні дні, і не пройде багато часу, як ваші батьки помруть, а вам доведеться зайняти їхнє місце. Ви будете батьками й матерями, і ви, маленькі хлопчики,... станете пророками, апостолами і старійшинами, і ви житимете, щоб подорожувати, й проповідувати євангелію, й отримувати слово Господа. Тоді буде надзвичайно необхідним, щоб ви вели щоденника і описували діяння Господні з вами. ...

Тепер це велике задоволення для мене і моєї сім'ї—сісти і читати описання моїх подорожей, де ми були і що ми робили, а також про те, що Бог робив для нас, і про те, як багато хорошого ми пережили разом з нашими друзями. Я можу читати в моїх щоденниках про ті добрі учення, які я багато разів чув від Президентів Джозефа Сміта, Бригама Янга, Гебера Ч. Кімбола, Дванадцятьох Апостолів і багатьох інших добрих старійшин, а також про ті добрі часи, які ми прожили разом з ними. Якщо мої молоді друзі почнуть робити це і продовжуватимуть, у майбутні дні це буде для них набагато ціннішим за золото¹⁶.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Чому щоденники Президента Вудраффа є важливими для Церкви? (Див. сс. 125, 127). Що міг би сказати Президент Вудрафф тим людям, які думають, що їхні щоденники ніколи і ні для кого не матимуть значення?

- Згадайте деякі події, що відбулися в Церкві за вашого життя. Як можуть ваші описання цих подій допомогти вашим дітям і онукам?
- Перегляньте перший абзац на с. 127. Як твердження Президента Вудраффа з цього абзацу пов'язано з веденням щоденника? Подумайте, яке враження на нинішнє і майбутнє покоління могли б справити події, [описання яких] не збереглося.
- Продивіться розділ, знаходячи різні типи інформації, яку ми маємо включати в наші щоденники. Як ці записи благословляють нас особисто? Як саме вони благословляють наші сім'ї?
- Що вам хотілося б дізнатися про життя ваших предків? Що саме це підказує вам стосовно того, що варто описувати у вашому щоденнику?
- Чому важливо описувати події невдовзі після того, як вони відбулися? (Див. с. 130). Що ми можемо робити, щоб знаходити час для ведення щоденника?
- Відкрийте сс. 130–132 і перегляньте пораду, що її дав дітям і молоді Президент Вудрафф. Як можуть батьки, дідуся й бабусі ділитися цими ідеями з їхніми дітьми і онуками? Як ви можете використати ці ідеї під час проведення домашнього сімейного вечора або сімейної наради?

Відповідні уривки з Писань: 1 Нефій 1:1; Омній 1:17; Мосія 1:1–6; Алма 37:1–9; Мойсей 6:5–6

Посилання

1. Journal of Wilford Woodruff, no date, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
2. Journal of Wilford Woodruff, March 17, 1857.
3. Journal of Wilford Woodruff, March 17, 1857.
4. *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors As Recorded in His Daily Journals* (1964), v.
5. *A Comprehensive History of the Church*, 6:354–355.
6. Journal of Wilford Woodruff, February 15, 1853.
7. Journal of Wilford Woodruff, March 17, 1857.
8. Journal of Wilford Woodruff, February 12, 1862.
9. Journal of Wilford Woodruff, September 6, 1856.

10. Journal of Wilford Woodruff,
March 17, 1857.
11. Journal of Wilford Woodruff,
September 6, 1856.
12. Journal of Wilford Woodruff,
February 12, 1862.
13. Journal of Wilford Woodruff,
November 18, 1855.
14. Journal of Wilford Woodruff,
February 12, 1862.
15. Journal of Wilford Woodruff,
September 6, 1856.
16. "Keep a Journal," *Juvenile Instructor*,
January 1, 1867, 5–6.

Пам'ятати наш духовний спадок

Описання жертовності й віри перших святих останніх днів може надихнути нас старанніше дотримуватися наших завітів і розбудовувати царство Боже.

З життя Уілфорда Вудраффа

Навчаючи членів Церкви, Президент Уілфорд Вудрафф часто згадував знову і знову описання віри й сміливості перших святих останніх днів. Він закликав представників свого покоління продовжувати [жити] за вірою, і він увіщував молоді покоління слідувати прикладу їхніх прабатьків—“пам'ятати про важку працю, турботи і труднощі, які [їхні] батьки перетерпіли, закладаючи основи Сіону нашого Бога”¹. Він говорив: “Це [тільки] завдяки [Божим] милостям ми мали провід аж донині. Благословення Божі множилися на наших головах рік за роком, і ми отримували дари більші, ніж ми на те заслуговували, і поради та настанови, що їх давали нам, були добрими. Я сподіваюся, що ми будемо мудрими і не дозволимо, щоб ці речі проминули, наче пустопорожні вигадки, але будемо вивчати їх і будемо готові виконати все, що вимагається від наших рук”².

Цей розділ містить зроблені Президентом Вудраффом описання чотирьох подій, які були значущими у його особистому житті та в історії Церкви: (1) Табір Сіону; (2) виконання наказу Господа: зібратися на храмовій ділянці у Фар-Уесті, шт. Міссурі; (3) зцілення хворих у Коммерс, шт. Іллінойс та Монтроузі, Айова; а також (4) прибуття піонерів у долину Солоного озера. Ці описання є частиною духовного спадку кожного члена Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Учення Уілфорда Вудраффа

Табір Сіону

У 1833 р. беззаконні погромники вигнали Божих святих з округи Джексон, шт. Міссурі, до округи Клей. ... Їхні будинки було спалено, а майно знищено; вони не мали ні грошей, ні речей, а їх вигнали за ріку [Міссурі]. Рада [у тій місцевості] закликала добровольців піти до Кертленду, до якого було тисяча миль, щоб зустрітися з пророком Джозефом, аби він порадив, що робити. Парлі П. Пратт, який разом із сім'єю тепер був позбавлений усіх земних засобів прожиття, і Ліман Уайт, дружина якого, не маючи ні їжі, ні [теплого] одягу, ні притулку, [змушена була] лежати біля колоди в лісі з немовлям, яке народилося лише за три дні до того, запропонували, що вони підуть до Пророка Божого. ...

Коли старійшини Пратт і Уайт прибули до Кертленда, вони розповіли свою сумну історію пророку Джозефу, а той спитав у Господа, що йому робити. Господь сказав йому піти й зібрати силу Господнього дому, молодих чоловіків і чоловіків середнього віку, і йти та викупити Сіон. ... Це було Божою волею, щоб вони зібрали до 500 чоловіків, але їм не дозволялося вирушити, якщо буде менше, ніж 100 чоловіків [див. УЗ 103]. Святі Господні зібрали 205 чоловіків, більшість з яких прийшли до Кертленду навесні 1834 р. ... Ми розбилися на групи по десять чоловіків, і над кожною групою було поставлено старшого, і пророк Божий 1000 миль вів цю групу з 205 чоловіків Табору Сіону. ...

Порада і дане через пророка Господнього слово Господне та його сповнення разом з нашими радостями і печаллями у зв'язку з цими сценами та подіями награвійовані на наших серцях неначе залізною ручкою на камені, а історія усього цього житиме у часі і у вічності³.

Я був у Таборі Сіону з пророком Божим. Я бачив діяння Божі стосовно нього. Я бачив, що з ним була сила Божа. Я бачив, що він був пророком. Те, що було явлено йому силою Божою під час цієї місії, було надзвичайно цінним для мене і для всіх, хто отримував його повчання. Я згадаю один випадок. Незадовго

Згадуючи про Табір Сіону, Президент Вудрафф казав: “Ми отримали досвід, який ми ніколи не змогли б здобути в інший спосіб”.

до того, як ми прибули до Міссурі, Джозеф зібрав увесь табір. Там він пророкував нам і сказав, що чекає на нас. Він пояснив нам причину того, що покарання чекало на нас. Він сказав: “Ви вважаєте мене хлопчиком на вашому тлі. Ви не усвідомлюєте мого положення перед Господом. Але на цей табір чекає покарання”. Він розповів нам, що це прийде до нас, бо його порад не слухалися. Через годину ми були вже в Міссурі і поставили наші намети,... і тут один чоловік впав тут, інший—там, і через кілька хвилин з дюжину чоловіків з нашого табору лежали на ковдрах, уражені холерою. Пророк Божий, побачивши це, відчув до них співчуття, і він разом з Гайрумом поклав руки на брата Картера, першого чоловіка, що захворів, але як тільки вони зробили це, вони самі були уражені, і обидва змушені були залишити табір. Пізніше він говорив: “Я казав вам, що станеться, і коли це лихо прийшло, я простягнув свою руку, щоб спинити його, і я був дуже близький, щоб самому впасти від цього”. Ця місія була дуже пізнавальною для мене⁴.

Коли ми наближалися до округи Клей, шт. Міссурі, жителі округи Джексон почали виявляти роздратування, і дванадцятьоро чоловіків перетнули ріку Міссурі на поромі і прийшли в

Ліберті, округа Клей; вони скликали жителів [Ліберті] на збори в Дім Штату і виголошували гнівні промови, підбурюючи людей піти й знищити Мормонський Табір. Але жителі округи Клей не хотіли цього робити. ...

Однак в окрузі Джексон зібрали натовп погромників, що складався з піхотинців та вершників, і вони перетнули ріку, зайшли на терен округи Клей і пішли, щоб знайти і знищити нас. Ми стояли табором на східному березі річки Фішінг, і вони мали намір дати нам тут бій. Ми стояли табором поблизу баптистського дому зборів, просто неба, і на небі не було жодної хмаринки. Як тільки ми розбили наші намети, двоє вершників проїхали крізь наш табір, виголошуючи жажливі лайки. ... Коли вони виїхали на схід з нашого табору, на північному заході з'явилася маленька хмара, яка почала розгортатися, наче сувій, і невдовзі все небо над нашими головами було затягнуто хмарами, чорними, як чорнило. Невдовзі спалахнули блискавки, заgrimіло; дощ пішов потоками, і густо посипав град; деякі градини в нашому таборі були розміром з яйце малинки, і скоро град вкрив землю наче білою мантією. Ми всі були змушені забігти в дім зборів, шукаючи захисту. Пророк Джозеф зайшов туди одним з останніх⁵.

Коли пророк Джозеф зайшов, струшуючи воду з капелюха та одягу, він сказав: "Хлопці, це все не випадково. У цій бурі—Бог". Ми співали пісні хвали Богові; і ми пролежали всю ніч на лавах, будучи захищені, у той час як наші вороги були в бурі й під зливою⁶.

Річка, яку ми могли б перетнути майже на замочивши ніг, коли таборилися, піднялася на двадцять футів, і жодний ворог не міг дістатися нас із заходу, а кавалерія, що була на сході, мала тікати в будинок школи або шукати будь-який інший захист від великих градин, що падали на них. Їхні коні з сидлами й вуздечками розбіглися від граду й бурі на багато миль по лісу, і їх не могли знайти багато днів⁷.

Казали, що ватажок тієї групи в будинку школи говорив, що це дивна річ, що вони нічого не могли вдіяти проти мормонів, що завжди їм щось заважало—град або інші речі, але вони не схильні визнавати, що це Бог виборює наші битви⁸.

Ми були вдячні, що Господь виборів наші битви і визволив нас, що наші вороги не намагалися більше вийти проти нас.

Наступного ранку (22 червня) було дано це одкровення на річці Фішінг, і воно записано в Ученні і Завітах, розділ 105 [див. вв. 9–14, у яких Господь покладає край першій місії Табору Сіону]. З того дня серця людей в окрузі Клей пом'якшилися, і ми продовжили нашу подорож цією округою, розбивши останній табір,... де ми пережили кілька лих на виповнення слів Господа, що їх він дав через вуста пророка Джозефа. ...

Залишившись там на кілька днів, пророк Джозеф упорядкував справи Церкви в окрузі Клей і повернувся до Кертленда з тими братами з Табору Сіону, які мали сім'ї, але ті з нас, у кого сімей не було, залишалися в Міссурі, доки [ми] не вирушили в інші частини країни, щоб проповідувати євангелію Христа⁹.

Коли братів було покликано до Табору Сіону, багато хто з нас ніколи не бачив одне одного в обличчя; ми були чужими одне одному, а багато хто ніколи не бачив Пророка. Ми були розсіяні по всій країні, наче зерно, просіяне крізь сито. Ми були молодими чоловіками, і нас було в ті перші дні покликано йти і викупати Сіон, і те, що ми мали робити, ми мали робити з вірою. Ми зібралися з різних штатів у Кертленді й пішли викупати Сіон на сповнення заповіді, що її Бог дав нам. Бог прийняв наші труди, як Він прийняв труди Авраама. Ми багато чого зробили, хоч відступники й невіруючі багато разів ставили це запитання: “А що ви зробили?” Ми здобули досвід, який ми ніколи не здобули б в інший спосіб. Ми мали привілей бачити обличчя пророка, і привілей подорожувати з ним тисячу миль і бачити, як діяв на нього Дух Божий; і одкровення Ісуса Христа, і виповнення цих одкровень¹⁰.

Досвід, який [ми] здобули, подорожуючи з Табором Сіону, був цінніший за золото, а історія того Табору буде передаватися аж до останнього покоління людей¹¹.

**Виконання наказу Господа: зібратися
на храмовій ділянці у Фар-Уест, шт. Міссурі**

Зауваження: 26 квітня 1838 р. Господь відкрив через пророка Джозефа Сміта, що верховні чини Церкви мають

почати будівництво храму в місті Фар-Уест, шт. Міссурі (див. УЗ 115:7–10). Він також наказав їм “відновити закладання фундаменту” 26 квітня 1839 р., рівно через рік після того дня, коли було дано це одкровення (див. УЗ 115:11). Президент Уілфорд Вудрафф пізніше пояснював, що це був наказ “покласти наріжний камінь храму”¹². 8 червня 1838 р. пророк Джозеф благав: “Покажи нам Твою волю, о Господи, стосовно Дванадцятьох” (заголовок розділу, УЗ 118). У відповідь Господь відкрив, що наступної весни члени Кворуму Дванадцятьох Апостолів поїдуть до Англії проповідувати євангелію. Кворум мав зібратися на храмовій ділянці у Фар-Уесті 26 квітня 1839 р., щоб цим позначити початок тієї місії. Вони також мали виконати належне, щоб старійшини Джон Тейлор, Джон Е. Пейдж, Уілфорд Вудрафф та Уїлард Річардс могли заповнити вакансії у Кворуму Дванадцятьох. [Див. УЗ 118:4–6].

Коли було дано це одкровення [1838 р.], усе було мирно і спокійно у Фар-Уесті, шт. Міссурі, у місті, де проживала більшість святих останніх днів; але перш ніж настав час виповнення, Божих святих вигнали зі штату Міссурі до штату Іллінойс, за постановою губернатора Богтза; і міссурійці поклялися, що навіть якщо всі інші одкровення Джозефа Сміта будуть сповнені, то тільки не [це]. У ньому було зазначено день і місце, де Дванадцятєро Апостолів мають залишити святих і вирушити на свої місії крізь великі води, і погромники при владі в Міссурі проголосили, що вони будуть свідками того, що це не буде здійснено. ...

Коли наблизився час виповнення цього наказу Господа, Бригам Янг був президентом Дванадцятьох Апостолів; [Томас Б. Марш], який був старшим апостолом, відпав. Брат Бригам скликав тих з Дванадцятьох, які тоді були у Квінсі, шт. Іллінойс, щоб побачити, як вони поставляться до того, щоб вирушити до Фар-Уеста і виповнити одкровення. Пророк Джозеф і його брат Гайрум, Сідні Рігдон, Ліман Уайт і Парлі П. Пратт були у в'язниці в шт. Міссурі в той час; але батько Джозеф Сміт [ст.], Патріарх, був у Квінсі, шт. Іллінойс. Він та інші, які були присутніми там, не думали, що це мудро—намагатися подорожувати туди, бо наші життя були б у великій небезпеці. Вони

Храмова ділянка у Фар-Уесті, шт. Міссурі, де 26 квітня 1839 р., вірні наказу Господа, зібралися члени Кворуму дванадцятьох.

думали, що Господь погодиться з таким рішенням. Але коли Президент Янг спитав Дванадцятьох, що ми відчуваємо з цього приводу, усі ми одноголосно сказали, що якщо Господь Бог сказав, нам належить коритися. Це справа Господа—попідкуватися про Своїх слуг, і ми або сповнимо наказ, або загинемо, намагаючись сповнити.

Щоби повністю зрозуміти той ризик, на який ішли Дванадцятєро Апостолів, вирушаючи у цю подорож, мої читачі мають згадати, що Лілберн У. Боггз, губернатор штату Міссурі, видав проголошення, у якому вимагалось, щоб святі останніх днів залишили цей штат, інакше їх буде знищено. Фар-Уест було захоплено міліцією, яка насправді була організованою [групою] погромників; громадян примушували здавати зброю; усіх провідних мужів [Церкви], яких змогли схопити, було кинуте до в'язниці; решта святих—чоловіки, жінки й діти—мали втікати якнайшвидше з цього штату, аби

врятувати своє життя, залишивши свої будинки, землі та інше майно, яке вони не могли забрати з собою і яке ставало здобиччю погромників. Вони відстрілювали худобу і свиней, що належали святим, де б вони не знаходили їх, вони відбирали майже все, на що вони могли накласти свої руки. Зі святими останніх днів поводитися з безжальною жорстокістю, і вони зазнали найбільш образливих принижень. З великими труднощами багато хто з них вибрався з цього штату, особливо помітні фігури; бо у штаті було багато людей, які діяли так, немовби вважали, що застрелити “мормона”—це не гірше, ніж застрелити скаженого собаку.

Маючи рішучість виконати вимоги того одкровення,... ми вирушили до Фар-Уеста. ...

Ранком 26 квітня 1839 р. попри загрози наших ворогів, що одкровення, яке мало бути сповненим цього дня, не буде сповнено; попри те, що десять тисяч святих було вигнано зі штату, за постановою губернатора; попри те, що пророк Джозеф і його брат Гайрум Сміт, а також інші провідні мужі перебували в руках наших ворогів, у ланцюгах, у в'язниці,—ми прийшли на храмову ділянку в місті Фар-Уест і провели нараду, і сповнили одкровення і наказ, що їх було дано нам, і ми виконали багато іншого на цій нараді. ...

Попрощавшись із невеликою групою святих, які залишалися на храмовій ділянці, щоб побачити, як ми виповнюємо одкровення і наказ Бога, ми залишили Фар-Уест і Міссурі за нашими спинами і повернулися до Іллінойса. Ми виповнили місію, і жоден собака не ворухнув своїм язиком на нас [див. Вихід 11:7], і жодна людина не сказала: “Чому ви це робите?”

Ми перетнули ріку Міссісіпі на поромі-пароплаві, прибули у Квінсі 2 травня, і всі ми раділи, ще раз зустрівши наші сім'ї в мирі й безпеці¹³.

Зцілення хворих у Коммерс, шт. Іллінойс, та Монтроузі, Айова

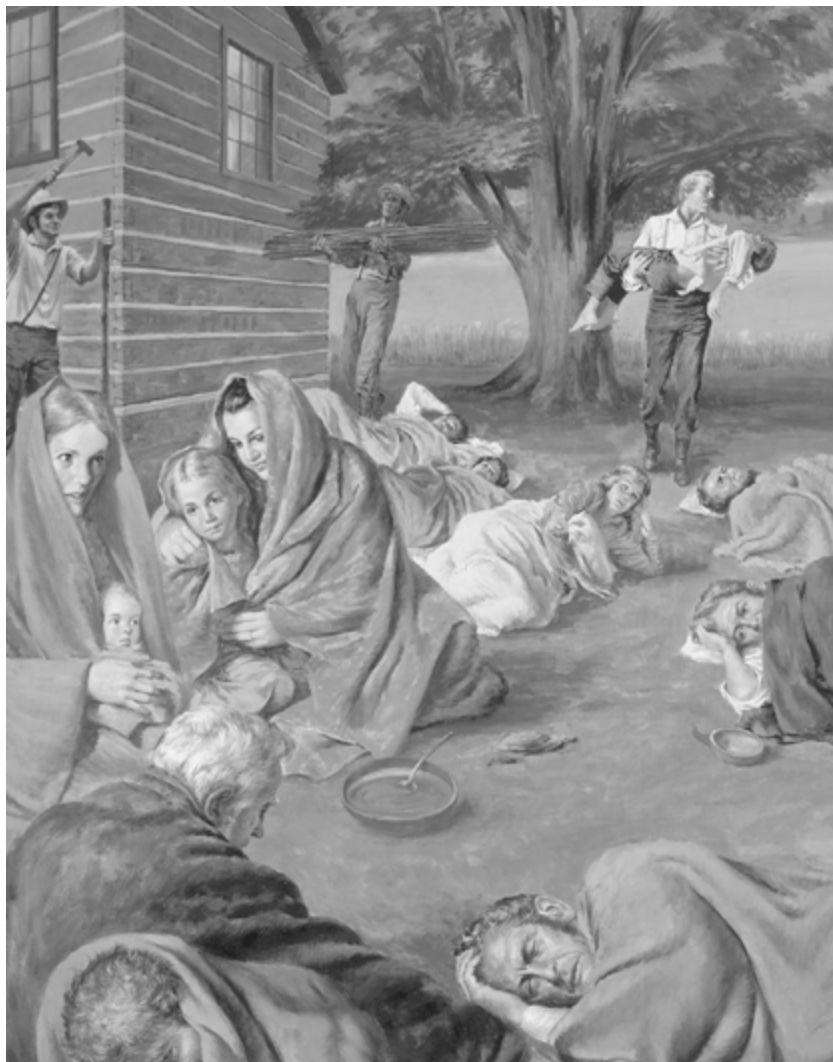
Перш ніж вирушити на нашу місію до Англії [у 1839 р.], нам необхідно було попіклуватися про наші сім'ї. Містечко

під назвою Коммерс, пізніше назване “Наву”, було вибрано як місце, де мали оселитися наші люди.

Я залишив Квінсі разом з братом Бригамом Янгом та нашими сім'ями 15 травня, і ми прибули до Коммерса 18 травня. Після бесіди з Джозефом ми перетнули ріку [Міссісіпі] в Монтроузі, Айова. Президент Бригам Янг і я, а також наші сім'ї зайняли одну кімнату площею приблизно чотирнадцять квадратних футів. Зрештою брат Янг отримав ще одну кімнату. ... Тоді брат Орсон Пратт з сім'єю перебрався до тієї самої кімнати, де жив я з сім'єю.

Поки я жив у цій кімнаті у старих бараках, ми пережили день Божої сили з пророком Джозефом. У ті дні багато хто хворів, і Джозеф віддав свій дім у Коммерсі хворим, а сам поставив намета на своєму дворі і жив у ньому. Велика кількість святих, яких було вигнано з Міссурі, стікалися до Коммерса; але не було будинків для них, і вони жили у фургонах, наметах або на землі. Через це багато хто захворював, [не маючи даху над головою]. Брат Джозеф доглядав за хворими, доки сам не виснажився і ледве не захворів.

Ранком 22 липня 1839 р., прокинувшись, він обдумував положення святих Божих у їхніх переслідуваннях і лихах, і він звернувся до Господа в молитві, і сила Божа зійшла на нього з великою силою, і так само, як Ісус зцілював хворих, що були навколо нього у свої дні, так само Джозеф, пророк Божий, зцілював усіх, що були навколо нього при цій нагоді. Він зцілював усіх у своєму домі і дворі; тоді разом з Сідні Рігдоном і кількома членами [Кворуму] дванадцятьох він пройшов серед хворих, що лежали на березі ріки, і він наказав гучним голосом, в ім'я Ісуса Христа, піднятися і зцілитися, і всі вони були зцілені. Коли він зцілював усіх хворих на східному березі ріки, вони перетнули ріку Міссісіпі на поромі і зійшли на західному березі, в Монтроузі, де були ми. Перший дім, до якого вони зайшли був дім президента Бригама Янга. Він лежав у ліжку хворий. Пророк ввійшов до його дому і зцілював його, і вони всі пішли далі разом. Вони проходили повз мої двері, брат Джозеф попросив: “Брате Вудрафф, слідуй за мною”. Це були єдині слова, які були вимовлені після того, як вони залишили дім брата Бригама, і до того, як ми перетнули громадську площу і

22 червня 1839 р. пророк Джозеф Сміт пройшов між хворих у Коммерсі, шт. Іллінойс, та у Монтроузі, Айова, зцілюючи їх силою священства.

ввійшли в дім брата [Елайджи] Фордхема. Брат Фордхем вже цілу годину був присмерті, і ми чекали, що кожна хвилина може стати його останньою.

Я відчував силу Божу, що переповнювала Пророка.

Коли ми ввійшли в дім, брат Джозеф підійшов до брата Фордхема і взяв його за правицю; у своїй лівій руці він тримав свого капелюха.

Він побачив, що очі Фордхема тьмяніють і що він не міг говорити, будучи непритомним.

Взявши його за руку, він подивився в обличчя людині, що вмирала, і сказав: “Брате Фордхем, чи ти знаєш мене?” Спершу той не відповів; але ми всі могли бачити ознаки того, що Дух Божий зійшов на нього.

Він знову сказав: “Елайджа, чи ти знаєш мене?”

Брат Фордхем тихо прошепотів: “Так!”

Тоді Пророк сказав: “Хіба у тебе немає віри, щоб зцілитися?”

Відповідь, яка була трохи яснішою, ніж до того, була такою: “Я боюся, що вже надто пізно. Якби ти прийшов раніше, я думаю, це могло б статися”.

Він мав вигляд людини, що прокидається. Це був сон смерті.

Джозеф тоді сказав: “Хіба ти не віруєш в Ісуса Христа?”

“Я вірую, брате Джозеф”,—пролунала відповідь.

Тоді пророк Божий сказав гучним голосом, неначе у величчі Божества: “Елайджа, я наказую тобі в ім’я Ісуса з Назарета піднятися і зцілитися!”

Слова пророка прозвучали не як слова людини, але як голос Бога. Мені здалося, що дім струснувся від фундаменту.

Елайджа Фордхем зістрибнув зі свого ліжка, наче людина, воскресла з мертвих. Здоровий колір залив його обличчя, і кожний його рух був [просякнутий] життям.

У нього на ногах були ... припарки. Він скинув їх з ніг, розсипавши начинку припарок, і тоді він попросив принести одяг і одягся. Він попросив миску хліба з молоком і поїв; тоді він одягнув капелюха і пішов з нами на вулицю, щоб відвідати інших хворих.

Невіруючий може спитати: “А чи не було в цьому обману?”

Якщо і є якийсь обман в розумінні невіруючого, то, безумовно, жодного обману не було в розумінні Елайджи Фордхема, людини, що помирала, і не було обману в розумінні тих, хто були біля нього, бо ще кілька хвилин—і він був би у духовному світі, якби його не врятували. ...

Як тільки ми вийшли з дому брата Фордхема, ми пішли в дім Джозефа Б. Нобла, який дуже тяжко і небезпечно хворів. Коли ми ввійшли в дім, брат Джозеф взяв його за руку і наказав йому в ім'я Ісуса Христа піднятися і зцілитися. Він дійсно піднявся і негайно зцілювався.

Поки все це відбувалося, злочестиві погромники ... у занепокоєнні слідували за нами в дім брата Нобла.

Ще до того, як вони прийшли брат Джозеф попросив брата Фордхема проказати молитву.

Поки він молився, ввійшли погромники разом з усіма злими духами, що супроводжували їх.

Як тільки вони ввійшли, брат Фордхем, який молився, знепритомнів і впав на підлогу.

Коли Джозеф побачив в домі погромників, він піднявся і очистив кімнату і від людей цього сорту, і від духів, що супроводжували їх. Тоді брат Фордхем одразу прийшов до тями і закінчив свою молитву.

Це показує, яку силу злі духи мають над шкінями людей. Святі—це єдині, хто силою Бога є спасеними від сили диявола.

Це зцілення брата Нобла було останнім зціленням того дня. Це був найвеличніший день для вияву сили Божої через дар зцілення від самої організації Церкви¹⁴.

Прибуття піонерів у долину Солоного озера

Зауваження: У квітні 1834 р. Уілфорд Вудрафф почув від пророка Джозефа Сміта це пророцтво: “Будуть десятки тисяч святих останніх днів, які будуть зібрані у Скелястих горах, і там вони відкриють двері для встановлення євангелії серед Ламанійців, які отримують євангелію, і свої обдарування, і благословення Божі. Цей народ піде у Скелясті гори; там вони збудують храми Всевишньому”¹⁵. На сповнення цього пророцтва святі почали оселятися в долині Солоного озера через 13 років, після того, як їх переслідували і гнали з місця на місце. Старійшина Вудрафф, тоді член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, входив до складу першої

24 липня 1847 р. президент Бригам Янг піднявся на ліжку в фургоні Уїлфорда Вудраффа і проголосив, що святі прибули до свого нового дому.

групи піонерів, які подорожували до своєї нової обіцяної землі, залишивши Уінтер-Квортерз, Небраска, у квітні 1847 р. і прибувши в долину Солоного озера в липні 1847 р.

22 [липня 1847 р.] Орсон Пратт, [Джордж] А. Сміт і семеро інших в'їхали в долину, залишивши свій табір, щоб розвідати й покращити дорогу. Президент Янг був хворим, і я віз його в ліжку у своєму фургоні, і ми стали табором разом з основною групою. ...

24 числа я в'їхав на своєму фургоні, у якому лежав на ліжку Президент Янг, у долину, а решта з нашої групи слідувала за нами. Коли ми виїхали з каньйона і побачили долину від краю до краю, я розвернув свій фургон так, щоб зсередини можна було дивитися на захід, і Президент Янг підвівся на своєму ліжку і роздивився навколо. Поки він дивився на краєвид, що розгортався перед нами, його на кілька хвилин поглинуло видіння. Він раніше бачив цю долину у видінні, а цього разу він побачив майбутню славу Сіону та Ізраїля, якими вони стануть, посаджені в долинах [серед] цих гір. Коли видіння закінчилося, він сказав:

“Досить. Це правильне місце. Їдьмо”. І я поїхав до табору, який уже був організований тими, які прибули раніше нас.

Коли ми прибули туди, брати вже почали орати землю. Я привіз з собою бущель (35 літрів) картоплі, і я твердо вирішив, що не буду ні їсти, ні пити, доки не посаджу цю картоплю. Я закінчив саджати картоплю до 1 години, і ця посадка разом з тією картоплею, що посадили брати, стала основою майбутнього врожаю картоплі в Юті.

Ввечері разом з Гебером Ч. Кімболом, [Джорджем] А. Смітом та Е. Т. Бенсоном я поїхав до [каньйону] Сіті Крік, щоб знайти [підходящу] деревину. Поки ми були там, пішов грозовий дощ, і цей дощ лив майже над усією долиною.

Вранці 28 числа,... Президент Янг провів нараду з Дванадцятьма і пішов пройтися вище нашого табору. Тоді він зупинився, встромив свою кавіньку в землю і сказав: “Тут буде Храм нашого Бога”. Це було приблизно в центрі нинішньої ділянки Солт-лейкського храму¹⁶.

Бог благословив нас, Він благословив землю, і наші труди в обробці землі були щедро винагороджені. ... Земля була безплідною, пустинною, з безліччю коників, цвіркунів та койотів, і ці створіння здавалися тим єдиним, що породжувала ця земля. Ми взялися до роботи і обробляли землю, спираючись більше на віру, ніж на те, що було перед очима. Ми зламали майже всі плуги, що були в нас першого дня. Нам довелося спрямовувати струмки, щоб зволожувати землю, і нам довелося через власний досвід навчатися вирощувати все. Мандрівник приїжджає до Солт-Лейк-Сіті, бачить наші сади і дерева на вулицях, і він думає: “Яке це плононосне і чудове місце!” Він не думає про те, що протягом двадцяти або двадцяти чотирьох років, майже кожне дерево, яке він бачить, доводилося поливати двічі на тиждень протягом усього літнього сезону, бо інакше вони б давно засохли. Нам треба було об'єднатися в цьому, Господь благословляв наші труди, і Його милості були з цим народом¹⁷.

[Здійснюючи] піонерську подорож сюди, [до Солт-Лейк-Сіті], ми мали робити це з вірою; ми нічого не знали про цей край, але ми мали намір прийти в ці гори. Джозеф організував групу, щоб прийти сюди, перед своєю смертю. Ці речі

були відкриті для нього, і він повністю розумів їх. Бог відкрив йому майбутнє цієї Церкви і Царства і казав йому час від часу, що та робота, основу якої він закладав, стане вічним царством—і воно залишиться назавжди. Президент Янг вів піонерів у цей край. Він мав віру в те, що Господь підтримає нас. Усі, хто подорожував сюди в той час, мали цю віру. Дух Божий був з нами, Святий Дух був з нами; і ангели Господні були з нами, і ми були благословенні. Усе, чого ми чекали, йдучи сюди, і навіть більше, поступово було здійснено¹⁸.

Ми, як піонери і народ Божий, здійснюємо пророцтво і творимо історію... На наше життя, нашу історію і наші подорожі вказували давні пророки. Коли піонери прийшли в цю безплідну пустелю і святі послідували за ними, щоби сповнити пророцтва і змусити пустелю розквітнути, наче троянда [Ісаїя 35:1], щоб посіяти наше зерно біля всіх маленьких струмків і тихих вод, щоб використовувати [деревину] смерек, сосен, самшитів, аби прикрасити Боже святилище і зробити прекрасним підніжок для Його ніг [див. Ісаїя 60:13],... звеличуймо наші покликання і розбудувуймо Сіон і царство Боже, доки воно не стане досконалим перед небесами і землею, і не розчарувуймо тих, хто послав нас, і тих, хто бачив нас у видіннях і одкровеннях, але закінчімо й сповнімо наші долі на задоволення нашого Небесного Батька, Його ангелів і всіх добрих людей!¹⁹

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Перегляньте коментарі Президента Вудраффа на с. 134. Чому ми маємо більше знати про перших святих останніх днів? Що ми маємо робити, аби їхні історії не “проминули, як пустопорожні вигадки?” Як ми можемо зберігати описання життя наших предків?
- Як саме Уілфорда Вудраффа благословив досвід, набутий у Таборі Сіону? (Див. сс. 135–138). Як, на вашу думку, цей досвід допоміг йому підготуватися до того, щоб пізніше

очолити Церкву? Як саме ваш досвід допомагав вам готуватися до служіння?

- Чому члени Кворуму Дванадцятьох Апостолів відчували, що повинні піти на храмову ділянку в Фар-Уесті, шт. Міссурі? (Див. сс. 139–141). Що ми можемо винести для себе з цієї історії?
- Що ви пізнали з історії про зцілення Елайджи Фордхема та інших? (Див. сс. 142–145). Як це описання може допомогти носіям Мелхиседекового священства, коли вони готуються до того, щоб благословити хворих?
- Що саме в подорожі піонерів у долину Солоного озера є повчального стосовно віри? Які інші принципи євангелії ви бачите в житті цих перших піонерів? (Див. сс. 146–148).
- Хто з вашої сім'ї, вашому краї або вашій країні є сучасними піонерами? Які саме діяння цих людей зробили з них піонерів?
- Як саме всі члени Церкви отримують духовний спадок перших святих останніх днів?

Відповідні уривки з Писань: Яків 5:14–15; Алма 15:1–12; Етер 12:6; УЗ 42:44–48; 103; 105; 115; 118; 136

Посилання

1. "A Pioneer Address," *Millennial Star*, September 3, 1888, 563.
2. In *Journal of Discourses*, 9:223.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 27, 1880, 2.
4. In Conference Report, April 1898, 29–30.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 27, 1880, 2.
6. In *History of the Church*, 2:104, footnote.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 27, 1880, 2.
8. In *History of the Church*, 2:104, footnote.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 27, 1880, 2.
10. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 305.
11. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 27, 1880, 2.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, December 21, 1869, 1.
13. "Leaves from My Journal," *Millennial Star*, May 23, 1881, 645–647.
14. "Leaves from My Journal," *Millennial Star*, October 10 and 17, 1881, 647, 669–671.
15. Quoted by Wilford Woodruff in Conference Report, April 1898, 57.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 27, 1880, 2.
17. *Deseret News*, May 22, 1872, 216.
18. *Deseret News: Semi-Weekly*, December 21, 1869, 1.
19. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 27, 1880, 2–3.

Живучи вірою

Ми ходимо “вірою, а не видінням”, маючи запевнення, що Господь зміцнить нас у наших зусиллях в розбудові Його царства на землі.

З життя Уілфорда Вудраффа

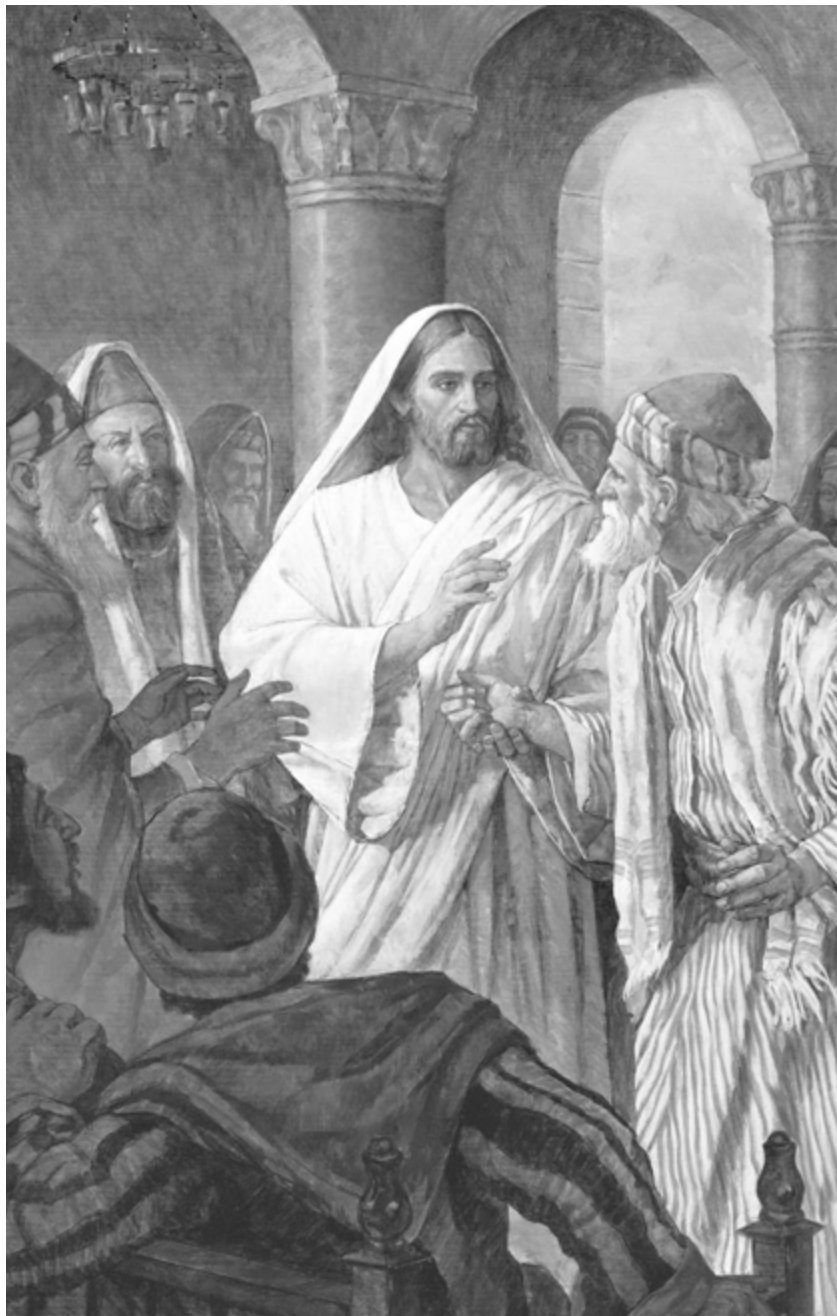
У листопаді 1834 р. Уілфорд Вудрафф був висвячений на священника в Аароновому священстві, і йому дали перше призначення—місіонера повного дня. Він тоді жив в окрузі Клей, шт. Міссурі, залишившись тут після служіння в Таборі Сіону. Перш ніж він розпочав свою місію, він мав розмову зі своїм єпископом, який і дав йому це доручення. Він спитав, яким маршрутом він має слідувати на своє служіння. Він також спитав, чи слід йому та його напарнику подорожувати без торби й калитки, як Господь наказував місіонерам у ті часи (див. УЗ 24:18; 84:78, 86). Подорожувати “без торби й калитки” означає робити це, не беручи з собою гроші, покладаючись на те, що члени Церкви та інші люди з доброти своєї надаватимуть їм їжу та притулок. Президент Вудрафф пізніше згадував свою розмову з єпископом:

“У той час будь-кому з наших братів було небезпечно йти через округу Джексон [шт. Міссурі]”. Він хотів, щоб я пішов до Арканзасу, і дорога пролягала саме через округу Джексон. Я спитав його, чи ми повинні йти крізь [ту місцевість] (у мене був напарник, старійшина).

Він сказав: “Якщо у вас є віра, щоб вчинити так, ідіть; у мене такої віри немає”.

Я думаю, що та репліка єпископа була цікавою.

“Добре,—сказав я,—Господь сказав, що ми маємо подорожувати без торби й калитки; чи маємо ми дотримуватися цього?”

“Навіть труди Ісуса... виконувалися через віру. Це в силі Батька, Чию роботу Він прийшов виконати, Він знаходить підтримку...”

Він сказав: “Це закон Бога; якщо у вас є віра в це, ви зможете це зробити”¹.

Невдовзі після тієї розмови Уїлфорд Вудраф та його напарник вирушили на місію, подорожуючи крізь округу Джексон без торби й калитки. Пізніше Президент Вудраф говорив: “Ми поклали в наші валізи кілька примірників Книги Мормона і одяг, взяли валізи на спини і вирушили пішки. Поромом ми переправилися в округу Джексон і пішли далі цією округою. У деяких випадках Господь зберігав нас від погромників з допомогою чудес”².

В дорозі Господь зберігав цих двох місіонерів не тільки від погромників з округи Джексон, але й від інших небезпек. Президент Вудраф згадував один такий випадок. Коли він і його напарник наблизилися до гаю, великий чорний ведмідь вийшов просто на них. “Ми не злякалися його,—казав він,—бо ми виконували Господню справу і не глузували з Божого пророка, як це робили сорок дві злочестиві дитини, які казали Єлисею: “Ходи, лисий”, за що ведмеді розірвали їх [див. 2 Царів 2:23–24]. ... Коли ведмідь підійшов до нас метрів на 40, він сів на задні лапи, подивився на нас хвилику, а тоді побіг собі; і ми пішли далі своїм шляхом, радіючи”³.

Президент Вудраф часто говорив про свою першу місію, згадуючи благословення, які він отримував, служачи Господу з вірою: “Ніколи в житті—ні як апостол, ні як сімдесятник, ні як старійшина, я не мав більшого захисту від Господа, ніж тоді, коли я мав чин священника. Господь відкрив мені через видіння, одкровення і через Святого Духа багато з того, що чекало на мене”⁴.

Учення Уїлфорда Вудраффа

У нашому земному житті ми маємо ходити “вірою, а не видінням”.

Віра є першим принципом євангелії. Що таке віра? Апостол Павло у посланні до Євреїв дає пояснення. Він каже, що “віра—то підстава сподіваного, доказ небаченого”, і для того, щоб довести це, він далі розповідає, що саме звершували різні люди

через віру [див. Євреям 11]. Я дивлюся на віру, як на один з найважливіших принципів, які Бог будь-коли відкривав людині⁵.

Якби ми мали правильне розуміння, ми б усі бачили так, як бачить Господь, і розуміли б, як Його цілі буде здійснено; але ми маємо ходити вірою, а не видінням⁶.

Коли перейдемо на той бік завіси, ми щось дізнаємося. Зараз ми чинимо через віру. Ми маємо доказ небаченого. Воскресіння, вічний суд, целестіальне царство і великі благословення, які Бог дав у святих помазаннях та ендаументі в храмах—усе це для майбутнього, і все це здійсниться, бо це—вічні істини. Живучи в цій плоті, маючи над собою завісу, ми ніколи до кінця не усвідомимо те, що чекає нас у світі майбутньому. Кожна людина, що служить Богу і дотримується Його заповідей протягом тих небагатьох днів, що вона живе на землі, отримає свою винагороду⁷.

Брати і сестри, ви маєте жити вірою, щоденно усвідомлюючи, що вся сила—в Бога, що тільки через Нього ми можемо жити в мирі та насолоджуватися достатком⁸.

Євангелія Христа вимагає віри протягом цілого дня⁹.

Ми показуємо свою віру нашими діяннями.

Це справді добре ... слухати слово Господа, і справді добре—вірити в це слово, але ще краще—практикувати його¹⁰.

Віра є першим принципом євангелії. Люди в світі можуть сказати: “Ми всі віруємо в Ісуса Христа”. Це добре, але треба робити щось більше, ніж вірувати в Христа. Ми маємо розкаятися в наших гріхах, бути охрищеними для відпущення гріхів і отримати Святого Духа. Це те вчення, яке викладали Христос і Його апостоли¹¹.

Віра вимагає від святих, щоб вони жили згідно зі своєю релігією, виконували свої обов'язки, ходили в праведності перед Господом і розбудовували Сіон на землі. Отже, нашої вірі мають відповідати наші труди. ... Це наш обов'язок як народу—об'єднуватися, і не бути лінівими у творінні добрих справ¹².

**Ми маємо виявляти віру,
допомагаючи будувати царство Боже.**

Цей дар і принцип віри є необхідним для святих у кожную епоху світової історії, щоб вони були здатні розбудовувати царство Боже і виконувати труди, яких вимагають від них¹³.

Прочитайте одинадцятий розділ послання до Євреїв і ви знайдете, що починаючи з сотворіння цього світу все засновувалося на вірі. Усі труди всіх давніх патріархів та пророків були здійснені через застосування цього принципу; і це залишається в силі в останньому розподілі повноти часів¹⁴.

Навіть труди Ісуса від ясел до хреста, протягом усього Його життя, сповненого болем, сумом, лихами, стражданнями, переслідуваннями і глузуваннями, виконувалися через віру. Це в силі Батька, Чию роботу Він прийшов виконати, Він знаходив підтримку. Він повністю вірив, що зможе виконати все, для чого Його було послано. Саме за цим принципом Він виконав кожен вимогу і скорився кожному закону, навіть законів хрищення. ... Апостоли у своїй роботі мали працювати за тим самим принципом, за яким святі і минулих, і останніх днів мали працювати—а саме, за принципом віри.

Джозеф Сміт мав працювати з вірою. Це правда, що він знав дуже багато чого, як і святі минулих днів, але багато в чому він мав виявляти віру. Він вірив, що виповнює пророцтва давніх пророків. Він знав, що Бог покликав його, але у встановленні Його царства він мав постійно працювати з вірою. Церква була організована 6 квітня 1830 р., з шістьма членами Церкви, але Джозеф мав віру, що царство, яке було розпочато таким чином, наче гірчичне зерно, стане великою Церквою і царством на землі; і від того дня до дня, коли він запечатав своє свідчення своєю кров'ю, усе його життя було схоже на просування крізь глибокі води переслідування і спротиву, які він зазнавав від рук його ближніх. Він мав перетерпіти все це з вірою, і він був відданим, вірним і доблесним у свідченні Ісусовому аж до дня своєї смерті. ...

У наших трудах з розбудови Церкви і Царства Божого на землі ми працювали з вірою. Це і донині залишається вимогою¹⁵.

Президент Вудрафф казав, що місіонери “працювали з вірою; вони подорожували з вірою; вони трудилися з вірою. Саме віра підтримувала їх”.

Сотні людей працюють в [храмах]. Заради кого? І заради живих, і заради мертвих. Чому вони працюють заради мертвих? Хіба вони колись бачили воскресіння з мертвих? Ні, якщо тільки не у видінні або одкровенні. Але вони мають віру в це, і те, що вони виконують цю роботу, є доказом цієї віри. Вони чекають воскресіння і вічного суду, цілестіального царства і великих благословень, які Бог відкрив для спасіння і піднесення дітей людських. Вони роблять це з вірою, і саме цією силою вони здійснили те, що здійснили. ... З вірою було збудовано [Солт-Лейкську] Скинію,... було зведено храми і ... люди були зібрані з-поміж народів землі.

Тисячі старійшин було покликано не з коледжів, але з представників різних професій, і їх було послано у світ проповідувати євангелію без грошей і зарплатні. ... Люди слухали їх, і якийсь дух сили переконував їх, що свідчення, складене цими старійшинами, є істинним. ... І яким був результат цього? Тисячі увірували в це свідчення і довели, що воно істинне. Ці старійшини трудилися з вірою; вони подорожували з вірою;

вони виконували свою роботу з вірою. Саме віра підтримувала їх постійно. Вони подорожували без торби й калитки, і через їхню віру Бог небесний годував, і одягав їх, і відкривав перед ними шлях. ... І багато людей повірило свідченню цих простих людей. Вони розкаялися у своїх гріхах, були охрищені для відпущення гріхів в ім'я Батька, і Сина, і Святого Духа; вони отримали Святого Духа, і Він свідчив їм про істини євангелії¹⁶.

У кожному епоху світової історії, коли Бог покликав людину або народ, або наказував їм виконати певну роботу, вони через рішучість і наполегливість, а також віру в Нього отримували здатність виконати це¹⁷.

Коли ми дотримуємося завітів і виконуємо заповіді, Господь збільшує в нас силу віри.

Усі труди, які ми виконали, ... ми виконали з вірою, і ми, як святі останніх днів, маємо прагнути плекати цей принцип і зростати в ньому¹⁸.

Наш обов'язок—постійно зростати у вірі, щоб ми могли бути здатні звертатися до Господа і бути почутими¹⁹.

Я вважаю, що Господь вимагає цього від руки кожного чоловіка і кожної жінки в Ізраїлі, кожного святого останніх днів, щоб ми спочатку отримали Святого Духа, [а] тоді принесли плоди Духа на спасіння. Тоді ви побачите, що цей народ дотримується своїх завітів і виконує заповіді Божі; це обов'язок кожного з нас, і ми повинні жити згідно з нашою релігією і слідувати їй постановам. Коли це буде зроблено, ви побачите, що цей народ прокинеться і виконає труди праведності, тоді вони матимуть віру, і вони матимуть силу, і вони піднімуться, і сила та слава Бога буде явлена через ті засоби, які Господь вибере в цьому розподілі на землі, у чій руки Він ввирив святе священство²⁰.

Я справді відчуваю, що Господь є милостивим до нас, що ми повинні цінувати більш за все на землі ті слова вічного життя, які було дано нам. Поки нас скеровує Святий Дух, наш розум є сильним і наша віра зростає і зростатиме. Ми будемо працювати заради розбудови царства Божого²¹.

Всемогутній Батьку, збільш в нас сили тієї віри, що її було передано Твоїм святим і яку вони мають! Зміцни нас згадуваннями про славетні визволення минулого, згадками про священні завіти, які Ти уклав з нами, щоб коли зло наповзатиме на нас, як тінь, коли тривоги будуть оточувати нас, коли ми будемо йти долиною приниження,—ми могли не спіткнутися, щоб ми не сумнівалися, але в силі Твого святого імені могли здійснити усі Твої праведні цілі стосовно нас, здійснити міру нашого сотворіння і здобути славетну перемогу, через твою благодать, над кожним гріхом, що оточує нас, щоб ми були визволені від кожного зла, щоб нас було зачислено в царство небес серед тих, хто перебуває у Твоїй присутності вічно!²²

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

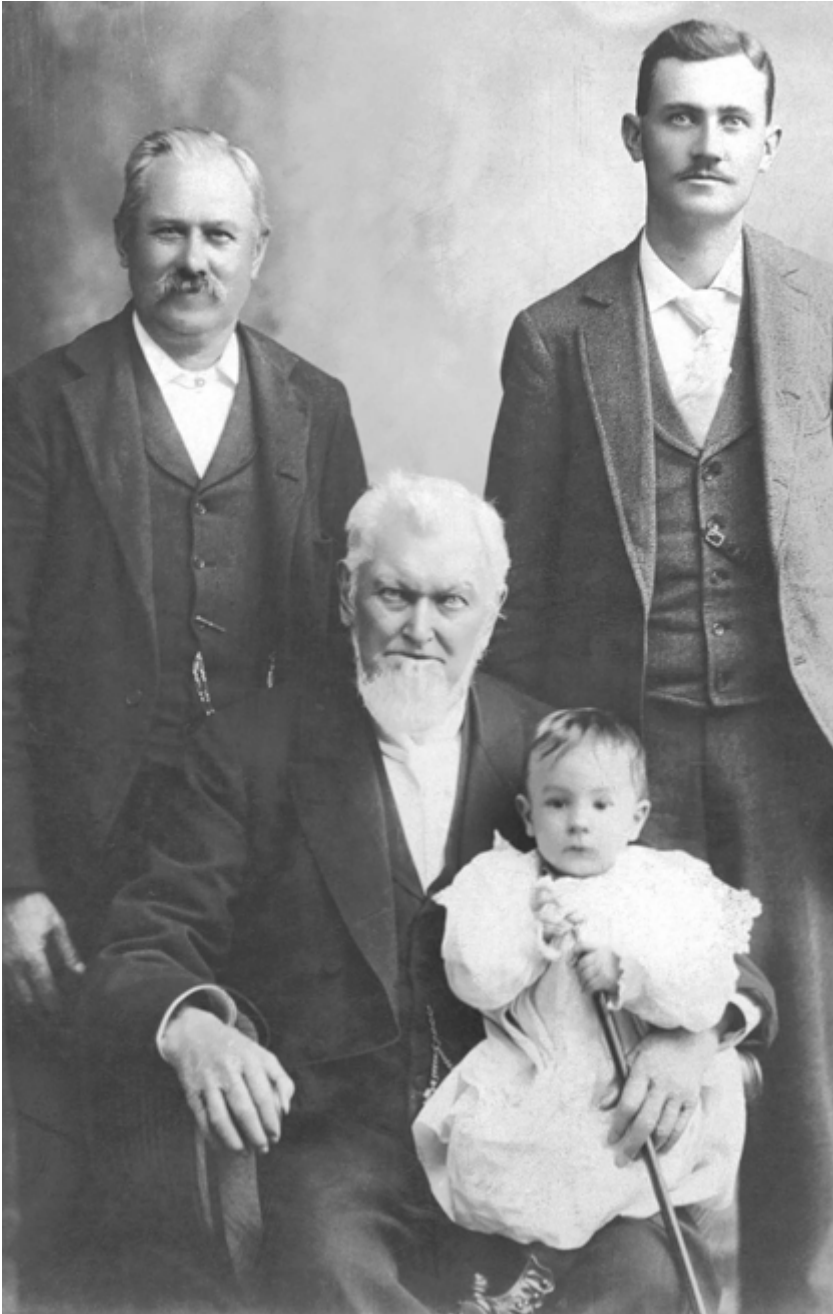
- Що таке віра? (Див. сс. 153–154; див. також Євреям 11:1; Алма 32:21). Як саме ми отримуємо “доказ небаченого?” Що означає “ходити вірою, а не видінням?”
- Як віра в Ісуса Христа може вплинути на наше щоденне життя? Як віра в Ісуса Христа впливає на нашу надію на вічне життя? (Див. Мороній 7:41–42).
- Який взаємозв'язок між нашою вірою і нашими вчинками ви бачите, вивчаючи вміщені в цьому розділі учення Президента Вудраффа. (Див. також Яків 2:17–26).
- Як Уілфорд Вудрафф виявив свою віру, коли його було покликано служити першу місію повного дня? (Див. сс. 151, 153). Згадайте випадки, коли вам було необхідно виявити свою віру.
- Що ми можемо дізнатися про віру на прикладі Ісуса Христа, пророка Джозефа Сміта або сьогodenних місіонерів та новонавернених? (Див. сс. 155–156).

- Як саме Господь благословляв вас, коли ви виявляли віру в Нього?
- Зверніть увагу на слово *дар* у першому абзаці на с. 155. Подумайте про те, як важливо пам'ятати про те, що віра є даром від Бога, або обговоріть це. Що нам слід робити, аби отримати цей дар? (Див. сс. 157–158).

Відповідні уривки з Писань: Римлянам 10:17; 2 Коринтянам 5:7; Геламан 15:7–8; Етер 12:2–27; Мороній 7:20–33

Посилання

1. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 299–300.
2. “Leaves from My Journal,” *Millennial Star*, May 30, 1881, 343.
3. “More of My First Mission,” *Juvenile Instructor*, May 1, 1867, 69.
4. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 300.
5. *Deseret Weekly*, February 3, 1894, 193.
6. *Deseret News*, September 26, 1860, 234.
7. *Deseret Weekly*, February 3, 1894, 194.
8. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 222.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 30, 1878, 1.
10. *Deseret News*, June 26, 1861, 130.
11. *Millennial Star*, November 19, 1896, 739–740.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, January 12, 1875, 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, December 21, 1869, 1.
14. *Deseret News*, December 23, 1874, 741.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, December 21, 1869, 1.
16. *Deseret Weekly*, February 3, 1894, 193.
17. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 278.
18. *Deseret News: Semi-Weekly*, December 21, 1869, 1.
19. *Deseret News*, January 6, 1858, 350.
20. *Deseret News*, February 4, 1857, 379.
21. *Deseret News*, April 1, 1857, 27.
22. Уривок з молитви освячення Солт-Лейкського храму in *The Discourses of Wilford Woodruff*, 349.

*Чотири покоління сім'ї Президента Вудраффа.
За годинниковою стрілкою зліва, з верхнього ряду:
син—Уїлфорд Вудрафф мол., внук Уїлфорд С. Вудрафф,
правнук Чарльз У. Вудрафф і Президент Уїлфорд Вудрафф.*

Шлюб і батьківство: готуючи наші сім'ї до вічного життя

Скеровані праведними і люблячими батьками, сім'ї можуть об'єднатися, щоб допомагати розбудувати царство Боже і бути причасниками всіх благословень небес.

З життя Уїлфорда Вудраффа

Уїлфорд Вудрафф та Фобі Уїтмор Картер одружилися 13 квітня 1837 р. в Кертленді, шт. Огайо. Протягом усього їхнього спільного життя вони пройшли крізь численні випробування, і завдяки цьому вони зростали у своїй відданості одне одному, своїм дітям і царству Божому. Один такий випадок стався взимку 1838 р., приблизно за п'ять місяців до того, як Уїлфорда Вудраффа покликали бути апостолом. У той час як брат Вудрафф вів групу святих, щоб їм зустрітися з іншими членами Церкви, його дружина тяжко захворіла. Пізніше він згадував:

Фобі Вудрафф

“23 листопада моя дружина Фобі відчула дуже сильний головний біль, і закінчилося це запаленням мозку. Їй ставало все гірше й гірше кожного наступного дня, поки ми були в дорозі. Це було жахливе випробування для жінки—подорожувати у фургоні вибоїстими шляхами, почуваячись так, як почувалася [тоді] вона. У той самий час наша дитина також дуже тяжко хворіла”.

У наступні дні стан сестри Вудрафф продовжував погіршуватися, хоч вони і мали змогу в дорозі робити зупинки і знаходити місця для відпочинку. Брат Вудрафф згадував: “3 грудня моя дружина була дуже хвора. Я весь день провів піклуючись про неї, і наступного дня я повернувся до Ітона [місто, що було поруч], щоб взяти дещо для неї. Здавалося, що вона поступово згасає, і ввечері її дух, вірогідно, залишив тіло, і вона померла.

Сестри зібралися навколо її тіла і плакали, а я стояв і з сумом дивився на неї. Дух і сила Божа почали сходити на мене, доки, вперше за час її хвороби, віра не сповнила мою душу, хоч вона і лежала переді мною, як мертва”.

Зміцнившись у своїй вірі, Уілфорд Вудрафф дав своїй дружині благословення священства. “Я поклав на неї свої руки,— сказав він,—і в ім’я Ісуса Христа докорив силі смерті та згубнику, і я наказав їм відійти від неї, і дух життя ввійшов в її тіло.

Її дух возз’єднався з її тілом, і в той час вона була зцілена; і всі ми відчували бажання славити ім’я Боже, і довіряти Йому, і дотримуватися Його заповідей.

Поки зі мною відбувалося все це (як пізніше розповідала моя дружина), її дух залишив тіло і вона побачила своє тіло на ліжку, а також сестер, що плакали. Вона дивилася на них, і на мене, і на свою дитину, і поки вона бачила все це, дві особи ввійшли до кімнати. ... Один з цих посланців сказав їй, що вона може вибирати: вона може йти відпочивати в духовний світ або ж вона може отримати привілей возз’єднатися з її скинією і продовжувати свої труди на землі—за однієї умови. Ось яка була умова: якщо вона відчуває, що може до кінця залишатися поруч зі своїм чоловіком і разом з ним пройти крізь усі турботи, випробування, лихоліття, та незгоди життя, пройти крізь які його покликано заради евангелії. Коли вона побачила стан свого чоловіка та дитини, вона сказала: “Так, я це зроблю!”

У ту мить, коли було прийнято це рішення, сила віри зійшла на мене, і коли я ... благословив її на зцілення, її дух увійшов у її скинію. ...

Вранці 6 грудня Дух сказав мені: “Вставай і продовжуй свою подорож!”, і з милості Божої моя дружина змогла піднятися,

і вдягтися, і піти до фургона, і ми продовжили нашу подорож, радіючи”¹.

Вірна своєму обіцянню, сестра Вудрафф залишалася поруч із чоловіком, навіть коли його обов’язки апостола вимагали, щоб він був далеко від сім’ї протягом тривалого часу. 4 травня 1840 р., коли старійшина Вудрафф служив місію в Англії, вона послала йому листа, в якому написала: “Я знаю, що це воля Бога, щоб ти працював у Його винограднику; отже, я приймаю Його волю в цьому. Мене не було залишено, щоб я ремствувала або скаржилася на те, що ти залишив мене, але я чекаю того дня, коли ти знову повернешся додому, в лоно своєї сім’ї, виповнивши свою місію в любові й страхі Божому. Ти завжди зі мною, коли я йду до престолу благодаті, і коли я прошу захисту і благословення для себе і дітей, я прошу того самого для мого дорогого супутника, який далеко поїхав від мене, в іншу країну, щоб проповідувати повноту євангелії Ісуса Христа”².

У такі часи розлуки Президент Вудрафф також висловлював тугу за своєю сім’єю, поєднану з рішучістю виконувати волю Господню. 3 квітня 1847 р. він готувався до подорожі з першою групою піонерів до долини Солоного озера. Він записав у щоденнику: “Ніколи, залишаючи мою сім’ю й вирушаючи на місію, я не відчував в душі такої тяжкості, як тепер. Я молю Бога, щоб Він підтримав мене і мою сім’ю, щоб ми знову зустрілися на землі, як Він робив це багато разів, коли я був на місіях, які я відслужив на землі, у винограднику Господньому”³. Через чотири дні його сім’я вже дивилася, як він від’їжджає з поселення в Уінтер-Квотерз, в Небрасці. Зупинившись на перевалі неподалік поселення, він став дивидлятися своєю сім’єю в польовий бінокль⁴.

Уілфорд Вудрафф радів знанню про те, що його сім’я може бути вічною. Ця істина давала йому силу зносити труднощі життя. Він казав: “Я часто думав про те, що якби я працював, доки не дожив би до віку Метушалаха і завдяки цьому уможливив би те, щоб моя сім’я жила зі мною у славі у вічних світах, це було б варто всього болю, усіх страждань, які я міг знести в цьому світі”⁵. Обіцяння вічної сім’ї впливало на його вчинки стосовно членів сім’ї. У листі до своєї дочки Бланш, він зауважив:

“Усі ми чекаємо, що будемо жити разом вічно після смерті. Я думаю, що ми всі—і батьки, і діти—маємо приділити максимально можливу увагу тому, щоб зробити одне одного щасливими, поки ми живемо, щоб нам не було про що шкодувати”⁶.

Учення Уілфорда Вудраффа

Благословення шлюбу і батьківства є набагато вищими за мирське багатство

Господь сказав нам, що шлюб встановлено Богом для людини [див. УЗ 49:15]. Інститут шлюбу в деяких суспільствах, про які ми читаємо, вже сприймається як щось небажане. Вважається, що є зростаюча тенденція в цьому напрямі і серед нас. Безсумнівно, причину можна простежити—це зростання добробуту і несхильність молодих чоловіків брати на себе тягар—дружину і сім’ю. Віддаляючись від простоти перших днів, ми можемо, природно, чекати, що ця тенденція буде зростати по мірі того, як молоді чоловіки будуть утримуватися від того, щоб пропонувати молодим жінкам руку і серце, якщо вони не зможуть дати їм щось настільки ж комфортабельне, як те житло, яке вони мали під батьківським дахом. Дівчата, яких виховували так, що вони звикли до екстравагантних речей або розкошів, також будуть впливати на молодих чоловіків таким чином, що ті не поспішатимуть одружуватися. Молодих людей обох статей слід навчати того, що багатство не є необхідним для того, щоб бути щасливими в шлюбі⁷.

Коли молоді люди просять дочок Сіону об’єднатися з ними в шлюбі, замість того, щоб запитувати: “Чи є в цього чоловіка гарний цегляний будинок, пара гарний коней і гарний віз?”—їм необхідно запитати: “Чи це чоловік від Бога? Чи перебуває з ним Дух Божий? Чи він святий останніх днів? Чи він молиться? Чи є на ньому Дух, щоб робити його гідним праці розбудови царства?” Якщо в нього це є, забудьте про віз і цегляний будинок, беріть його і об’єднайтеся з ним, відповідно до закону Бога⁸.

Це обов’язок цих молодих людей [у] Сіоні—брати за дружин дочок Сіону і готувати шкіні [фізичні тіла] для духів

людей, які є дітьми нашого Небесного Батька. Вони чекають на скинії, вони мають призначення прийти сюди, і вони мають народитися в землі Сіону, а не у Вавилоні⁹.

Я закликаю батьків по всьому Сіону робити все можливе, щоб переконати ваших синів і дочок ходити стежами праведності та істини і розширювати [горизонти] своїх можливостей. Не дозволяйте собі повністю зосереджувати свої серця на марнотах і справах цього світу, але вчіться цінувати той факт, що вірні діти—це одне з найвибраніших і найвищих благословень¹⁰.

Благословення, яке Бог відкрив нам у патріаршому порядку шлюбу—запечаткування на час і на вічність—не цінується нами так, як належало б¹¹.

Ми маємо цінувати наші сім'ї і наші стосунки, пам'ятаючи, що ми успадкуємо славу, безсмертя і вічне життя, якщо будемо вірними, і це є найвищий з усіх дарів Бога для людини [див. УЗ 14:7]¹².

**Через навчання і приклад батьків
діти можуть підготуватися до служіння
в Церкві і залишатися відданими вірі**

У мене ніколи не було жодних сумнівів щодо істинності та остаточного тріумфу цієї роботи. Немає в мене сумнівів і сьогодні. Я не сумніваюся, що в Сіоні буде все, що бачили пророки, в його славі, силі, владарюванні й могутності, з владою Божою, покладеною на нього.

У світлі цих речей я знаходжу в своїй душі запитання, і ось що змушує мене серйозно замислюватися—хто візьме це царство, хто отримає його? Кого саме Господь знайде, щоб вони отримали це царство у його остаточному тріумфі і готували його в його досконалості й славі до пришествя Сина Людини? Наших синів і дочок. ... На їхніх плечах має покоїтися це царство, коли їхні батьки і старійшини перейдуть на той бік зависи. Це для мене настільки ж ясно, як світло сонця на тверді небесній. І коли я думаю про це, я запитую себе, у якому стані перебувають наші молоді чоловіки й жінки? Чи ми, як

батьки, виконуємо наш обов'язок по відношенню до них? Чи вони намагаються готуватися до великої долі і роботи, яка лежить перед ними?¹³

Ніхто з нас не знає, яким шляхом підуть наші діти. Ми показуємо їм хороший приклад, і ми намагаємося навчати їх праведних принципів; але коли вони досягають років підзвітності, вони мають свою свободу волі і діють самостійно¹⁴.

У нашому палкому прагненні проповідувати євангелію всім народам ми не повинні забувати про обов'язки, покладені на нас, щодо належного виховання наших власних дітей, щодо прищеплення їм, поки вони молоді, любові до істини і чеснотності, а також благоговіння перед священним, щодо передання їм знання принципів євангелії¹⁵.

Докладаймо зусиль, щоб виростити наших дітей у вихованні та увіщуванні Господа [див. Ефесянам 6:4]! Будьмо для них хорошим прикладом і навчаймо їх добрих принципів, поки вони молоді! Їх дав нам наш Небесний Батько, вони є нашим царством, вони є основою нашого піднесення і слави; вони є “насадженнями слави” [див. УЗ 124:61], і ми маємо докласти всіх зусиль, щоб підтримувати їх перед Господом і навчати їх молитися і мати віру в Господа, наскільки це в наших силах, щоб коли ми помремо і підемо звідси, а вони стануть нашими наступниками на цій сцені діянь, вони змогли просувати цю велику роботу останніх днів і царство Боже на землі¹⁶.

Ті, хто живуть в умовах того, що зветься цивілізованим правлінням, навчені морального закону—десятьох заповідей—вони навчені не брехати, не лаятися, не красти, коротше кажучи, не робити того, що вважається безбожним, несвятим і несправедливим в суспільстві. Коли батьки навчають своїх дітей в ранньому дитинстві, вони справляють враження на їхню душу, і коли діти досягнуть віку підзвітності, перші враження будуть впливати на їхні дії протягом усього подальшого життя. Діти, які отримали це враження і виховання, завжди відчуватимуть шок, якщо чутимуть від своїх товаришів брудні слова, або вживання імені Божого надаремно, і якщо вони колись і навчатися лаятися, що спершу їм доведеться докласти величезних зусиль, щоб здолати свої дитячі враження¹⁷.

“Докладаймо зусиль, щоби виростити наших дітей у вихованні та увіщуванні Господа!”

Це ... велике благословення для дітей—мати батьків, які моляться і навчають своїх дітей добрим принципам, показуючи їм добрий приклад. Батьки не можуть належно картати дітей за те, що ті роблять те, що роблять самі батьки¹⁸.

Якщо ми показуємо нашим дітям добрий приклад і намагаємося навчати їх з дитинства до зрілості, навчаймо їх молитися і шанувати Всемогутнього; навчаймо їх тих принципів, які будуть підтримувати їх у їхніх випробуваннях, щоб Дух Господній міг сходити на них,.. тоді їх нелегко буде звести на манівці. Добрі враження слідуватимуть за ними все їхнє життя, і з якими б принципами вони не стикнулися, ті добрі враження ніколи не залишать їх¹⁹.

Мудрі батьки не дозволять, щоб зовнішні проблеми були важливішими за їхні сім’ї.

Я вже давно переконався, що диявол докладає величезних зусиль, щоб вбити клин між батьками і дітьми, намагаючись надихнути, вкласти в душі синів і дочок святих ті тлінні поняття, які не дозволять їм слідувати за своїми батьками і матерями. ...

Наскільки ж це важливо, щоб ми були мудрими батьками і матерями, щоб ми діяли з мудрістю, прищеплюючи їхнім молодим душами усі ті принципи, які вестимуть їх до того, що є праведним, і втілюватимуть у їхньому житті принципи праведності та істини. ...

Це прекрасно—знати, як діяти, щоб завоювати [добрі] почуття, любов членів наших сімей, і це поведе їх тим шляхом, на якому вони можуть бути спасеними. Це навчання і робота, які батьки не можуть відкладати вбік. Багато разів ми можемо вважати свої справи настільки терміновими, що це може витіснити ці речі з наших душ, але так бути не повинно. Якщо душа відкрита, якщо людина з задоволенням сприймає працю, яку нам належить виконувати, вона побачить і відчує, що відповідальність, яку покладено на неї стосовно її сім'ї, а особливо стосовно виховання її дітей, є дуже великою.

Ми хочемо спасти наших дітей, щоб вони стали причасниками усіх благословень, які оточують освячених, щоб вони отримали благословення їхніх батьків, які були вірними повноті євангелії²⁰.

Піклуймося про свої домівки, і нехай кожний намагається керувати своєю сім'єю і впорядкувати свій дім²¹.

**Кожний батько має головувати
у своїй сім'ї з добротою і в праведності.**

Коли я був хлопчиком і ходив до школи, наш директор ходив з пучком восьмифутових різок, і серед того, що може статися в першу чергу, ми чекали пороття. За все, що йому не подобалося, нас сильно пороли. Усі ті пороття не дали мені нічого доброго. ... Доброта, м'якість і милість є кращими в усіх відношеннях. Я хотів би, щоб цей принцип оселився в душах наших молодих чоловіків, щоб вони могли практикувати його в усіх вчинках свого життя. Тиранія—це недобре, чи то до неї вдаються царі, чи президенти, чи слуги Божі. Добрі слова є набагато кращими за різкі слова. Якби ми були добрими і приязними одне до одного в часи проблем, що виникають між нами, ми б звільнили одне одного від численних проблем. ...

Підіть до сім'ї, де чоловік з добротою поводить з дружиною та дітьми, і ви знайдете, що вони поводяться з ним так само. Мені скаржаться на те, як чоловіки поводяться зі своїми дружинами. Вони не забезпечують їх. Вони не поводяться з ними з добротою. Мені боляче [чути] це. Такого бути не повинно. ... Ми повинні бути добрими одне до одного, творити добро одне для одного, працювати заради добробуту, в інтересах одне одного, заради щастя одне одного, особливо наших домашніх.

Чоловік очолює сім'ю. Він є патріархом у своєму домі. ... На землі не знайти видовища кращого, ніж чоловік, що стоїть на чолі своєї сім'ї і навчає їх праведним принципам, даючи їм добрі поради. Ці діти шанують свого батька, і вони знаходять втіху й радість у тому, що мають батька, який є праведною людиною²².

**Повчання і приклад матері можуть
вплинути на її сім'ю в цьому житті й у вічності.**

Як правило, ми вважаємо матір тією особою, хто формує характер дитини. Я вважаю, що матір має більший вплив на потомство, ніж може мати будь-яка інша людина. Іноді запитують: "А коли починається ця освіта?" Наші пророки сказали: "Коли дух життя від Бога входить у шкіну". Стан матері в цей час матиме вплив на плід її утроби; і від народження дитини, і протягом усього життя повчання і приклад матері скеровують і контролюють, значною мірою, цю дитину, і її вплив відчувається через це в цьому житті й у вічності²³.

На ваших плечах, матері, лежить, значною мірою, відповідальність за те, щоб молоде покоління правильно розвивало свої розумові й моральні сили—в немовлячому віці, в дитинстві або у старші літа. ... Жодна мати в Ізраїлі не повинна дозволити, щоб у неї навіть один день пройшов без навчання її дітей молитві. Ви повинні молитися самі й навчати своїх дітей робити те саме, і ви маєте виховувати їх таким чином, щоб після вашої смерті, коли вони займуть ваше місце у просуванні великої роботи Бога, в їхніх душах були вкорінені ті принципи, що будуть підтримувати їх у цьому житті й у вічності. Я часто кажу, що саме матері формують розум дитини. ...

Покажіть мені матір, яка молиться, яка пройшла крізь випробування життя з молитвою, яка довіряла Господу Богу Ізраїлевому в її випробуваннях і труднощах—і її діти підуть її шляхом. Це не відійде від них, коли вони стануть діячами в царстві Божому²⁴.

Наші сестри ... мають виконувати обов'язки, які вони мають перед своїми чоловіками. Вони повинні розуміти положення чоловіка і його обставини. ... Кожна дружина має бути доброю зі своїм чоловіком. Вона має заспокоювати його і робити для нього все, що може, в усіх обставинах життя. Коли вся сім'я об'єднана, вони насолоджуються небесним духом тут, на землі. Саме так і повинно бути; бо коли чоловік у цій Церкві бере собі дружину, він очікує, що залишатиметься з нею весь час і всю вічність. Він чекає, що ранком першого воскресіння він матиме сімейну організацію зі своєю дружиною і дітьми і залишатиметься в цьому стані віковічно. Як прекрасно думати про це!²⁵

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Що саме вразило вас у стосунках Уілфорда і Фобі Вудраффа? (Див. сс. 161–163).
- Перегляньте пораду Президента Вудраффа його дочці Бланш (с. 163). Обдумайте або обговоріть, що саме ви можете робити, щоб допомогти членам вашої сім'ї бути щасливими.
- Що справляє на вас враження, коли ви читаете пораду Президента Вудраффа, що її він дав молоді стосовно шлюбу та батьківства? (Див. с. 164). Як ця порада може бути застосована до життя всіх членів Церкви?
- Прочитайте останні три параграфи першого підрозділу вчень (сс. 164–165). Як саме “марноти і справи цього світу” можуть відволікати нас від сімейних радощів? Як ми можемо протидіяти такому впливу? Як ми можемо показати членам сім'ї, що ми цінуємо спілкування з ними?

- Прочитайте перший абзац на с. 166. Що, на вашу думку, означає “виростити наших дітей у вихованні та увіщуванні Господа?” Що саме ви зробили, щоб досягти цього?
- Перегляньте повністю третій і четвертий абзаци на с. 165. Як саме батьки можуть допомогти своїм дітям здобути прагнення служити в Церкві?
- Які саме принципи ви знаходите, читаючи про пораду Президента Вудраффа стосовно навчання дітей? (Див. сс. 165–166).
- Перегляньте підрозділ, що починається на с. 167. Що батьки можуть робити, аби зробити сімейні стосунки справою найвищої важливості?
- Які принципи можуть засвоїти батьки на прикладі досвіду юного Уілфорда Вудраффа, що його він мав з директором школи? (Див. с. 168).
- Що саме казав Президент Вудрафф про вплив чоловіка і батька? (Див. сс. 168–169). Що він казав про вплив дружин і матерів? (Див. сс. 169–170). Як саме можуть чоловіки й дружини допомагати одне одному у виконанні своїх обов’язків?
- Як стосуються учення, вміщені в цьому розділі, дідусів і бабусь? Що саме демонструє, як дідусі й бабусі можуть мати праведний вплив на своїх онуків?
- Які приклади того, як батьки та дідусі з бабусями виконують свої обов’язки щодо своїх сімей, ви бачили?

Відповідні уривки з Писань: Енош 1:1; Мосія 4:14–15; Алма 56:45–48; УЗ 68:25–31; 93:38–40

Посилання

1. “Leaves from My Journal,” *Millennial Star*, October 3, 1881, 638–639.
2. Quoted in *Millennial Star*, August 1840, 90.
3. Journal of Wilford Woodruff, April 3, 1847, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
4. See Journal of Wilford Woodruff, April 7, 1847.
5. *Deseret Weekly*, August 17, 1889, 226.
6. Wilford Woodruff to Blanche Woodruff, September 16, 1894; quoted in Daniel H. Ludlow, ed., *Encyclopedia of Mormonism*, 4 vols. (1992), 4:1582.
7. “An Epistle to the Members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,” *Millennial Star*, November 14, 1887, 728.
8. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 271.

9. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 271.
10. "Y. M. M. I. A. Annual Conference," *Contributor*, August 1895, 636.
11. *Deseret News Weekly*, June 26, 1867, 202.
12. *Deseret News*: 12. *Semi-Weekly*, March 4, 1873, 3.
13. *Deseret Weekly*, August 17, 1889, 225–226.
14. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 20, 1875, 1.
15. *Salt Lake Herald Church and Farm*, June 15, 1895, 385.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 20, 1875, 1.
17. *Deseret News*, February 26, 1862, 162.
18. "Selfishness," *Juvenile Instructor*, March 15, 1867, 45.
19. *Deseret News*, December 26, 1860, 338.
20. *Deseret News*, December 26, 1860, 338.
21. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 264.
22. *Deseret Weekly*, June 22, 1889, 823.
23. *Deseret Weekly*, August 17, 1889, 225.
24. *Deseret News*, April 24, 1872, 152.
25. *Deseret Weekly*, June 22, 1889, 823.

Храмова робота: повернутися серцем до наших сімей і до Господа

Коли ми входимо в дім Господа гідно, ми проходимо обряди, які допомагають підготуватися нам, підготувати наших предків і наших потомків до того, щоб вічно жити в Божій присутності.

З життя Уілфорда Вудраффа

Коли 27 березня 1836 р. було освячено Кертлендський храм, Уілфорд Вудрафф служив на місії повного дня в південній частині Сполучених Штатів. Через три тижні після цього він почув про події, що відбувалися під час освячення і записав у щоденнику, що ці новини є “у вищому ступені славетними”¹. Завершивши свою місію, він повернувся до Кертленду, прийшовши “пішки в завірюху”. Він записав: “Ми побачили храм Господній, ще не дійшовши до села, і я дійсно відчув радість, побачивши його, бо це було вперше, щоб мої очі побачили дім Господній, зведений через заповідь і одкровення”².

Любов до храмової роботи ніколи не згасала в Уілфорді Вудраффі. Він брав участь в усіх фазах роботи—від побудови до освячення і від сімейно-історичної роботи до обрядової роботи заради мертвих. Він також радів тим храмовим обрядам, які він та його сім’я пройшли за себе.

Президент Вудрафф часто говорив про той час, коли він отримав свій ендаумент. Пророк Джозеф Сміт, відчуваючи, що його земне священнослужіння скоро підійде до кінця, виконав ендаумент для Дванадцятьох Апостолів в Наву, навіть ще до закінчення побудови храму. Президент Вудрафф свідчив: “Джозеф Сміт вперше розкрив для мене ті самі обряди,

які ми [тепер] виконуємо для святих останніх днів в наших ендаументах. Я отримав свій [ендаумент] під керівництвом Джозефа Сміта”³.

Як член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, а пізніше—як Президент Церкви, Уілфорд Вудрафф постійно брав участь у спільних зусиллях з побудови храмів. Він допомагав у роботі в храмі Наву, шт. Іллінойс, і в храмах у чотирьох містах Юти: Логані, Сент-Джорджі, Ментай та Солт-Лейк-Сіті. Він підніс молитву освячення у храмах у Ментай та Солт-Лейк-Сіті.

Солт-лейкський храм, який було збудовано за 40 років відданої праці святих, мав особливе значення для Президента Вудраффа. Він вперше побачив цей храм у докладному видінні ще до того, як святі досягли долини Солоного озера⁴. Через чотири дні після прибуття в долину він був присутній при тій нагоді, коли Президент Бригам Янг отримав натхнення і визначив храмову ділянку⁵. За багато років до закінчення будівництва храму він бачив сон, у якому йому було дано ключ до храму і Президент Янг сказав йому “допускати до храму всіх, хто шукає спасіння”⁶. Він був невтомним захисником ідеї закінчення будови храму—навіть у часи випробувань і переслідувань. І коли будівництво зрештою закінчили в квітні 1893 р., він дотримався настанови, що її дав йому в тому сні Президент Янг, і організував богослужіння освячення, які тривали три тижні, щоб усі святі мали нагоду взяти в них участь.

Після освячення Солт-Лейкського храму Президент Вудрафф наголосив на важливості сім’ї в храмовій роботі. Він говорить: “Ми хочемо, щоб святі останніх днів віднині досліджували свої родоводи настільки глибоко, наскільки зможуть, і запечатувалися до своїх батьків і матерів. Запечатуйте дітей до батьків і простягайте цей ланцюжок настільки далеко, наскільки можливо”⁷. (Історична довідка, пов’язана з цим ученням, вміщена на сс. xxxiii–xxxv у вступі до цієї книги).

У 1894 р. Президент Вудрафф координував створення Генеалогічного товариства Юти, що [згодом] призвело до сучасної роботи, яку виконує Церква по всьому світу, допомагаючи людям відшукувати своїх предків. Через сто років старійшина Расселл М. Нельсон з Кворуму Дванадцятьох

Апостолів зауважив: “Події того історичного року встановили дослідження з сімейної історії та храмове служіння як *єдину роботу* в Церкві”⁸. Ці події були частиною безперервного сповнення пророцтва про те, що “серця дітей буде повернуто до їхніх батьків” (УЗ 2:2; див. також Малахія 4:5–6).

Оскільки у Президента Вудраффа є багато значущих учень з храмової роботи, цей розділ є першим з тих двох, які присвячено цій темі в цій книзі. Цей розділ зосереджено на благословеннях відвідування храму і вічній природі сім’ї, а розділ 18 зосереджено більше на роботі за мертвих.

Учення Уілфорда Вудраффа

Ми беремо участь у храмовій роботі з небесною радістю, знаючи, що це допомагає підготуватися нам і підготувати наших предків до того, щоб жити в Божій присутності.

Немає іншої такої роботи, виконуючи яку святі останніх днів відчують більшу зацікавленість, ніж будівництво і завершення храмів⁹.

Коли я думаю про силу, яку ми отримували, щоб зводити храми для імені Бога Всевишнього,... і наш привілей ходити в ті храми і виконувати роботу, необхідну для нашого власного спасіння і для викуплення наших мертвих, я надзвичайно радію і відчуваю, що нас благословляють дуже рясно¹⁰.

Історія цих храмів—перед вами. Ви знаєте, що пророків [Джозефа і Гайрума Смітів] було вбито і Господь вимагав, щоб святі добудували храм [у Наву], перш ніж їх було вигнано в пустиню. Було дано одне одкровення, яке великою мірою надихнуло старійшин Церкви Божої на виконання цієї роботи [див. УЗ 124:25–41]. Вони працювали з усією силою, що була в них, і вони виконали ту роботу. Вони пішли в той храм і пройшли обряди та отримали ендаументи, перш ніж піти в пустиню. Ці храми, що ми побудували,... стоять, наче пам’ятники віри й трудів святих останніх днів перед Богом, ангелами і людьми¹¹.

Очевидно, що святі останніх днів цінують благословення, які отримують через цю храмову роботу. ... Наші серця сповнено радістю, і ми не можемо втриматися від прославляння нашого Бога і Його доброти до Його народу, [за те, що Він] дозволив їм, попри протидію і численні труднощі, які вони мали, звести такі будівлі та освятити їх, у відповідності до зразка, який Він дав для цих священних ритуалів.

Жодний святий останніх днів, що має добрі почуття, не може без трепету думати про те, що Бог зробив для нас у нашому поколінні, забезпечивши нас тим, чим Він нас забезпечив—усім [необхідним], щоб підготувати нас, наше потомство і наших предків до того вічного світу, що лежить за нинішнім життям. Святі останніх днів насправді є надзвичайно уподобаним народом, і хвала Богу має підноситися з кожного серця і кожної оселі нашої землі за велику милість і доброту, які Він явив нам. Він дав нам обіцяння найдорогоцінніші, і Він виповнював їх аж донині. Ми були б найбільш невдячними і негідними людьми серед усіх, що будь-коли жили на землі, якби, отримавши такі чудові прояви Його доброти, ми послабили свою старанність або відмовилися від послуху й відданості Йому і Його величній справі¹².

Ми хочемо продовжувати [служити] в цих храмах. Ми хочемо, щоб їх заповнювали святі останніх днів. Ми хочемо, щоб наші брати і сестри продовжували ходити туди, й викупляти мертвих і благословляти живих¹³.

Уривок з молитви освячення Солт-Лейкського храму: О Господи, ми маємо глибокі й невимовні почуття стосовно завершення будівництва цього священного дому. Зглянься і прийми цей четвертий храм, який Твої завітні діти з Твоєю допомогою збудували серед цих гір. У минулі віки Ти надихав Своім Святим Духом Твоїх слуг, пророків, говорити про той час в останні дні, коли гора дому Господнього буде поставлена на верхівці гір і буде піднесена над усіма пагорбами [див. Ісаїя 2:2; Михей 4:2]. Ми дякуємо Тобі, що маємо славетну нагоду зробити свій внесок у сповнення цих видінь Твоїх давніх провидців, що Ти зглянувся і дозволив нам взяти участь у цій великій роботі¹⁴.

Такі перепустки давали членам Церкви, які були гідні того, щоб відвідувати богослужіння освячення Солт-лейкського храму.

Через сімейно-історичну роботу і храмові обряди ми запечатуємося з нашими сім'ями, утворюючи ланк[и] між поколіннями.

Принципи евангелії Ісуса Христа мають силу і дієвість після смерті; вони об'єднують чоловіка, і дружину, і дітей у сімейній організації і возз'єднують їх навічно. ... Святим останніх днів були відкриті запечатувальні обряди, і ці обряди залишатимуться в силі після смерті, і, як я вже казав, вони возз'єднують чоловіка і жінку навічно в сімейній організації. Ось чому ці принципи є частиною нашої релігії, і завдяки їм чоловіки і дружини, батьки і діти будуть возз'єднуватися, доки ланки в ланцюгові не будуть возз'єднані аж до Адама, Батька. Ми не змогли б отримати повноту целестіальної слави без цього запечатувального обряду¹⁵.

Брати і сестри, все це є славетним, тому що, коли ми перейдемо [за завісу], ми матимемо наші сім'ї з нами—наших батьків і наших матерів, наших братів і наших сестер, наших дружин і наших дітей—ранком першого воскресіння, у сімейній

організації целестіального світу, щоб жити віковічно. Це варто всього, що ви або я можемо пожертвувати протягом тих небагатьох років, що ми проводимо тут, у плоті¹⁶.

Нехай кожна людина буде [запечатана] до її батька; і тоді ви будете чинити саме так, як сказав Бог, коли Він проголосив, що Він пошле Ілля-пророка в останні дні [див. Малахія 4:5–6]. Ілля-пророк явився Джозефу Сміту і сказав йому, що настав день, коли цей принцип має практикуватися [див. УЗ 110:13–16]. Джозеф Сміт не дожив до того, щоб більш детально пізнати ці речі. Його душа була віддана цій роботі, доки його не було вбито за слово Боже і свідчення про Ісуса Христа. Він казав нам, що мають бути поєднувальн[і] ланк[и] між усіма розподілами і роботою Бога від одного покоління до іншого [див. УЗ 128:18]. Це займало в його душі більше місця, ніж більшість інших речей, переданих йому.

Я молився, і Господь відкрив мені, що це мій обов'язок—сказати всьому Ізраїлю, щоб практикували цей принцип, і на сповнення цього одкровення я викладаю це перед цим народом. ... Ми хочемо, щоб святі останніх днів віднині досліджували свої родоводи настільки глибоко, наскільки зможуть, і запечатувалися до своїх батьків і матерів. Нехай діти будуть запечатані до батьків, і нехай цей ланцюг буде простягнуто настільки далеко, наскільки це можливо¹⁷.

Уривок з молитви освячення Солт-Лейкського храму: Наш Батьку Небесний, ми представляємо Тобі ці олтарі, які було підготовлено для Твоїх слуг і служниць, щоб вони отримали благословення своїх запечатувань. Ми освячуємо їх в ім'я Господа Ісуса Христа, для Твого найсвятішого імені, і ми просимо Тебе освятити ці олтарі, щоб ті, хто приходитимуть до них, могли відчувати силу Святого Духа на собі і усвідомлювали святість завітів, які вони уклали. І ми молимося, щоб наші завіти і угоди, що їх ми уклали з Тобою і одне з одним, могли бути скеровані Твоїм Святим Духом, щоб ми їх дотримувалися у святості, щоб вони були прийнятними для Тебе, і щоб усі проголошені благословення, могли бути здійснені для всіх святих, які приходитимуть до цих олтарів, ранком воскресіння праведних. ...

О Боже наших батьків—Авраама, Ісака та Якова,—і Ти радий зватися їхнім Богом,—ми дякуємо Тобі з усією палкістю безмежної подяки за те, що Ти відкрив сили, через які серця дітей повертаються до їхніх батьків, а серця батьків—до дітей, щоб сини людські в усіх їхніх поколіннях могли стати причасниками слав і радощів царства небесного. Затверди на нас дух Іллі, ми молимо Тебе, щоб ми могли завдяки цьому викупляти наших мертвих, а також об'єднуватися з нашими батьками, які перейшли за завісу, і далі запечатувати наших мертвих, щоби постати в першому воскресінні, щоб ми, хто живе на землі, могли бути зв'язані з тими, хто живе на небесах. Ми дякуємо Тобі за тих, хто закінчив свій труд у смертному житті, і за нас самих, що двері в'язниці були відкриті, за те, що визволення було проголошено полоненим і узи були розірвані на тих, хто був зв'язаний. Ми дякуємо Тобі, що наші батьки, від останнього до першого, віднині і до початку, можуть бути об'єднані з нами нерозривними ланками, з'єднаними через святе священство, і [бути] однією великою сім'єю, об'єднаною в Тобі, і скріпленою Твоею силою, ми разом станемо перед Тобою і силою спокутної крові Твого Сина будемо визволені від усього зла, будемо спасеними і освяченими, піднесеними та прославленими¹⁸.

**Ми маємо готуватися духовно, щоб
отримати благословення храмового служіння.**

Перш ніж іти до храму,... усамітніться у приватній молитві. Піднесіть ваші молитви до Господа і моліться, щоб ваші гріхи могли не тільки бути прощені, але щоб ви всі могли мати Духа Божого і свідчення Господа Ісуса Христа; щоб Дух Божий міг бути з тими, хто збиратиметься в храмі. ...

Я маю прагнення, щоб святі так чинили, бо я бажаю бачити, щоб ті, хто йде до храму, йшли з чистим серцем і щоб Дух Божий міг бути з ними, щоб вони могли знаходити задоволення від самих себе, щоб вони могли відчувати вплив цієї сили¹⁹.

Жодного члена Церкви, якого можна визнати гідним того, щоб ввійти в цей святий дім, не можна вважати необізнаним на принципах євангелії. Це не буде занадто—вважати, що кожний знає свій обов'язок перед Богом і своїм ближнім.

Ніхто не має пам'ять настільки коротку, щоб втратити з поля зору те увіщуння, що ми маємо бути сповнені любов'ю і милосердям до наших братів. І тому ніхто не може і на мить сумніватися у найвищій важливості того, щоб кожний присутній був у мирі з усіма своїми братами і сестрами і в мирі з Богом. Як іще ми можемо сподіватися отримати благословення, які Він обіцяв, якщо не через дотримання тих вимог, нагородою за дотримання яких є ці благословення!

Чи можуть чоловіки й жінки, які порушують закон Бога, або ті, хто не виявляє послуху Його заповідям, чекати, що те, що вони просто зайшли до Його святого дому,... зробить їх достойними отримання і дозволить їм отримати Його благословення?

Чи думають вони, що можна так легко відмовлятися від покаєння і припинення гріховної практики?

Чи насміляться вони, навіть подумки, таким чином обвинувачувати нашого Батька у несправедливості і необ'єктивності, приписуючи Йому халатність у сповненні Його власного слова?

Безумовно, жоден, хто заявляє про те, що належить до Його народу, не буде винним у такому.

Отже, ті, хто є негідними, мусять припинити чекати благословення за те, що відвідують храм, у той час як нерозкаяні гріхи все ще оточують їх, у той час як гіркота або навіть непростимо холодне ставлення до своїх братів і сестер живе в їхніх серцях.

З приводу цього останнього предмету, як ми відчуваємо, є багато що сказати. У намаганнях відповідати тому, що здається "найважливішим в Законі", можна [припуститися] недооцінки важливості цього духа любові, і доброти, і милосердя. ...

Перш ніж входити до храму, щоб прийти і стати перед Господом,... ми повинні позбавитися всіх брутальних і недобрих почуттів між нами; щоб припинилися не тільки наші суперечки, але щоб їх причину було усунуто, щоб кожне почуття, яке викликає і підтримує їх, було розсіяно; щоб ми сповідували наші гріхи одне перед одним і просили пробачення одне в одного; щоб ми умовляли Господа дати нам дух

покаяння, а отримавши його, слідували його спонуканням; щоб в упокоренні себе перед Ним і знаходженні прощення одне в одного, ми виявляли це милосердя і щедрість до тих, хто прагне отримати від нас те прощення, про яке ми просимо і якого чекаємо з небес.

Отже, приходьмо в ці святі місця з серцями, вільними від лукавства, і душами, підготовленими до обіцяних наставлень! Отже, нехай наші прохання, не затьмарені думкою про незгоду, об'єднано підносяться до вух Єгови і прикликають вибрані благословення Бога Небесного!..

Ми закликаємо членів Церкви: прагніть встановлювати товариські стосунки зі своїми братами й сестрами, здобувати їхню повну довіру і любов; а найперше шукати товариства і єдності зі Святим Духом. Нехай цього Духа шукають і плекають так само старанно в найменшому і найскромнішому сімейному колі, як у колі найвищої організації та кворуму. Нехай це проникне в серця братів і сестер, батьків і дітей, а також у серця Першого Президентства і Дванадцятьох. Нехай це пом'якшить і знівелює всі відмінності між членами президентств колів і вищих рад, а також між сусідами, що живуть в межах одного приходу. Нехай це об'єднує молодих і старих, чоловіків і жінок, паству і пастиря, людей і священство в узах вдячності, і прощення, і любові, щоб ми могли відчувати, що Господь задоволений нами, щоб ми могли всі прийти до Нього з сумлінням, вільним від кривд перед усіма людьми. Тоді не буде розчарування у зв'язку з благословеннями, обіщаними тим, хто щиро поклоняється Йому. Втішні нашіптування Святого Духа будуть дані їм, і скарби Небес, спілкування з ангелами будуть додаватися час від часу, бо Його обіцяння вийшло і не може бути не сповнене!²⁰

Уривок з молитви освячення Солт-Лейкського храму: Наш Батьку Небесний, Ти, Хто створив небеса, і землю, і все що в них; Ти, Найславетніший, досконалий у милості, любові та істині, ми Твої діти, прийшли цього дня до Тебе і в цьому домі, який ми збудували Твоєму найсвятішому імені, смиренно молимо про спокутну кров Твого Єдинонародженого Сина, щоб наші гріхи могли більше вічно не згадуватися на наш осуд, але щоб наші молитви могли підноситися до Тебе і мати вільний

доступ до Твого престолу, щоб ми могли бути почуті у Твоєму святому помешканні. І нехай з Твоєї ласки Ти зглянешся і почувеш наші моління, відповиси на них, згідно з Твоєю безмежною мудрістю і любов'ю і дозволиш, щоб благословення, яких ми прагнемо, могли бути даровані нам, навіть стократ, якщо ми прагнемо цього у чистоті серця і повноті прагнення виконувати Твою волю і прославляти Твоє ім'я.

Ми йдемо до Тебе з радістю і подякою, з духом святковим і серцем, сповненим хвалою, що Ти дозволив нам побачити цей день, заради якого ми протягом сорока років сподівалися, працювали і молилися, щоб мати змогу освятити для Тебе цей дім, який ми збудували Твоєму найславетнішому імені. Рік тому ми поставили вінцевий камінь з вигуками “Осанна!” Богові та Агнцю. І сьогодні ми освячуємо весь [храм] Тобі, з усім, що належить йому, щоб він міг бути святим в Твоїх очах; щоб він міг бути домом молитви, домом подяки і поклоніння; щоб Твоя слава могла почити на ньому; щоб Твоя свята присутність могла постійно бути в ньому; щоб він міг бути обителлю Твого улюбленого Сина, нашого Спасителя; щоб ангели, які стоять перед Твоїм лицем, могли бути святими посланцями, які відвідуватимуть його, передаючи нам Твої бажання і Твою волю, щоб він міг бути освяченим в усіх його частинах для Тебе, Боже Ізраїля, Всемогутній Правителю людства. І ми молимо Тебе, щоб усі люди, які зможуть переступати через поріг цього дому, Твого святого дому, могли відчувати Твою силу і були спонукані визнати, що Ти освятив його, що це—Твій дім, місце Твоєї святості²¹.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Як реагував старійшина Уілфорд Вудрафф, коли почув про освячення Кертлендського храму і коли він побачив храм вперше? (Див. с. 173). Чи мали ви подібний досвід, яким було б доречно поділитися?

- Як саме перші святі останніх днів виявляли своє прагнення мати храми? (Див. сс. 175–176). Чому ми маємо бути “глибоко зацікавлені” у храмовій роботі?
- Перегляньте останній абзац на с. 174. Чому, на вашу думку, храмове служіння і сімейно-історичні дослідження є “однією роботою”? (Див. сс. 176–178). Як ця робота допомогла вам повернути своє серце до ваших предків і ваших потомків?
- Чому ми потребуємо запечатувального обряду, щоб “отримати повноту целестіальної слави”? (Див. сс. 176–177; див. також УЗ 131:1–4).
- Продивіться весь розділ, знаходячи твердження стосовно сімейних стосунків. Що ми можемо винести для себе з цих учень? Як наше розуміння дому Господнього може вплинути на наше бачення своїх власних домівок?
- Як саме відвідування храму благословило вас і вашу сім’ю? Як саме батьки можуть навчати своїх дітей благоговійно ставитися до храму і готуватися до проходження храмових обрядів?
- На сс. 178–181 є деякі з порад Президента Вудраффа, дані, щоб допомогти святим підготуватися до освячення Солт-Лейкського храму. Як ці поради можуть допомогти нам щоразу, коли ми входимо до храму?
- Назвіть деякі принципи, викладені в молитві освячення Солт-Лейкського храму. (Див. сс. 176, 177–178, 181–182). Обдумайте або обговоріть, як слова цієї молитви можуть допомогти нам у виконанні храмової та сімейно-історичної роботи.

Відповідні уривки з Писань: Псалом 23:3–5;

Матвій 16:18–19; УЗ 27:9; 97:10–17; 109; 110; 138:46–48

Посилання

1. Journal of Wilford Woodruff, April 19, 1836, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
2. Journal of Wilford Woodruff, November 25, 1836.
3. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 148.
4. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 162.
5. See Journal of Wilford Woodruff, July 28, 1847.
6. Journal of Wilford Woodruff, March 12, 1887.
7. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 157.
8. In Conference Report, October 1994, 114; or *Ensign*, November 1994, 85.
9. In James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols. (1965–1975), 3:236.
10. *Salt Lake Herald Church and Farm*, June 15, 1895, 386.
11. *Deseret Weekly*, August 6, 1892, 193.
12. “An Epistle to the Members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,” *Millennial Star*, November 14, 1887, 730–731.
13. *Deseret Weekly*, November 14, 1891, 660.
14. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 337.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, December 21, 1869, 2.
16. *Deseret Weekly*, October 22, 1892, 548.
17. *Millennial Star*, May 28, 1894, 338–339.
18. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 339–341.
19. *Millennial Star*, May 7, 1893, 305. President Woodruff gave these instructions to help the Saints prepare to attend the dedication of the Salt Lake Temple.
20. In *Messages of the First Presidency*, 3:242–244. President Woodruff gave these instructions to help the Saints prepare to attend the dedication of the Salt Lake Temple.
21. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 335, 337–338.

*Солт-Лейкський храм, освячений Президентом
Уілфордом Вудраффом 6 квітня 1893 р.*

Храмова робота: ставати спасителями на горі Сіон

Ми тримаємо ключі спасіння для наших предків, які померли без євангелії.

З життя Уїлфорда Вудраффа

У жовтні 1841 р., невдовзі після повернення до Наву після місії в Англії, старійшина Уїлфорд Вудрафф відвідав збори, на яких пророк Джозеф Сміт викладав учення про викуплення мертвих. Це було вперше, коли старійшина Вудрафф почув, що живі члени Церкви можуть отримувати спасительні обряди заради своїх померлих предків. Він говорив: “Це було наче спалах світла від престолу Божого в наші серця. Це відкрило для нашого розуму поле, широке, як вічність”¹. Він також зауважував: “Мені бачилося, що Бог, Який відкрив цей принцип людині, є мудрим, справедливим і вірним, що Він має найкращі якості, і добрі почуття, і знання. Я відчував, що в Ньому гармонійно поєдналися любов, милість, справедливість і суд, і я відчував, що люблю Господа більше, ніж будь-коли раніше. Мені хотілося сказати: “Алілуя!”, коли з’явилося це одкровення, що відкривало для нас хрищення за мертвих. Я відчував, що ми можемо радіти благословенням Небес”².

Почувши це вчення, старійшина Вудрафф подумав про свою матір. “Перше, що спало мені на думку,—казав він,—це те, що моя мати в духовному світі. Вона померла, коли мені було 14 місяців. Я не пам’ятав матері. Я подумав: “Чи є в мене влада піти й запечатати мою матір до мого батька? Відповідь була ствердною”³. Пізніше він розповідав про те, як зрештою отримав нагоду запечатати матір до батька: “Вона матиме свою долю в першому воскресінні; і тільки це вже є для мене відплатою за всі труди мого життя”⁴. Він також свідчив про

ту радість, яку він відчував, виконуючи храмові обряди за своїх померлих членів сім'ї: “Я мав благословення і привілей викупляти в храмі нашого Бога приблизно чотирьох тисяч родичів мого батька і моєї матері. Я кажу про це, бо це є одним з наших благословень, повнотою і славою, які ми ніколи не пізнаємо, доки не відкриється завіса”⁵.

Вже будучи Президентом Церкви, Уїлфорд Вудрафф освятив Солт-Лейкський храм. При цій нагоді він молив Господа допомогти святим у їхніх зусиллях викупити мертвих: “Дозволь ... святим посланцям відвідувати нас у цих священних стінах і відкривати нам знання стосовно роботи, яку ми повинні виконувати для наших мертвих. І оскільки Ти схилив серця багатьох тих, хто ще не ввійшов у завіт з Тобою, шукати своїх предків, і роблячи це вони простежили родоводи багатьох святих, ми молимо Тебе, щоб Ти посилив це прагнення в їхніх грудях, щоб вони могли таким чином допомагати виконанню цієї роботи. Благослови їх, ми молимо Тебе, у їхніх трудах, щоб вони могли не впасти у помилку, готуючи свої родоводи; і більш того, ми просимо Тебе відкрити перед ними нові шляхи інформації і вкласти в їхні руки літописи минулого, щоб їхня робота могла бути не тільки точною, але й повною”⁶.

Учення Уїлфорда Вудраффа

**Небесний Батько є милостивим до всіх
Своїх дітей і не засуджує тих, хто помер,
не отримавши нагоди отримати євангелію.**

Якщо мертві не чули євангелії, Господь не збирається посилати їх у пекло за те, що вони її не сприйняли. Господь є Батьком усіх. Він є милостивим до всіх. ... Мільйони людей народилися у плоті, прожили і пішли в могилу, ніколи не бачивши в своєму житті лиця пророка; ніколи не бачивши людину, покликану від Бога, яка має владу виконувати один з обрядів дому Божого. Чи засудить їх Бог за те, що вони не сприйняли євангелію? Зовсім ні⁷.

Бог не ставить до людей упереджено; Він не буде давати переваги одному поколінню і забирати їх у іншого; і весь рід людський, від батька Адама і донині, повинен отримати

Храм в Уінтер Квортерз, шт. Небраска, побудований на тому місці, де багато святих останніх днів зимою 1846–1847 рр. стояли табором, готуючись до переходу в долину Солоного озера.

привілей—тут чи в іншому місці почути евангелію Христа; і покоління, що пройшли і зникли, не почувши цю евангелію у повноті, силі й славі, ніколи не будуть вважатися Богом відповідальними за те, що не підкорялися їй. І Він не засудить їх за те, що вони відкинули закон, який ніколи не бачили і не розуміли; і якщо вони жили у злагоді зі світлом, яке в них було, вони в цьому є виправданими, і їм мають проповідувати в духовному світі⁸.

**Ми стаємо спасителями на Горі Сіон,
копи будуємо храми і отримуємо
спасительні обряди заради мертвих.**

Багато хто з наших предків, які зараз у духовному світі, ніколи не бачили лица апостола, пророка або натхненної людини, і вони утримуються у в'язниці. Джозеф Сміт, Гебер

Кімбол, Джордж А. Сміт і тисячі старійшин Ізраїля можуть проповідувати тим духам, і ті можуть отримувати свідчення, яке приносять старійшини; але старійшини не будуть охришчувати віруючих там; у духовному світі немає хрищень, як немає того, щоб там одружувалися чи віддавали заміж⁹.

Деяка людина або люди, що живуть у плоті, мають виконати цю частину роботи для них; бо для спасіння мертвої людини, яка ніколи не приймала євангелії, необхідно зробити не менше, ніж для спасіння живої людини. І ті, хто помер без євангелії, мають право на те, щоб хтось у плоті виконав цю роботу для них¹⁰.

Наш обов'язок—не сидіти, а будувати ці храми. Я вважаю цю частину нашого священнослужіння місією настільки ж важливою, як проповідування для живих; мертві почують голос слуг Божих у духовному світі, і вони не зможуть вийти [з могил] ранком [першого] воскресіння, якщо не буде виконано певних обрядів для них і заради них у храмах, зведених для імені Божого. ... Хтось має викупити їх, виконавши такі обряди для них у плоті, бо вони не можуть у цьому подбати про себе, будучи духами, і для того, щоб цю роботу можна було здійснювати, ми повинні мати храми, у яких належить робити це; і я хочу сказати вам, мої брати і сестри, що Бог небесний вимагає, щоб ми не сиділи, а будували їх, щоб робота викуплення могла бути прискорена. Наша нагорода чекатиме на нас, коли ми перейдемо за завісу. ...

Я не дивуюся, що Президент [Бригам] Янг сказав, що відчув натхнення закликати святих останніх днів пришвидшити побудову цих храмів. Він відчував важливість цієї роботи; але тепер він пішов від нас, і нам залишається продовжувати її, і Бог благословить наші труди, і в них ми матимемо радість. Це є підготовкою, необхідною для другого пришестя Спасителя; і коли ми збудуємо храми, які ми зараз плануємо збудувати, тоді ми почнемо бачити необхідність зведення інших, бо відповідно до старанності наших трудів у цьому напрямі ми будемо усвідомлювати обсяг роботи, яку потрібно виконати, і те, що робиться тепер, є тільки початком. Коли прийде Спаситель, тисяча років буде присвячена цій роботі викуплення; і храми

*Храм у Сент-Джорджі, де Президент
Уїлфорд Вудрафф служив президентом храму.*

з'являться скрізь по цій землі Йосипа—Північній та Південній Америці—і також в Європі та в інших краях; і для всіх потомків Сима, Хама та Яфета, які не отримали євангелії у плоті, потрібно буде виконати обряди в храмах Божих, перш ніж Спаситель зможе представити Царство Батькові, кажучи: “Звершилося”¹¹.

Перед вашими очима ... дещо з того, що стосується викуплення наших мертвих, і дещо з того, що стосується будівництва храмів. Ці труди, брати і сестри, є важливими. Це ті труди, які ми виконуємо для інших і які вони не можуть виконати самі для себе. Це те, що робив Ісус Христос, коли поклав Своє життя для нашого викуплення, бо ми не могли самі викупити себе. У духовному світі наші батьки, матері й родичі, і у нас є робота, яку слід виконати заради них. Я сам дуже зацікавлений у цій роботі викуплення мертвих, і так само зацікавлені мої брати і сестри. Це та робота, яку ми повинні продовжувати виконувати, наскільки в нас є можливість. ... Це та робота, яку покладено на святих останніх днів. Робіть усе можливе в цьому напрямі, щоб коли ви перейдете на інший бік завіси, ваші батьки, матері, родичі і друзі могли благословити вас за те, що ви

зробили, і якщо ви будете знаряддям в руках Божих у здобутті їхнього викуплення, вас визнають спасителями на горі Сіон у сповненні пророцтва [див. Овдій 1:21]¹².

Нас благословили силою і повноваженням,—маючи святе священство, за заповіддю Божою,—стати на землі і викупляти живих і мертвих. Якщо ми не робили цього, нас буде проклято і відсічено від землі, і Бог Ізраїля поставить народ, який робитиме це¹³.

Брати і сестри, покладіть ці речі до серця. Продовжуймо складати наші записи, заповнювати їх праведно перед Господом і виконувати цей принцип, і благословення Бога прийдуть до нас, і ті, хто буде викуплений, благословлять нас у дні майбуття. Я молю Бога, щоб як народ ми тримали відкритими очі, щоб бачити, вуха, щоб чути, і наші серця, щоб розуміти велику і могутню роботу, яка лежить на наших плечах, і яку Бог небесний вимагає від наших рук. Великими і славетними є ці принципи, які Бог відкрив нам стосовно викуплення наших мертвих¹⁴.

**Мертві прагнуть, щоб ми проходили
обряди заради них, і Сам Бог з великою
небайдужістю наглядає за храмовою роботою.**

Перед нами—велика робота з викуплення наших мертвих. За тим, яким курсом ми прямуємо, спостерігають з небайдужістю всі небеса¹⁵.

Наші прабатьки дивляться на нас, [чекаючи], що ми будемо виконувати цю роботу. Вони дивляться на нас з великим хвилюванням, прагнучи, щоб ми добудували ці храми і виконували певні обряди в них, щоб ранком воскресіння вони могли вийти і мати ті самі благословення, що маємо ми¹⁶.

“Усі, хто померли, не пізнавши цієї євангелії, хто прийняв би її, якби їм було дозволено залишитися, будуть спадкоємцями целестіального царства Бога; також усі, хто помирає відтепер, не пізнавши її, хто прийняв би її усім своїм серцем, будуть спадкоємцями цього царства; бо Я, Господь, судитиму всіх людей згідно з їхніми діяннями, згідно з бажаннями їхніх сердець” [УЗ 137:7–9]. Так само буде і з вашими батьками.

Буде дуже небагато тих, якщо взагалі такі будуть, хто не прийме євангелію. ... Батьки цього народу прийматимуть євангелію¹⁷.

Президент Янг сказав нам, і це істинно так, що коли б мертві могли, вони б говорили голосом гучним, як десять тисяч громів, закликаючи слуг Божих не сидіти, а будувати храми, звеличувати свої покликання і викупляти своїх мертвих¹⁸.

Якби [ми] знали і розуміли почуття пророка Джозефа Сміта і тих братів, щоб були поруч з ним, а також почуття мільйонів з роду людського, яких утримують у їхніх в'язницях, ми були б невтомними. ... Ми працювали б для викуплення наших мертвих¹⁹.

Очі небес—на нас; очі Самого Бога, очі кожного пророка і апостола в духовному світі дивляться на вас, дивляться на священство, щоб побачити, що вони роблять і що вони збираються робити. Це є набагато важливішою справою, ніж ми усвідомлюємо і розуміємо. Прокиньмося до усвідомлення обрядів дому Божого і нашого обов'язку, щоб нас могли виправдати²⁰.

Коли ми зустрінемо наших предків у духовному світі, це буде часом радості або часом смутку, залежно від того, як ми тут виконували роботу заради них.

У вас є сила ... викупляти ваших мертвих. Багато хто з вас зробив це, і я сподіваюся, що всі ви будете продовжувати робити це, поки для вас залишатиметься, кого з [ваших] мертвих викупляти. Ніколи не припиняйте цю роботу, поки у вас є сили входити до храму. ... Я викупив там кілька тисяч. Я виконував хрищення, висвячення, омовіння і помазання, ендаументи і запечатування для них, ті самі [обряди], які виконувалися б, якби вони перебували у плоті. Я піду і зустріну їх на тому боці завіси. Ви підете і зустрінете ваших родичів²¹.

Коли я покладу мое тіло в могилу, а мій дух піде в духовний світ, я радітиму і матиму славу з ними ранком воскресіння, якщо вони приймуть ці принципи. “Що ж,—можливо скажете ви,—а якщо ці люди, за кого ви христилися, не приймуть євангелію?” Це буде їхньою провиною, а не моєю. Це обов'язок,

покладений на весь Ізраїль, що вони повинні виконувати цю роботу, якщо в них є така можливість тут, на землі²².

Як я почувався б, проживши так довго, як я прожив, маючи привілей ходити в ці храми, якби мені довелося піти до духовного світу, не виконавши цю роботу? Я зустрів би рідних мого батька, я зустрів би рідних моєї матері, я зустрів би своїх предків, замкнених у в'язниці; я тримав ключі від їхнього спасіння, але нічого не зробив для них; що б я тоді відчув, або як вони поставилися б до мене?²³

Я не хочу піти до духовного світу і зустрітися з моїми предками, які ніколи не чули євангелії у свій час і своєму поколінні і які скажуть мені: “Ти тримав у своїй руці владу піти і викупити мене, а ти цього не зробив”. Я не хочу, щоб так було. Я не хочу, щоб так було зі святими останніх днів. Я думаю, наші справи йдуть непогано. У нас чотири храми, зведені в цих долинах серед гір [на 1897 р.], і їх дуже добре відвідують святі останніх днів. Але ми хочемо продовжувати це, доки ми не викупимо всіх, кого можемо викупити. Якщо ми будемо практикувати цей принцип, ми через нього матимемо благословення. Воно залишатиметься з нами ранком воскресіння, коли наші батьки і матері, а також наші предки постануть разом з нами, тому що ми викупили їх²⁴.

Якщо ми не будемо робити те, що вимагається від нас, ми будемо під осудом. Якщо ж ми будемо це робити, то коли ми прийдемо, щоб зустрітися з нашими друзями у цілестіальному царстві, вони скажуть: “Ви були нашими спасителями, бо у вас була влада зробити це. Ви виконали ці обряди, які Бог вимагав виконувати”²⁵.

Нас названо спасителями на Горі Сіон, хоча царство належить Господу. Це славетні принципи. Бути спасеними, спасти наших ближніх—як це славетно! Що те золото і срібло; що ті багатства цього світу! Усе це загине і втратить свою цінність. Ми підемо звідси і залишимо це тут. Але якщо в нас є вічне життя, якщо ми зберігаємо віру і перемагаємо, ми будемо радіти, коли перейдемо на інший бік завіси. Я радію

цьому. Навряд чи знайдеться якийсь принцип, відкритий Господом, якому б я радів більше, ніж викупленню наших мертвих; ніж тому, що з нами, у сімейній організації, будуть наші батьки, наші матері, наші дружини і наші діти—ранком першого воскресіння і в Целестіальному Царстві. Це великі принципи. Вони варті будь-якої жертви²⁶.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Що відчув Уілфорд Вудрафф, коли вперше почув учення про викуплення мертвих? Якою була його перша думка? (Див. с. 185). Що ми можемо винести для себе з того, як він сприйняв це?
- За словами Президента Вудраффа, храмова робота для мертвих є настільки ж важливою, як місіонерська робота для живих (с. 188). Обдумайте або обговоріть значущість цього твердження. Який особистий досвід показав вам зв'язок між храмовою роботою і місіонерською роботою?
- За словами Президента Вудраффа, коли ми проходимо обряди заради мертвих, ми робимо роботу, яку інші “не можуть виконати самі для себе” (с. 189). Як це розуміння впливає на ваші почуття до храмової роботи?
- Перегляньте підрозділ, який починається на с. 190. Що, за словами Президента Вудраффа, відчувають наші предки до храмової роботи? Як ставиться до цієї роботи Бог Батько? Що ви відчуваєте, читаючи ці твердження?
- Перегляньте останній підрозділ цього розділу, що починається на с. 191. Подумайте, що ви відчуватимете, коли зустрінете ваших предків у духовному світі.
- Як нам знаходити час для храмової і сімейно-історичної роботи? Які ресурси надає Церква для того, щоб скеровувати нас у цьому й допомагати нам?

- Як участь у храмовій та сімейно-історичній роботі зміцнює наші сім'ї? Що ми можемо робити, допомагаючи молоді Церкви знаходити радість у їхньому обов'язковій викупляти мертвих?

Відповідні уривки з Писань: 1 Коринтянам 15:29; УЗ 128; 138

Посилання

1. *Deseret Weekly*, December 25, 1897, 34.
2. *Deseret News*, May 27, 1857, 91.
3. *Deseret Weekly*, December 25, 1897, 34.
4. *Deseret Weekly*, February 24, 1894, 288.
5. *Deseret Weekly*, February 24, 1894, 288.
6. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 341.
7. *Deseret Weekly*, April 19, 1890, 562.
8. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 149.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 2, 1876, 4.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 14, 1878, 1.
11. *Deseret News: Semi-Weekly*, March 26, 1878, 1.
12. *Millennial Star*, November 21, 1887, 742–743.
13. *Millennial Star*, May 21, 1894, 324.
14. *Millennial Star*, May 28, 1894, 341.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, October 18, 1881, 1.
16. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 150.
17. *Millennial Star*, 4:74 May 28, 1894, 339–340.
18. *Deseret News: Semi-Weekly*, March 26, 1878, 1.
19. *Deseret News: Semi-Weekly*, October 26, 1880, 1.
20. In Conference Report, October 1897, 47.
21. *Deseret Weekly*, August 6, 1892, 193.
22. *Deseret Weekly*, April 25, 1891, 555.
23. *Millennial Star*, May 14, 1896, 309.
24. *Deseret Weekly*, December 25, 1897, 34.
25. In Conference Report, October 1897, 47.
26. *Deseret Weekly*, August 30, 1890, 308.

Слідувати за живим пророком

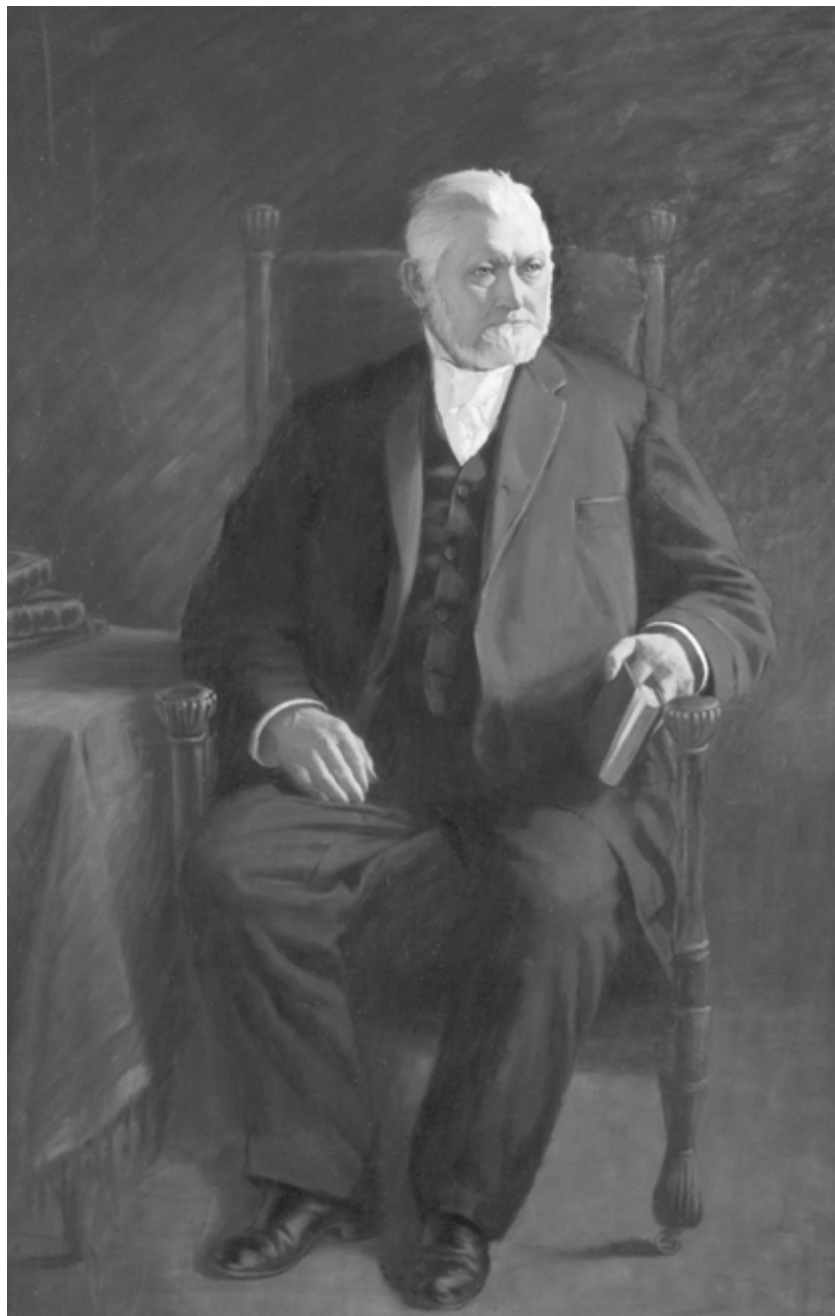
Якщо ми підкоряємося слову, що його Господь відкрив живому пророкові, ми знайдемо безпеку і щастя в цьому світі і піднесення у світі прийдешньому.

З життя Уілфорда Вудраффа

Одного дня старійшина Вудрафф був вдома, коли отримав звістку, що Президент Бригам Янг хоче зустрітися з ним в офісі Церковного Історика. Отримавши це запрошення від Президента Церкви, старійшина Вудрафф “негайно пішов до офісу”¹, де він на той час служив заступником Церковного Історика. Пізніше він записав у щоденнику:

“Коли я прийшов, Президент Янг сказав мені: “У тебе є пара [коней]”? Я сказав йому, що в мене є пара малих мустангів. Він спитав, чи можу я віддати їх. Я вагався якось мить, і тоді сказав: “Так, сер, я можу зробити все, що потрібно”. Тоді він сказав: “У мене є пара хороших коней, і я хочу віддати їх тобі, вони знадобляться в роботі”. Я був дуже здивований. Це було для мене дуже несподіваним. Я прийняв коней і був вдячний, хоча, можливо, я не сказав про це в ту хвилину”².

Коли старійшина Вудрафф погодився віддати своїх мустангів, він просто вирішив послухатися вказівки Президента Янга; він не чекав нагороди за свій вчинок. Однак він знав про благословення, які приходять, коли слідуєш за живим пророком. За кілька місяців до цього він проголошував: “Господь відкриє розум брату Бригаму і введе його в курс багатьох принципів, що стосуються спасіння цього народу, і ми не можемо закривати свій розум і казати, що ми підемо до певної межі, але не далі; ми не зможемо так чинити, не піддавши ризику наше положення перед Богом”³.

Уілфорд Вудрафф служив як Президент Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів з 7 квітня 1889 р. до 2 вересня 1898 р.

Це проголошення відповідало його непохитній вірності Президентам Церкви, яку він виявляв, будучи членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Коли він сам став Президентом Церкви, він свідчив про своє божественне покликання і запевняв святих, що їх завжди вестиме живий пророк. Він говорив:

“Коли Господь дав ключі від царства Божого, ключі Мелхиседекового священства, апостольства і запечатав їх на голові Джозефа Сміта, Він запечатав їх на його голові, щоб вони залишалися на землі, доки не прийде Син Людини. Бригам Янг мав право сказати: “Ключі царства Божого тут”. Вони були в нього аж до дня смерті. Після цього їх було покладено на голову іншого чоловіка—Президента Джона Тейлора. Він тримав ці ключі аж до часу своєї смерті. Тоді, по черзі і за провидінням Божим, вони перейшли до Уілфорда Вудраффа.

Я кажу святим останніх днів, що ключі царства Божого—тут, і вони залишатимуться тут аж до пришествя Сина Людини. Нехай весь Ізраїль розуміє це. Вони не можуть залишатися на моїй голові тривалий час, але далі вони будуть покладені на голову іншого апостола, і ще іншого після нього, і так продовжуватимуть передаватися аж до пришествя Господа Ісуса Христа у хмарах небесних”⁴.

Учення Уілфорда Вудраффа

Від часів Адама Господь ставив пророків, щоб управляти Його Церквою і застерігати жителів землі.

Бог вів цю Церкву від початку через пророків і натхненних мужів. Він вестиме цю Церкву аж до фінальної сцени⁵.

У Бога ніколи, в жодну епоху світової історії, не було церкви або народу, які управлялися і контролювалися інакше, як тільки через одкровення. В їхньому середовищі були живі пророки Божі—ті, хто тримав ключі царства, і вони мали отримувати одкровення, які допомагали їм в усіх їхніх трудах⁶.

Господь ніколи не посилав суди на жодне відоме нам покоління, не поставивши пророків і натхненних мужів, щоб застерегти жителів землі. Саме так вів справи Господь з усіма людьми від днів Адама, нашого батька, і донині⁷.

Через живих пророків Господь відкриває Свою волю Церкви і веде нас шляхом до вічного життя.

Господь навчав нас... що немає значення, чи то Він говорить з небес Своїм власним голосом, чи це робиться через священнослужіння ангелів, чи вустами Його слуг, коли вони спонукані Святим Духом—це той самий задум і та сама воля Бога [див. УЗ 1:38]⁸.

Закон Бога є в устах тих, кого поставлено вести нас⁹.

[Навіть] якби перед нами були всі одкровення, які Бог будь-коли давав людині; навіть якби в нас була Книга Еноха; якби перед нами лежав англійський переклад тієї частини пластин, які не перекладалися; якби в нас була запечатана частина літописів апостола Івана Богослова і всі інші одкровення, якби вони були нагромаджені перед нами тридцятиметровим стосом,— Церква і царство Бога не могло б зростати ні в цю епоху світової історії, ні в будь-яку іншу, без живих пророків Бога¹⁰.

Перед нами одкровення. Так, провідники цієї Церкви після смерті пророка Джозефа Сміта не [публікували] багато одкровень. Джозеф Сміт явив книгу Учення і Завіти, і ця велика книга одкровень є одним з найславетніших літописів, що Бог будь-коли давав людині на землі. Але я хочу сказати, що брат Бригам Янг не жив без одкровень. Одкровення завжди були з ним. Він не зміг би працювати без них; він не зміг би проповідувати або виконувати волю Божу без них. І не зміг би цього робити жоден чоловік, що обіймає цю посаду. Господь не дозволив би жодній людині стати на чолі цієї Церкви, якби вона не управлялася і не контролювалася одкровеннями. Ми є слабким знаряддям—слабкими хробаками земними; але Бог вибрав слабке цієї землі, щоби посоромити мудрих і розбудувати Свій Сіон, і Він дає нам одкровення і відкриває нам Свій задум і свою волю¹¹.

У нас не так, як у світі; ми маємо головний канал, через який отримується світло, знання і благословення. ... Візьміть найрозумніших людей, які будь-коли з'являлися завдяки таланту та освіті і приведіть їх у Церкву Божу, і вони ніколи не будуть випереджати свого провідника. Їхня мудрість обернеться на глупоту. Чому? Тому що їх не покликано вести. Якщо людина

ніколи не вивчила жодної літери у книзі і якщо Господь покликав її вести Церкву і царство Боже, Він дасть їй силу робити це. Ці уроки викладають нам день-у-день, закликаючи нас до єдності, щоб наші серця стали наче серцем однієї людини, щоб наші молитви і труди могли бути зосереджені на одному у виконанні порад нашого керівника.

Господь вестиме [Президента Церкви] туди, куди Він бажає. Ми знаємо, що з ним Бог, що Бог завжди веде його. ... Необхідно, щоб був [пророк], аби говорити, що є правильним, а що—неправильним у багатьох питаннях, тому ще це його посада і покликання. ... Існує досконалий канал [спілкування] між Господом і ним, через який він отримує мудрість, яка через інші канали передається людям. Ми знаємо це. Ми повинні навчитися застосовувати це знання на практиці¹².

Господь ніколи не дозволить мені або жодному іншому чоловіку, що має посаду Президента Церкви, звести вас на мавніці. Цього немає в програмі. Не таким є задум Бога. Якби я спробував зробити це, Господь усунув би мене з мого місця¹³.

Я сподіваюся, ми всі можемо слідувати тим курсом, що його викладено перед нами слугами Господніми, бо якщо ми робимо це, то я знаю, що ми будемо в безпеці у цьому світі і здобудемо щастя і піднесення у світі прийдешньому. ... Якщо ми вірні, вони поведуть нас шляхом життя, і якщо ми маємо достатньо довіри до їхніх повчань, до повчань Святого Духа, що передається через них, то ми завжди на безпечному шляху, і ми можемо бути певними в тому, що отримуємо свою нагороду¹⁴.

**Ми підтримуємо живого пророка
та інших провідників Церкви,
молячись за них і слідуючи їхній пораді.**

Мені, та іншим чоловікам, апостолам, та всім тим, кого покликано виконувати служіння в ім'я Господнє, потрібні віра і молитви святих останніх днів¹⁵.

Поки я живу, я хочу бути відданим і вірним моему Богові і святим. Одним з найбільших благословень Божих для мене був той факт, що я з моїми радниками живемо в серцях святих останніх днів, і за це я відчуваю бажання понизитися до

праху перед Господом. Ми знаємо, що ви молитесь за нас. Ми знаємо, що ви маєте повагу до нас. І ми живемо за цим принципом. ... Господь “обрав слабке цього світу, щоб посоромити могутнє; ... і те, чого немає, для того, щоб звести на нівець те, що є” [див. 1 Коринтянам 1:27–28]. Ми відчуваємо свою слабкість. Я сам хотів би бути кращим, ніж я є. Безумовно, у своїй слабкості я намагаюся робити все, що в моїх силах. Я і досі хочу це робити. Але я залежу від Господа і від молитов святих так само, як і мої браття¹⁶.

Я сподіваюся, що мої брати і сестри матимуть у своїх серцях бажання підтримувати Президентство цієї Церкви своєю вірою, трудами і молитвами, що вони не дозволять їм нести всю вагу тягара, ховаючись позаду. Якщо ми будемо чинити так, то ми не є гідними, ми не є гідними нашого статусу старійшин Ізраїля і батьків та матерів в Ізраїлі. Нехай кожний несе свою частину; і якщо ми виправимо свої власні глупоти і приведемо до ладу наші власні домівки, якщо робитимемо те, що є правильним, то далі ми повинні творити добро і допомагати полегшувати тягарі, які покладено на тих, хто є нашими провідниками. ... [Президентові Церкви] сумно бачити людей, які нерозсудливо йдуть своїм власним курсом, що веде їх до знищення; коли вони не бажають прийняти його пораду і дотримуватися учень, які він викладає; але коли він бачить людей, що бажають слухатися здорових порад і намагаються освячувати себе перед Господом, він відчуває, що його зміцнено і підтримано¹⁷.

**Ми не повинні легковажно
ставитися до порад Президента Церкви.**

Коли Господь надихає людей і посилає їх до певного покоління, Він спитає з цього покоління за те, як саме вони приймали свідчення Його слуг¹⁸.

Вкрай важливо, щоб усі члени Церкви застосовували свою силу судження і мислення та глибоко розуміли, чому саме вони йдуть тим шляхом, який вказав Бог. Наш Небесний Батько вимагає від Своїх святих вимагає свідомої послухності. Він дав нам свободу думати й чинити самостійно, з нашої власної волі, щоб самим отримати свідчення від Нього стосовно істинності

Коли ми піднімаємо руку, голосуючи на підтримку, ми присягаємося “підтримувати Президентство цієї Церкви [своєю] вірою, трудами і молитвами”.

принципів, яких Він навчає, а тоді бути твердими й непохитними у виконанні усього того, що є необхідним для спасіння¹⁹.

Наш привілей—жити так, щоб Святий Дух свідчив про істинність будь-якого одкровення, яке приходить від Бога через уста Його пророка, який веде Його народ, і це завжди було для мене ключовим: коли пророк, який здійснює провід, представляє учення, або принцип, або каже: “Так говорить Господь”, для мене це є причиною, щоби прийняти це навіть коли це зачіпає мої традиції або погляди, і я цілком задоволений тим, що Господь відкриває істину Своему пророкові, якого Він покликав вести Його Церкву, перш ніж Він відкрив це мені. І слово Господа, дане через пророка, є для мене суттю Закону²⁰.

Я хочу сказати моїм братам і сестрам, що [Президент Церкви] є нашим лідером, він є нашим законодавцем у Церкві і Царстві Божому. Його покликано на цей чин; це його прерогатива—казати людям, що робити, і це наш обов’язок—слухатися порад, які він дав сьогодні сестрам і братам. Нам як народу не можна легковажно ставитися до його порад, бо я

кажу вам в ім'я Господне, і я спостерігав це від того часу, як я став членом цієї Церкви, що немає людини, що намагається йти всупереч порадам законно уповноваженого лідера цього народу і при цьому має успіх, і жодна така людина ніколи не буде процвітати²¹.

У відповідності до давньої практики, як ми знаємо, [пастирі] завжди йшли попереду і підготовляли шлях, щоб не було на шляху небезпек, завчасно не відомих пастирю, так щоб він міг рятувати овець. Якщо [вівцям] дозволити бігти навколо пастиря, вовки не забаряться, щоб вловити їх та знищити, і в той самий момент, коли люди в цьому царстві намагаються бігти попереду, або перетинати шлях своїм провідникам, яким би не був привід,—у той самий момент, коли вони роблять це, їм загрожує небезпека—їх можуть скалічити вовки.

Про це я багато думав, і я зрозумів одне маленьке правило на власному досвіді спостереження за поведінкою людей, і я ніколи не бачив, щоб це правило не спрацьовувало—що коли люди йдуть всупереч порадам своїх провідників,... вони завжди заплутуються і зазнають шкоди в цьому.

І що б я не отримав у формі навчання через дослідження та вивчення, якщо казати про мистецтва та науки людей, які б принципи я не засвоїв у моїх наукових дослідженнях—але якщо пророк Божий скаже мені, що певний принцип або теорія, які я вивчив, є неістинними, то мені буде байдуже, які ідеї я мав стосовно цього, я вважатиму моїм обов'язком, за порадою мого провідника, облишити цей принцип або теорію. ...

Ще за життя Джозефа я бачив людей, які плекали принципи, які читали, навчали і захищали певні теорії, у той час як пророк казав: “Так чинити неправильно, вони є неістинними”. Ті люди продовжували сперечатися, залишатися на своїх позиціях, і вони писали на захист своїх теорій, у той час як пророк засуджував їх, і вони казали: “У нас немає віри ні в твою теорію, ні в ту систему, яку ти викладаєш”.

У той самий момент, коли людина так вчиняє, вона перетинає шлях слугі Божому, якого поставлено, щоб вести шляхом життя і спасіння. Це одна з тих речей, які старійшини мають щосили уникати. Суть у тому, що є дуже багато вчень

стосовно розбудови цього царства, що здається нам дивним, що суперечить нашим традиціям, що дається, аби випробувати людину. Брат Джозеф використовував дуже багато методів випробування цілісності людей, і він навчав багато тих речей, сприйняття яких, через традиції, вимагало молитви, віри і свідчення від Господа, перш ніж багато хто із святих могли повірити в ці речі.

Щодо перетинання шляху будь-якій людині, що їй було призначено, аби вести нас, я скажу, що ми ніколи не повинні робити цього, і мені неважливо, якими можуть бути наші почуття або погляди стосовно того чи іншого предмету, якщо казати про наші традиції та освіту.

Якщо Бог має щось відкрити, Він відкриє це тій людині, яка обіймає чільне місце. ... Немає іншого плану, іншої системи, щоб вести людей у цьому царстві та направляти їх, крім тих, що встановлено через одкровення Боже і за порядком Його Церкви та царства, і саме глава [Церкви] має вести, давати поради та управляти в усіх розподілах, у який воля Божа відкривається людині²².

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Які принципи ми можемо пізнати з історії, викладеної на с. 195?
- Якими є обов'язки пророка? (Див. сс. 197–199). Як саме нинішній Президент Церкви виконує ці обов'язки?
- Перегляньте третій абзац на с. 198. Чому важливіше бути скерованим живим пророком, ніж мати літопис давніх пророків?
- Перегляньте повністю другий абзац на с. 199. Як це запевнення допомагає вам?
- Що ми можемо робити, аби підтримати Президента Церкви? (Див. сс. 199–201). Подумайте, що саме ви особисто робите, щоб підтримати живого пророка.

- Які поради ми отримали від нинішнього Президента Церкви? Що ви зробили, аби слідувати цим порадам? Які благословення ви отримали за ваш послух?
- Яке застереження зробив Президент Вудрафф тим, хто відкидає або ігнорує слова живого пророка? (Див. сс. 201–203).
- Прочитайте повністю абзац на с. 201. Про що ви дізнались, прочитавши фразу “розумна послухність”?
- Як ми можемо навчити дітей підтримувати Президента Церкви?

Відповідні уривки з Писань: Амос 3:7; Матвій 10:41; 1 Солунянам 5:25; Мосія 2:7–9; УЗ 21:4–7; 28:6–7; 43:1–3; 107:22

Посилання

1. Journal of Wilford Woodruff, August 26, 1857, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
2. Journal of Wilford Woodruff, August 26, 1857.
3. *Deseret News*, May 27, 1857, 91; from a discourse given on April 9, 1857.
4. *Millennial Star*, September 2, 1889, 547.
5. *Deseret Weekly*, September 5, 1891, 324.
6. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 53–54.
7. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 223.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, March 26, 1878, 1.
9. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 56.
10. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 53.
11. *Millennial Star*, March 5, 1896, 148.
12. *Deseret News*, December 16, 1857, 324–235.
13. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 212.
14. *Deseret News*, May 27, 1857, 91.
15. *Millennial Star*, September 2, 1889, 547–548.
16. *Deseret Weekly*, September 5, 1891, 324.
17. *Deseret News*, March 21, 1855, 11.
18. *Deseret News*, July 1, 1863, 1.
19. “An Epistle to the Members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,” *Millennial Star*, November 14, 1887, 724.
20. Journal of Wilford Woodruff, January 27, 1860.
21. *Deseret News: Semi-Weekly*, September 20, 1870, 2.
22. *Deseret News*, May 27, 1857, 91.

Свобода волі: обираючи життя або смерть

Саме тепер нам належить робити вибір між добром і злом, бо наші дії мають наслідки і в цьому житті, і у вічності.

З життя Уілфорда Вудраффа

Президент Уілфорд Вудрафф свідчив, що спасіння приходить “кров’ю і через кров Ісуса Христа”, і він також наголошував, що повнота спасіння приходить “через послухність євангелії”¹. Маючи це розуміння, він навчав, що “ми всі маємо свободу вибирати добро і відмовлятися від зла або ж вибирати зло і відмовлятися від добра”² і що Бог “триматиме [нас] підзвітними за використання цієї свободи волі”³. Він закликав святих приймати праведні рішення, нагадуючи їм про різницю між “кількома короткими роками земних задовольень” і “довгою вічністю світла, істини, благословень і знання, що Господь подарує кожній людині, яка дотримується Його законів”⁴.

Джон Бенбоу

Як і всі ми, Президент Вудрафф мав незліченні нагоди використовувати свій дар свободи волі. Одна така нагода була в нього в Англії, у Хіфордширі, в домі Джона Бенбоу (див. с. 91 у цій книзі). “Джон Бенбоу був шляхетною людиною,—згадував Президент Вудрафф. —Він був наче англійський лорд; на мою думку, найбагатша людина, що будь-коли приходила до Церкви. Він був охрищений, мені здається, менше місяця тому, коли

прийшов у маленьку вітальню зі своєю дружиною і майже три

Фотографія сільського дому, власником якого колись був Джон Бенбоу.

чверті години розповідав мені, що читав у Новому Завіті, як у дні апостолів [люди] продавали своє майно і все покладали до ніг апостолів [див. Дії 4:31–37], і він сказав, що відчуває своїм обов’язком виконати цей закон, що він бажає зробити це. Я вислухав його терпляче, і коли він закінчив, я витратив, думаю, півгодини, розповідаючи йому про різницю між нашим нинішнім станом і положенням апостолів тих днів. Я дав йому зрозуміти, що Бог послав мене до Англії не опікуватися його золотом, його кіньми і коровами, його майном; Він послав мене туди проповідувати євангелію. Однак я сказав йому, що Господь прийме його жертву, і що він має творити добро, коли може; він має допомагати бідним, допомагати видавати Книгу Мормона тощо”.

Згадуючи ту подію, Президент Вудрафф прокоментував далекосяжний вплив того рішення ввічливо відмовитися від пропозиції брата Бенбоу:

“Що ж, яким був би результат, якби я взяв інший курс і сказав: “Так, давайте ваше майно, і я попідкуюся про нього?”

Мабуть, він став би відступником. І не тільки це, але ми б мали одного нерозумного апостола, який був би підходящим кандидатом у відступники. Але чи було це для мене спокусою? Ні, не було. І не було б для жодного старійшини, який має достатньо Духа Божого, щоб знати різницю між сотнею тисяч фунтів грошей і своєю долею у першому воскресінні з владою пройти повз ангелів і богів до піднесення і слави і стати в присутності Бога і Агнця навечно”⁵.

Учення Уілфорда Вудраффа

**Оскільки Бог дав нам свободу волі,
ми відповідаємо за свої дії.**

Бог дав особисту свободу волі всім Своїм дітям у цьому розподілі, як Він давав її усім Своїм дітям у попередніх розподілах. Ця свобода волі завжди була спадком людини під управлінням Бога. [Ми] мали її на небесах небес, перш ніж цей світ постав, і Господь підтримував і захищав її там проти агресії Люцифера й тих, хто став на його бік, аж до повалення Люцифера і третини небесних сонмів [див. Об’явлення 12:1–9; УЗ 29:36–37; Мойсей 4:1–4]. Завдяки цій свободі волі ми з вами і все людство стали відповідальними особами—відповідальними за те, яким курсом прямуємо, яким життям живемо, які вчинки ми робимо у плоті⁶.

Це частина божественного порядку—не силувати йти в небеса жодну людину, не втручатися в її думки підступно, але дати їй можливість діяти самостійно. [Бог] виклав перед створеною Ним людиною вічну евангелію, принципи життя і спасіння, а тоді дав їй або вибрати це для себе, або відкинути це, маючи чітке розуміння, що вона стає відповідальною перед Ним за результати своїх дій⁷.

**Наші рішення творити добро або зло
приносять наслідки в цьому житті і у вічності.**

Усі отримають те, чого вони домагаються. Що ми сіємо,—добро або зло,—те ми й пожнемо [див. Галатам 6:7; УЗ 6:33]⁸.

Господь заповідав нам, і ми маємо коритися його заповідям, якщо [хочемо] отримати благословення, які приходять через послухність⁹.

Чим точніше ми виконуємо заповіді Божі, тим більш упевненими ми будемо в тому, що Бог є нашим другом і що Він доглядає нас, що Його Син Ісус є нашим захисником перед Батьком, що Він серед цього народу і що Він відстоюватиме права Своїх святих і захистить від будь-якої зброї, що кується проти Сіону¹⁰.

Ми повинні вкласти в душі наших дітей [розуміння] злих наслідків вчинення гріха або порушення будь-якого з законів Бога; їм треба допомогти зрозуміти, що, вчиняючи зле, вони пожнуть сум і лихо, яких вони можуть з легкістю уникнути, якщо вчинятимуть правильно, що вони мають завчити цей принцип через заповідь, не пізнаючи сум і лихо на власному досвіді кривдочинства¹¹.

Я ніколи не вчиняв у цій Церкві й царстві гріха, за який би мені не доводилося заплатити у тисячу разів більше, ніж він того вартий. Ми не можемо грішити безкарно; ми не можемо нехтувати жодною порадою [Божою] безкарно, але це буде приносити сум¹².

Брати і сестри, шукайте Бога; прикликайте його приватно і не відвертайтеся від праведності та істини, бо в цьому ви не отримуєте нічого, але втратите все¹³.

Ті люди, які не будуть ходити згідно зі світлом, яке мають, мусять рано чи пізно успадкувати гірке лихо; вони не мають ні радості, ні щастя, ні спасіння, що їх має людина, яка слухається заповідей Божих і постійно робить те, що є правильним. Злочестиві постійно відчувають страх. Для чоловіка чи жінки немає привабливих перспектив у вчиненні гріха—це та річ, за яку не платять. Нам краще служити Господу, бо ті, хто служать Господу вранці, вдень і ввечері, є щасливими—бідні вони чи багаті¹⁴.

Спитайте у будь-якого народу, нації, царства або покоління людей, чи вони шукають щастя, і вони скажуть, що шукають, але як вони його шукають? Візьміть найчисленнішу частину

людства як приклад—і як саме вони шукають щастя? Вони з надзвичайною готовністю служать дияволу, а Бог небесний і Його закони—це для них останнє, чому вони хочуть поклонитися і чого вони хочуть дотримуватися. Вони не хочуть поклонитися Богові і шанувати Його ім'я, але блюзнять Його ім'я день-у-день, і майже весь світ шукає щастя, вчиняючи гріхи, порушуючи закон Бога, блюзнячи Його ім'я і відкидаючи єдине джерело, звідки походить щастя.

Якби ми справді розуміли, що не зможемо знайти щастя на шляхах гріха і порушення законів Бога, ми б побачили глупоту [такого підходу], кожна людина побачила б, що заради здобуття щастя, ми маємо працювати і вершити труди праведності, виконувати волю нашого Батька Небесного, бо ми отримуємо з Його руки все щастя, благословення, славу, спасіння, піднесення і вічне життя, що ми будь-коли насправді отримуємо в цьому житті й у вічності¹⁵.

Будьмо вірними і прикрашаймо себе благодатями евангелії! Чинячи кривду, ми нічого не отримуємо. Брехня, крадіжки, блюзнірство, пияцтво, пліткарство і зречення Господа Ісуса Христа приносить сум і муки сумління; вони принижують людину, створену за образом Бога; але коли ми чинимо правду, слухаємося заповідей Божих, коли ми милосердні й добрі, це приносить радість, і мир, і Святого Духа, а зрештою—піднесення у царстві Батька¹⁶.

**Ми отримуємо вічну нагороду, згідно
з законом, якого ми дотримуємося під
час нашого короткого земного життя.**

Любі мої, наше життя тут—це лише кілька днів перетерпіння, але на тому боці завіси, ми будемо жити вічно, ми будемо жити та існувати так само довго, як буде існувати наш Творець, і наша вічна доля залежить від того, як ми проводимо наше коротке життя у плоті¹⁷.

Коли ми зможемо насправді зрозуміти нашу майбутню долю—майбутнє щастя, піднесення і славу або ж наше майбутнє нещастя, приниження та сум, що все це залежить від того короткого часу, що ми проводимо в цьому світі, я кажу, що

*“Ті, хто служать Господу вранці, вдень і ввечері,
є щасливими незалежно від того, багаті вони чи бідні”.*

це не піде на користь жодній людині під небесами—проводити свій час у кривдочинстві. ... Якщо людина будь-коли і будь від кого отримує яесь благословення, вона отримує його від Господа, бо диявол не має наміру благословляти і не буде благословляти дітей людських; але він працює, щоб звести їх на манівці з путі праведності та істини¹⁸.

Бог небесний, Який створив цю землю і помістив Своїх дітей на ній, дав їм закон, за яким вони можуть бути піднесеними і спасеними у царстві слави. Бо всім царствам дано закон, і все управляється законом по цілому всесвіту. Якого закону людина дотримується, тим законом вона і зберігається, і вона отримує всі ті нагороди, які той закон їй гарантує [див. УЗ 130:20–21]. Це воля Божа—щоб усі Його діти слухалися найвищого закону, щоб вони могли отримати найвищу славу, яка призначена для всіх безсмертних істот. Але Бог дав усім Своїм дітям свободу волі, можливість вибирати, якого саме закону дотримуватися¹⁹.

Жодна людина не отримає целестіальну славу, якщо не буде дотримуватися целестіального закону; жодна людина не отримає террестріальну славу, якщо не буде дотримуватися террестріального закону, і жодна людина не отримає телестіальної слави, якщо не буде дотримуватися телестіального закону [див. УЗ 88:19–33]. Є велика різниця між світлом сонця в полудень і мерехтінням зірок вночі, але ця різниця є не більшою, ніж різниця між славами у різних частинах царства Божого²⁰.

Господь відкрив нам целестіальний закон, тобто, Він дав нам повноту євангелії Ісуса Христа і пізнання принципів вічного життя. ...

Якби нам довелося йти до целестіального світу, нам довелося б діяти за спонуканнями духа, який панує там, і з нами постійно були ті принципи, які мають управляти нами. Ми повинні мати той самий дух і принципи в цьому світі, і ми маємо дотримуватися целестіального закону тут і бути об'єднаними за тим самим принципом, який єднає людей Божих, які живуть у Його присутності, щоб отримати ту саму славу, яку мають вони.

Такими є принципи, які викладають нам день-у-день, і ми маємо навчитися виконувати їх, і ми маємо відкинути наш егоїзм і всі облудні принципи²¹.

Чинячи праведно, людина отримає свою нагороду, і люди будуть сумувати і гірко жалкувати, якщо підуть іншим курсом, всупереч Богу або Його роботі, у цьому чи будь-якому іншому поколінні. ... Якщо людина чинить праведно, якщо вона доблесна у свідченні Ісуса Христа, кориться євангелії та дотримується своїх завітів, то коли вона перейде на інший бік завіси, вона матиме вхід до присутності Бога і Агнця; дотримавшись целестіального закону, вона входить до целестіальної слави, вона збережена цим законом, і вона має свою частку у цій славі протягом безкінечних епох вічності. Слухаючись закону Божого, залишаючись вірною йому протягом нечисленних днів, проведених у плоті, кожна людина під небесами отримає свою нагороду²².

І ми також можемо дослідити своє серце і невідкладно вирішити, що будемо вершити труди праведності, шанувати нашого Батька Небесного, виконувати свій обов'язок перед Богом і людиною, підтримувати і розбудовувати царство Боже, і ми тоді зрозуміємо, що для отримання щастя і задоволення безсмертної душі у повноті слави, людина має дотримуватися целестіального закону і бути оживленою часткою целестіального Духа Божого; і ми також зрозуміємо, що вчинення гріха, порушення закону Божого і блюзнірство на Його ім'я принесе сум і нещастя, і це принесе смерть фізичну і духовну. Якщо ми ходимо шляхами неправедності, ми засмучуємо Святого Духа і засмучуємо наших братів, а також завдаємо шкоди собі²³.

Шлях життя викладено, і якщо ми нехтуємо ним і не йдемо ним, то нічого, крім смерті, не зазирне нам у вічі. Зупинімося і подумаймо хвилину—подивіться, що саме нам краще отримати—життя або смерть... Ви чули прості істини, і вони були продиктовані силою Святого Духа і через свідчення Ісуса Христа, і тепер вам час вирішувати, кому ви будете служити²⁴.

Ваші майбутні благословення, ваше майбутнє піднесення і вічна слава будуть залежати від того, яким шляхом ви підете

тут. Шлях, що веде до вічного життя, є для вас зрозумілим. ... Тепер вам залишається крокувати ним²⁵.

**Бог робить спасіння доступним для нас,
надаючи прості принципи поведінки
і даючи нам силу дотримуватися їх.**

Для вас є доступним спасіння, вічне життя і доля у першому воскресінні; по суті, усі благословення, що їх Бог обіцяв будь-якому народу, що будь-коли жив у плоті, прибережені для вас і є доступними для вас, якщо ви виконуєте ваші обов'язки²⁶.

Святі останніх днів мають усі стимули; шлях, що лежить перед ними, є ясним і привабливим²⁷.

Існує тільки одна правильна дорога, і це пряма дорога; і принципи та правила, які управляють вами на цій дорозі, є простими і легко зрозумілими. Це шлях, яким ми маємо йти, і я вважаю, що ми надзвичайно благословенні, пізнавши істинний шлях²⁸.

В усьому, що Господь вимагає від наших рук, Він не вимагає від нас нічого, що ми не могли б здійснити. Ми можемо слухатися Його заповідей у відповідності до нашого положення і засобів, які ми маємо. Немає чоловіка або жінки, настільки бідних, що вони не можуть дотримуватися евангелії; вони можуть йти й хреститися для відпущення гріхів, і якщо вони будуть дотримуватися заповідей Господніх, Він вкладе в їхні руки силу і засоби, щоб виконати те, що від них вимагається²⁹.

Моя молитва, щоб ми могли слідувати цим курсом, щоб коли ми перейдемо на інший бік завіси, ми могли б бути задоволені підсумком нашого життя. Ми знайдемо нашу історію і описання нашого життя там, у великій бібліотеці цілестіального царства нашого Бога, і ми знатимемо, що ми робили у цьому житті. Якщо ми робили те, що є неправильним, нам буде сумно. Ми повинні розкаятися в кривдах і намагатися чинити краще. Моя молитва, щоб Дух Божий міг бути з нами, щоб направляти нас і скеровувати в усіх трудах, доки ми закінчимо земне життя, щоб тоді, після смерті, нас могли прийняти в царстві Божому. Ми будемо радіти, якщо ми чинили

правильно; бо наші очі не бачили, вуха не чули, і це ніколи не входило до сердець дітей людських—яка слава лежить перед синами й дочками Адамовими! Це сховано від наших очей сьогодні, і ніколи не відкриється для нас, доки ми не ввійдемо у присутність Бога і Агнця³⁰.

Немає жодної людини, яка будь-коли жила на землі і дотримувалася заповідей Божих, яка була б посоромлена в цьому або шкодувала би через це, коли ввійде в присутність Бога³¹.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Перегляньте історію на сс. 205–207. Які принципи скеровували старійшину Вудраффа, коли він прийняв рішення у відповідь [на пропозицію] брата Бенбоу?
- Прочитайте повністю другий абзац на с. 207. Чому це проти Божої природи—“силувати людину йти в небеса” або “підступно втручатися в її думки”? Що саме робить наш Небесний Батько, заохочуючи нас вибрати шлях, що веде до вічного життя?
- Президент Вудрафф казав: “Усі отримають те, чого вони домагаються” (с. 207). Як ви це розумієте? Як це твердження може вплинути на рішення, які ми приймаємо?
- Які саме благословення, за словами Президента Вудраффа, приходять у цьому житті, коли ми дотримуємося заповідей? Які саме наслідки приходять у цьому житті, коли ми вирішуємо не дотримуватися заповідей? (Див. сс. 208–209).
- Перегляньте четвертий і п’ятий абзаци на с. 208. Яку ціну сплачують за гріх?
- Як наші щоденні рішення впливають на нашу вічну долю? (Див. сс. 209–210, 212). Чому важливо пам’ятати, що це життя є коротким, якщо порівняти його з вічністю?
- Що б ви сказали члену вашої сім’ї або другові, які шукають щастя, не дотримуючись заповідей? Яким особистим досвідом ви поділилися б, щоб допомогти такій людині?

- Чому, на вашу думку, люди іноді відчувають, що спасіння є для них недоступним? Досліджуючи учення Президента Вудраффа на сс. 213–124, скажіть, які саме твердження, на вашу думку, були б особливо втішними для людей, які мають такі відчуття?
- Що саме можуть робити батьки, щоб і свободу волі своїх дітей поважати, і допомагати їм приймати правильні рішення?

Відповідні уривки з Писань: Єгошуа 24:15; Ісая 64:4; Колоссянам 3:24–25; 1 Нефій 3:7; 2 Нефій 2:25–30; Алма 7:14–25; 41:10; Геламан 14:30–31; УЗ 130:20–21

Посилання

1. *Deseret News: Semi-Weekly*, June 13, 1882, 1.
2. “Sayings and Writings of Prest. Woodruff,” *Contributor*, July 1894, 538.
3. *Deseret Weekly*, October 26, 1889, 561.
4. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 278–279.
5. *Millennial Star*, November 28, 1895, 754–755.
6. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 8–9.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 9, 1882, 1.
8. *Millennial Star*, September 2, 889, 548.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 2, 1876, 4.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 26, 1881, 1.
11. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 105.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, December 14, 1880, 1.
13. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 262.
14. *Deseret News*, February 22, 1865, 162.
15. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 259–260.
16. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 23.
17. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 244.
18. *Deseret News*, February 22, 1865, 162.
19. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 10.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, January 12, 1875, 1.
21. *Deseret News*, January 6, 1858, 350.
22. *Deseret News*, December 23, 1874, 741.
23. *Deseret News*, February 4, 1857, 879.
24. In *Journal of Discourses*, 9:222.
25. “Y. M. M. I. A. Annual Conference,” *Contributor*, August 1895, 638.
26. *Contributor*, August 1895, 638.
27. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 26, 1881, 1.
28. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 307.
29. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 2, 1876, 4.
30. *Millennial Star*, May 14, 1896, 311.
31. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 20, 1873, 1.

Як і перші святі останніх днів, усі ми стикаємося з випробуваннями. Президент Вудрафф навчав, що Бог дозволяє, щоб Його святих випробовували, “щоб вони могли довести свою цілісність і пізнати характер тієї основи, на якій вони будують”.

З вірою витримувати випробування та протидію

Якщо ми вірні та слухняні в часи випробувань, Господь зміцнить нас і використає бідування, щоб допомогти нам підготуватися до цілестіальної слави.

З життя Уїлфорда Вудраффа

“**М**и в безпеці, поки виконуємо свої обов’язки,—навчав Президент Уїлфорд Вудрафф. —Які б випробування або лиха нас не було покликано пройти, рука Божа буде з нами і підтримуватиме нас”¹. Викладаючи цей принцип, Президент Вудрафф спирався на власний досвід. Він пройшов крізь релігійні та політичні переслідування, жорстокість погромників, протидію місіонерській роботі, хвороби, смерті членів сім’ї та друзів, а також щоденні випробування цього життя. Але він реагував на такі лиха з вірою, не впадаючи у розпач, довіряючи Господнім обіцанням і знаходячи силу у своєму власному свідченні про євангелію.

У листопаді 1835 р., коли Уїлфорд Вудрафф служив на місії в південній частині Сполучених Штатів, він і його напарник отримали Господню настанову в часи випробувань. Він писав: “Ми подорожували вночі,... і нас застигла буря з дощем. Ми під’їхали до струмка, який розлився під дощем до такої міри, що перетнути його можна було тільки вплавав на конях. ... Ми спробували перетнути струмок убрид, але це намагання призвело до того, що в темряві, під сильним вітром і дощем, ми загубилися в хащах—і навколо нас був дощ, вітер, потоки води і зламані верхівки дерев. Ми перетнули майже двадцять потоків... Але Господь був милостивим до нас в годину наших тривог, бо поки ми йшли навпомацки в темряві, ризикуючи своїм життям і своїми кінями на кручах, несподівано яскраве світло

засяяло навколо нас і відкрило нам бачення небезпеки, бо ми були на краю глибокої прірви. Світло сяяло, доки ми не знайшли будинок і не розпитали про те, куди нам іти”².

Коментуючи той випадок, Президент Вудрафф казав: “Ми тоді рушили далі, радіючи, хоч темрява повернулася і дощ не вшухав”³. Це твердження є прикладом його підходу до труднощів життя. Він завжди йшов своїм шляхом, радіючи Господнім благословенням навіть тоді, коли деякі випробування довго не закінчувалися.

Учення Уілфорда Вудраффа

Випробування і протидія дають нам досвід і допомагають підготуватися до цілестіальної слави.

Безсумнівно, це багато разів викликало в душах чоловіків і жінок запитання—навіщо Бог помістив чоловіків і жінок у такий світ, як цей? Чому Він дає своїм дітям переживати сум і лихо туг, у плоті? Господь дещо відкрив з цього приводу, і ми достатньо добре знаємо це, щоб розуміти: це є необхідним⁴.

Очевидно, що це Божа мета—дозволити Його святим пройти крізь всебічні випробування, щоб вони могли довести свою цілісність і пізнати характер тієї основи, на якій вони будують⁵.

Хоч ми іноді схильні—і були схильні у дні минулі—скаржитися на те, що стикаємося з протидією, переслідуваннями та лихами, я хочу сказати моїм братам і сестрам, що ці речі є спадщиною святих Божих. ... Я ніколи не читав про людей Божих у жодному з розподілів, щоб вони проживали своє життя, як кажуть у сектантському світі, на заквітчаних ложах легкості, без жодного спротиву. ... Нас покликано багато разів проходити крізь випробування, і я не думаю, що ми повинні скаржитися, бо якби в нас не було випробувань, нам було б незручно в іншому світі, в товаристві пророків та апостолів, яких перепилували, розпинали тощо—за слово Боже і свідчення Ісуса Христа⁶.

Неможливо,... щоб святі Божі успадкували цілестіальне царство, якщо їх не випробують, чи будуть вони залишатися в завіті з Господом, чи ні⁷.

Ісус ... зійшов нижче всього, щоб піднятися над усім і пізнати все. Жодна людина не сходила нижче, ніж Спаситель світу. Народжений у хліву, заколисаний у яслах, він ішов звідти аж до хреста, крізь криваві страждання—до престолу благодаті; і в усьому його житті не було нічого земного, чим варто було володіти. Усе Його життя пройшло в бідності, стражданнях, болю, лихах, трудах, молитвах, плачу та сумі аж доки він не віддав духа на хресті. Але Він залишався Божим першонародженим сином і Викупителем світу. Можуть спитати, чому Господь дозволив, щоб Його Син прийшов сюди, щоб Він жив і помер так, як це було. Коли ми перейдемо до духовного світу і завісу буде відкрито, ми тоді, мабуть, зрозуміємо усі ті “чому” та “тому що” в усьому.

В усьому, що Бог дає людині, і в усьому, що Він планує для неї, можна побачити, що ми народжені, аби зносити біль, лиха, сум та випробування; це те, крізь що, за постановою Божою, рід людський має пройти; і якщо ми належним чином пройдемо це випробування, то досвід, який воно принесе, зрештою стане великим благословенням для нас, і коли ми отримаємо безсмертя, вічне життя, піднесення, царства, престолу, князівства та сили з усіма благословеннями повноти євангелії Христової, ми зрозуміємо і усвідомимо, чому нас було покликано пройти крізь нескінченну війну протягом тих кількох років, які ми проводимо у плоті⁸.

І що є все те, що ми можемо зробити або перетерпіти, у порівнянні з множинністю царств, престолів та князівств, що їх Бог відкрив нам?⁹

**У війні, що точиться між темрявою та світлом,
Господь і Його народ будуть тріумфаторами.**

Протидія Богові та Його Христу, протидія світлу та істині існувала від початку і донині. Це та війна, що почалася на небесах, що існувала в усі часи, що буде продовжуватися аж до фінальної сцени, доки не зацарює Той, Хто має право царювати, коли Він прийде у хмарах слави, щоб нагородити кожену людину за її діяннями у плоті¹⁰.

Той дух війни, що явлено в ці дні, існував в усі віки, коли священство було на землі. Завжди точилася війна між світлом і темрявою, між Богом та дияволом, святим і грішником, правильними принципами і лжевченнями. Ми самі ведемо війну із злими схильностями нашої [людської] природи¹¹.

Є дві сили на землі і в середовищі жителів землі—сила Божа і сила диявола. У нашій історії ми мали кілька дуже особливих випадків. Коли у Бога є на землі народ, неважливо, в яку епоху, Люцифер, син зірничі досвітньої, та мільйони духів, що зазнали падіння і були скинуті з небес, ведуть війну проти Бога, проти Христа, проти роботи Божої і проти народу Божого. І вони не відступляться від того, щоб робити це в наш день і в нашому поколінні. Завжди, коли Господь простягає Свою руку, аби виконати будь-яку роботу, ті сили працюють, аби повалити її¹².

Ми маємо не тільки боротися з силами темряви, невидимими силами, що оточують нас, але ми маємо воювати з чисьельними зовнішніми обставинами і долати дуже багато труднощів, з якими ми не можемо не стикнутися, і чим більше такого ми маємо зустрічати, тим більше ми маємо відчувати спонуку до дій, і ми маємо працювати з усією своєю силою перед Господом заради встановлення праведності та істини та заради розбудови роботи Божої, слідкуючи за тим, щоб Його ім'я шанувалося на землі¹³.

Диявол знав, коли ангел дав [Книгу Мормона] Джозефу Сміту, що це основа тієї системи, що повалить його царство. Гоніння та все інше, крізь що пройшов цей народ, відбувалися не тому, що вони були порушниками закону—не тому, що вони були більш злочестивими, ніж інші, а тому, що вони закладали основу царства Божого, що зростатиме, збільшуватиметься, ... і готуватиме шлях до пришествя Господа Ісуса Христа, Який є Царем царів і Господом панів, Який прийде і царюватиме над усією землею, і всі інші царства, і президенти, і правителі, і їхні підлеглі будуть зобов'язані визнати, що Ісус є Христос. Робота останніх днів, яку ми представляємо, зв'яже силу диявола, яка тримала владу серед дітей людських. ... Тоді не дивно, що диявол скаженіє і підбурює злочестивих вести війну проти цієї роботи. Господь надихатиме Своїх слуг і даватиме їм здатність утримувати це царство на

“Народжений у хліву, заколисаний у яслах, [Ісус Христос] ішов звідти аж до хреста, крізь криваві страждання—до престолу благодаті”.

землі. Він стоїть біля стерна. Я не дав би багато за цю роботу, якби Він не був її Творцем—вона не вистояла б без Нього проти тієї могутньої сили, яка їй протидіє¹⁴.

І нам належить прокинутися до відчуття нашого обов’язку, і прикликати Господа у смиренні, і жити, не віддаляючись від Нього; щоб наші очі були відкриті, як це було у випадку з молодим чоловіком, слугою давнього пророка Єлісея, і ми побачимо, що тих, хто за нас, більше, ніж тих, хто проти нас [див. 2 Царів 6:8–17]; що в протидії є тенденція тільки прискорювати виконання цілей Божих. Покладіть свою довіру на Бога і покладайтеся на Його обіцяння, живучи згідно із світлом і знанням, які ви маєте; і все буде добре з вами в житті та в смерті¹⁵.

Господь наглядає за нами в часи випробувань, зміцнюючи нас відповідно до нашої віри, смирення та послухності.

Безумовно, ми ніколи не мали більше або стільки ж [випробувань], як Спаситель. Але Він усе Своє життя залишався вірним Своему Батькові і Своему покликанню Спасителя

світу. Він багато молився, і Він плакав перед Господом через гріхи цього світу. Сьогодні Він серед нас. Він є нашим захисником перед Батьком. [Див. УЗ 29:5]. Він наглядає за нами, і Він робитиме все можливе для нашого спасіння¹⁶.

Ми зазнавали переслідувань, ми пройшли крізь лиха, і ми пройшли крізь серйозні випробування в наш час; але Господь проніс нас крізь усе це¹⁷.

Лиха та тривоги збільшуються на землі, і ці речі мають свою причину. Пам'ятайте це і думайте про це. Якщо ви виконуєте свої обов'язки, якщо я виконую свої обов'язки, ми матимемо захист, і ми пройдемо крізь лиха в мирі та безпеці¹⁸.

Потрібно мати незалежність розуму, чесність серця, віру в Бога і твердість характеру, щоб вести життя святого останніх днів перед лицем непривітного світу і в оточенні випробувань, і тривог, і переслідувань¹⁹.

Даниїл був готовий зійти в лев'ячу яму; троє юних євреїв [Шадрах, Мешах та Авед-неґо] не боялися долі, що чекала на них; апостоли доблесно відстоювали істину і заради неї не побоюлися і смерті, і чому ці люди та ще інші люди в подібних обставинах могли встояти, тримаючись за свої переконання і не ухиляючись? Тому що, перш за все, вони мали істину і вони знали її для себе; а по-друге, Святий Дух, Утішитель, підтримував їх так, як може це робити тільки ця сила в усіх сценах випробування, крізь які народ Божий було покликано пройти. І так воно є донині²⁰.

Я часто думаю, що я ніколи не бачив цього народу щасливішим, ніж у часи його найбільшої бідності, гонінь та лих за слово Боже і за свідчення Ісусове. Дух Божий був з ними, і в їхньому смиренні та стражданнях Святий Дух, Утішитель, був їхнім постійним супутником, і вони були сповнені радістю і розрадою, і вони раділи перед Господом, отримуючи все це. Вони не відчували б цього, якби їх не випробовували в тому, як вони дотримуються заповідей Господніх²¹.

Нам потрібно покаятися і упокоритися перед Господом, нашим Богом, щоб ми могли мати більшу частку Святого Духа і мати в цьому більше насолоди, аби це підготувляло нас до того, що чекає на нас у майбутньому²².

Я хочу свідчити святим останніх днів. Бог разом з цим народом. Він визначає наш курс, і Він продовжуватиме робити це, якщо тільки ми будемо прислухатися до Його голосу, і Він продовжуватиме давати нам достатньо благодаті, щоб вистояти день випробування і тривоги. Господь був милостивим до Свого народу в кожен епоху світової історії; але як страждав Христос, як страждали апостоли—дехто з них навіть до смерті—за свідчення Ісусове, так страждали святі останніх днів, і дехто з них також запечатав своє свідчення кров'ю свого життя. Їх було покликано на те, щоб пройти крізь гірке лихо заради євангелії, але від нас ніколи не вимагалося терпіти більше, ніж ми здатні знести, і ніколи цього не вимагатимуть, доки ми слідуємо порадам небес²³.

Рука Божа простягнута заради спасіння цього народу, і якими б темними не здавалися хмари, якими б сильними не ставали переслідування, утиски та протидія цій роботі, Господь від початку цієї роботи і донині наглядав за її інтересами, і Він підтримував і зберігав її, і Він продовжуватиме чинити так аж до її закінчення; доки Сіон не постане і зодягнеться у свої прекрасні шати, доки всі великі події останніх днів не буде звершено²⁴.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Прочитайте історію на сс. 217–218. Що ви дізналися з цієї історії?
- Багато людей запитує, чому Бог дозволяє, щоб Його діти “проходили крізь сум та лиха (с. 218). Як Президент Вудраффа відповів на це запитання? (Див. сс. 218–219).
- Чому було необхідно, щоб Ісус страждав? (Див. сс. 219; див. також Алма 7:11–12; УЗ 88:6). Як Він реагував на протидію? (Див. сс. 221–222). Як ми можемо слідувати Його прикладу?

- Президент Вудрафф навчав, що війна між світлом і темрявою “існувала в усі часи” (с. 219). Як ця війна продовжується сьогодні? Що ми можемо робити, аби захистити себе та наші сім’ї в цій війні? (Див. сс. 220–222).
- Як саме вас “спонукали до дій” (с. 220) ваші випробування?
- Опрацюйте 2 Царів 6:8–17. Що саме справило на вас враження у цій історії? Чого саме навчав Президент Вудрафф, посилаючись на цю історію? (Див. с. 221).
- Як саме Господь допомагає нам зустрічати наші випробування? Див. сс. 222–223; див. також Мосія 24:13–16). Що ми маємо робити, аби отримати спокій і силу, що їх пропонує нам Господь? Як саме Господь допомагав вам витримувати лиха?

Відповідні уривки з Писань: 2 Нефій 2:11–24; Алма 36:3; УЗ 58:2–5; 101:1–5; 121:7–8, 29; 122:5–9

Посилання

1. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 212.
2. “History of Wilford Woodruff (From His Own Pen),” *Millennial Star*, April 15, 1865, 231.
3. “My First Mission Continued,” *Juvenile Instructor*, June 15, 1867, 91.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 20, 1875, 1.
5. “Epistle,” *Woman’s Exponent*, April 15, 1888, 174.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, January 15, 1883, 1.
7. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 263.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 20, 1875, 1.
9. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 85.
10. *Deseret Weekly*, September 21, 1889, 394.
11. *Deseret News*, September 26, 1860, 234.
12. *Deseret Evening News*, October 17, 1896, 9.
13. *Deseret News*, March 4, 1857, 411.
14. *Deseret News*, February 22, 1865, 163.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, March 20, 1883, 1.
16. *Millennial Star*, March 5, 1896, 150.
17. *Deseret Weekly*, April 25, 1891, 555.
18. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 230.
19. *Deseret News: Semi-Weekly*, January 31, 1882, 2.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, June 13, 1882, 1.
21. *Deseret News*, February 22, 1865, 162.
22. *Deseret News: Semi-Weekly*, January 12, 1875, 1.
23. *Salt Lake Herald Church and Farm*, June 15, 1895, 386.
24. *Deseret News: 24. Semi-Weekly*, March 4, 1873, 3.

Мирська і духовна праця, “пліч-о-пліч”

У наших зусиллях зміцнювати наші сім'ї та розбудовувати царство Боже на землі, ми маємо виконувати працю і мирську, і духовну.

З життя Уілфорда Вудраффа

У перші дні Церкви пророки та апостоли часто увіщували людей виконувати свою частину в розбудові царства Божого. Це зусилля вимагало і духовної праці, і мирської. На додаток до таких напрямів розвитку, як моління, вивчення Писань і проповідь євангелії, святі будували дома і міста, засновували громадські школи, культивували та зрошували кам'яністі землі та перевозили граніт з гір на будівництво Солт-Лейкського храму. У 1857 р., через десять років після того, як мормонські піонери вперше ввійшли в долину Солоного озера, старійшина Уілфорд Вудрафф сказав: “Якщо ми ходимо на роботу і розбудовуємо царство Боже, а не своє, то неважливо, у якій формі ми робимо це—будуємо канал або храм, проповідуємо євангелію, культивуємо землю чи робимо щось інше. ... Ми побачимо, що Господь буде допомагати нам, підтримувати нас, робити нас сміливішими Своєю силою; Він допомагатиме нам в усьому, що ми робимо”¹.

Ті, хто були знайомі з Президентом Вудраффом, знали, що він не просто вів розмови про цінність напруженої роботи—він застосовував цей принцип у своєму житті. Крім того, що він звеличував свої покликання у священстві, він був стараним у мирських трудах навіть у свої старі літа. Мормонський історик Ендрю Дженсон писав: “Його працьовитість була настільки очевидною частиною його натури, що коли у віці дев'яноста років один з його внуків трішечки обігнав його на

*“Кожний має навчитися пишатися тим,
що він не тільки споживач, але й виробник”.*

городі на прополці овочів, він сказав з явним сумом: “Що ж, це вперше в моєму житті, коли один з моїх дітей обігнав мене на прополці”².

Один із сучасників Президента Вудраффа зауважив: “Він любив працювати, і праця була не самоціллю, але вона була пов’язана з Божою заповіддю. І не була для нього праця просто засобом існування в цьому світі, набуття додаткових зручностей і комфорту в його житті та житті тих, хто залежав від нього; для нього це було благословення, привілей, нагода, яку він завжди використовував, коли його покликання дозволяло це. ... Проливати піт було такою ж Божою заповіддю, як молитися; і він сам був у найвищому ступені прикладом того простого християнського життя, що забезпечує фізичне, душевне та моральне здоров’я людини. Він щиро вірив у моральну вищість того, щоб працювати своїми руками. Він це любив і насолоджувався цим”³.

Учення Уілфорда Вудраффа

Розбудовуючи царство Боже, ми маємо виконувати мирські обов’язки.

Наш Президент [Бригам Янг] часто говорив нам, що ми не можемо відділити мирське від духовного, але мирське і духовне мають іти пліч-о-пліч, і так воно є, і так ми маємо чинити, якщо казати про розбудову Церкви і царства Божого⁴.

Дехто думає, що Президентство цієї Церкви і Дванадцятєро Апостолів не повинні займатися мирськими справами. Але ми були б у поганій ситуації, якби не займалися мирськими справами⁵.

Ми розбудовуємо на землі Боже царство—в буквальному значенні, і ми маємо виконувати мирські обов’язки. Ми живемо в мирських тілах, їмо мирську їжу, ми будуємо мирські доми, ми вирощуємо мирську худобу і мирську пшеницю; ми боремося з мирськими бур’янами і з мирськими шкідниками в ґрунті, і ці речі природно викликають необхідність звертати на них увагу і виконувати чисельні обов’язки мирського і важкого характеру, і вони, безумовно, є складовою нашої релігії⁶.

Ми не можемо розбудувати Сіон, сидячи на смерекових колодах і неспинно оспівуючи вічне блаженство; ми маємо культивувати ґрунт, видобувати в горах скельні породи та мінерали, зводити храми Всевишньому Богові; і ця мирська робота вимагається від наших рук Богом небесним у тому самому ступені, як від Христа вимагалось померти, щоб викупити світ, або у тому самому ступені, як Спаситель вимагав, щоб Петро, Яків та Іван ішли проповідувати євангелію народам землі. Це є найвеличніший розподіл, у якому Сіон Божий має бути розбудовано, і ми, як святі останніх днів, маємо його будувати⁷.

**У мирських справах ми повинні з готовністю
приймати поради Господа і Його слуг.**

Від початку цієї роботи і донині слугам Божим було важче готувати серця людей до того, щоб вони дозволяли Господу управляти ними та контролювати їх у їхніх мирських трудах і засобах, ніж у питаннях їхнього вічного спасіння. ...

У цьому є дещо дивне, але я думаю, що, вірогідно, це є наслідком тієї позиції, яку ми займаємо. Між людиною і тим, що належить вічності, існує завіса; якби цю завісу забрали і ми змогли побачити те, що належить вічності, так, як воно є перед Господом, то жодну людину не можна було б випробувувати в тому, що стосується золота, срібла або товарів цього світу, і жодна людина через ці речі не висловила незгоди з тим, щоб Господь контролював її. Але тут ми маємо свободу волі, і ми проходимо випробування, і є завіса між нами і тим, що належить вічності, між нами і нашим Небесним Батьком та духовним світом; і це зроблено для мудрої та належної мети, що є в Господа Бога—перевірити, чи будуть діти людські залишатися в Його законі, чи ні, у тій ситуації, в яку їх було поміщено тут. Святі останніх днів, замисліться над цим! Ми завжди мали бажання, відчуваючи це всім серцем, щоб Джозеф Сміт, Президент Янг та провідники народу скеровували і направляли нас у тому, що стосується наших вічних інтересів; і благословення, запечатані на нас їхнім повноваженням, досягають іншого боку завіси і залишаються в силі після смерті, і вони визначають нашу долю у безкінечних епохах вічності.

На людях у дні Авраама, Ісака та Якова, а також у дні Ісуса та апостолів запечатували благословення, царства, престולי, князівства та сили—з усіма благословеннями Нового та Вічного Завіту. Можна спитати: чи ці вічні благословення цікавлять нас? Цікавлять, або мають цікавити. Чи ці благословення варті нашого земного добробуту—незначного чи великого? Чи варте спасіння, чи варте вічне життя упряжки волів, будинку, сотні акрів землі або чогось іншого, що ми маємо тут у плоті? Якщо варте, то ми, безумовно, зобов'язані з такою самою готовністю дозволяти Господу управляти нами й контролювати нас в усіх наших мирських трудах, як і в трудах духовних.

Знову ж таки, коли людина помирає, вона не може взяти свою худобу, коней, будинки або землі з собою; вона йде до могили—місце спочину всієї плоті. Жодна людина не уникає цього, закон смерті починає на всіх. В Адамі всі помирають, у той час як у Христі всі оживають [див. 1 Коринтянам 15:22]. Ми всі розуміємо, що смерть приходить до всіх людей, але ... ніхто з нас не знає, коли саме прийде наша черга, хоч ми і знаємо, що не доведеться чекати надто довго, перш ніж нас буде покликано послідувати за поколіннями, які жили до нас. Коли ми над цим замислюємося, я думаю, ми всі повинні мати готовність дозволити Господу скеровувати нас у мирських справах⁸.

**Життя за євангелією включає духовну
та мирську освіту, поєднану з чесною працею.**

Є така приповідь або прислів'я, яке я чув багато разів у моєму житті і яке, я думаю, є дуже вагомим, і воно звучить так: “істина могутня, і вона переможе”. Я думаю, що це явлено у будь-якій якості, у якій істина застосовується—чи вона застосовується в мирському аспекті, чи у духовному; чи вона застосовується на рівні нації, чи сім'ї, чи окремих людей; чи вона застосовується до світу цього, чи до Царства Божого⁹.

Розбудова Сіону Божого в ці останні дні включає, я можу сказати щиро, кожную галузь діяльності—і мирської, і духовної, яку ми здійснюємо. Ми не знайдемо жодного предмету, який є законним в очах Божих і людських, який би не охоплювався нашою релігією. Євангелія Ісуса Христа, яку ми

“Питання належної освіти для молоді Сіону є одним з найважливіших”.

прийняли і яку проповідуємо, включає всю істину і кожне законне покликання і роботу людини¹⁰.

Наших дітей не можна ігнорувати; вони мають отримати належну освіту—і духовну, і мирську. Це найкраща спадщина, яку будь-які батьки можуть залишити своїм дітям¹¹.

Коли потяг до того, що можна назвати книжною освітою, зростає, не слід ігнорувати ручну працю. Розвиток розуму та розвиток тіла мають іти пліч-о-пліч. Вправний розум має бути поєднаним із вправними руками. Ручна праця має шануватися в нашому середовищі, її завжди слід підносити. Нам не можна допускати зростання однієї тенденції, надто поширеної в наш час—коли молоді люди, здобувши початки освіти, думають, що їм уже не личить механічна праця або інші започаткування, що вимагають працьовитості. Кожний має навчитися пишатися тим, що він не тільки споживач, але й виробник. Наших дітей слід навчати підтримувати себе своєю власною працьовитістю та навичками і не тільки це, але й допомагати підтримувати інших, [їх слід навчати], що робити це, чесно працюючи, є одним з найпочесніших засобів, які Бог дав Своїм дітям на землі. Питання належної освіти для молоді Сіону є одним з найважливіших¹².

**Ведучи наші фінансові справи,
ми повинні забезпечувати свої сім'ї,
дотримуватися закону десятини, щедро
вдїляти від своїх коштів та уникати боргів.**

Якщо казати про наші мирські справи, ми маємо ходити на роботу і забезпечувати себе¹³.

Щодо багатства та добробуту, я не хочу їх мати, якщо вони стануть для мене прокляттям. Я хотів би отримувати достатньо, щоб мати одяг і взуття та годувати мою [сім'ю], щоб їм було зручно, якщо я можу зробити це чесно перед Господом; але скоріше погодився, щоб я і вони були бідними, ніж мати добробут і бути знищеним. Багатства є небезпечними, якщо ми не можемо користуватися ними так, щоб вони не знищили нас; якщо ми не можемо використовувати їх для слави Божої і розбудови Його царства, нам краще обійтися без них¹⁴.

Дехто вважає закон десятини чимось на зразок податку, тягаря, що покладено на них, але для кого все це робиться? Наша десятина, наша праця і все, що ми робимо в царстві Божому—для кого все це?.. Наша десятина, наша праця, наші труди—це не для піднесення Всемогутнього, але для нас самих. ... Розуміймо це так, як воно є насправді, і це буде добрим для нас! Коли ми сплачуємо десятину, слухаємося кожного закону, що було дано нам, аби підносити нас і бути благом для нас—це все робиться для нашого особистого блага і блага наших дітей, і Господь не має від цього якоїсь особливої власної вигоди, Він лише задоволений вірністю Своїх дітей і прагне бачити, що вони йдуть шляхом, що веде до спасіння і вічного життя¹⁵.

Нам варто лише роззирнутися, щоб побачити,... що ті, хто є щедрими в жертвах на Божу роботу, мають прихильність Господа. Цей досвід мали у давньому Ізраїлі, і ми маємо цей досвід. Але у ставленні до добровільних жертв є надто багато недбалості, попри всі дорогоцінні обіцяння, що пов'язані з ними. Святим слід нагадувати про обов'язок, покладений на них. Також і наших дітей слід навчати цього обов'язку, щоб це стало для них усталеним звичаєм—бути в цьому пунктуальними. Ті, хто точно дотримується цих вимог, можуть свідчити

Десятина є “законом, який було дано, щоб підносити нас і робити нам добро”

про велике задоволення і численні винагороди, які вони отримували, дотримуючись їх.

Цей закон щедрості виявляється одним із [засобів] захисту, що їх Господь запровадив, аби захистити цей народ від злих наслідків, до яких призводить володіння багатством. Він сказав нам, що багатства землі належать Йому, і Він дає їх; але Він попередив нас стеретися гордошів, щоб ми не стали, як Нефійці в давнину [див. УЗ 38:39]. Ми знаємо до якої руйнації довели їх багатства, і нам не треба боятися зайвий раз попередити про катастрофічний вплив багатства на нас. Багато хто зніс бідність і залишився смиренным, живучи близько до Господа, [але] не зміг знести багатства. Вони стали підноситися в гордощах, починали заздрити і забували свого Бога. Однак ті, хто постійно пам'ятає Господні учення щодо землі та її жителів, хто вділяє від своїх коштів, які Господь дає їм, щоб допомагати бідним і допомагати просувати роботу Божу, ті ставляться до себе з увагою і дають Сатані менше сили звести себе на манівці¹⁶.

Ми відчуваємо, що маємо застерігати святих останніх днів проти формування поганого звичаю залазити в борги і брати

на себе зобов'язання, які часто стають для них тягарем, важчим, ніж вони можуть нести, і ведуть до втрати домів та іншого майна. Ми знаємо, що це мода нашої епохи—використовувати кредит до останньої межі. ... Це велике зло—зло, якого ми, як народ і як окремі особи, маємо старанно уникати. Ми маємо, наскільки це можливо, вести справи за таким принципом: сплачувати за те, що ми купляємо, і наші потреби мають бути приведені у відповідність до наших ресурсів. Слід відмовлятися від схильності до бізнесових спекуляцій та сподівань на щасливий випадок у тому чи іншому започаткуванні. ... Будьте задоволені скромним прибутком і не дозволяйте собі обманюватися ілюзорними сподіваннями здобуття багатства. Пам'ятайте цей вислів мудрої людини: “А хто спішно збагачується, непокараним той не залишиться” [див. Приповіді 28:20]. Привчаймо і наших дітей до економності, до того, щоб вони не привчалися до того, чого вони не зможуть собі дозволити, не нарабивши боргів¹⁷.

**В усіх наших започаткуваннях ми маємо
найперше шукати царства Божого.**

Серед цього народу є досить поширеним бажання стати багатими і працювати для себе, а не для царства Божого. Але що користі для вас або для мене, якщо ми припинимо молитися і будемо намагатися розбагатіти? Яка користь людині, якщо вона отримає цілий світ і втратить свою власну душу? Небагато користі. Що дасть людина в обмін за свою душу, коли перейде на той бік завіси? [Див. Марк 8:36–37].

Мене дуже дивує, наскільки малий інтерес зазвичай проявляють жителі землі до свого майбутнього стану. Сьогодні тут немає жодної людини, якій не доведеться жити по той бік завіси так довго, як її Творцеві—нескінченні епохи вічності, і вічна доля кожної людини залежить від того, на що вона витрачала кілька коротких років, прожитих у плоті. Я запитую в ім'я Господне, що таке популярність для вас або для мене? Що таке золото, або срібло, або речі цього світу для будь-кого з нас, крім того, що вони дають нам отримувати потрібну нам їжу, питво та одяг, а також розбудовувати царство Боже.

І для нас припинити молитися і поринути в божевілья гонитви за багатствами цього світу—це найвищий ступінь нерозумності та глупот.

Дивлячись на те, що роблять деякі люди, ви можете подумати, що вони збираються жити тут вічно, що їхня вічна доля залежить від того, скільки доларів вони мають. Я іноді запитую святих останніх днів, що ми мали, коли прийшли сюди? Що ми з собою принесли і звідки ми отримали це?.. Я не думаю, що хтось із нас народився, маючи коня, або фургон, що ми принесли сюди акції залізничної компанії або худобу і будинки, але ми народилися голими, як Йов, і я думаю, що ми залишимо цей світ голими, як він [див. Йов 1:20–21]. Тоді, якщо казати про речі цього світу, чого вони варті для нас, щоб принадувати нас втратити через них своє спасіння? Натомість я скажу, дозвольте мені бути бідним усі дні мого життя; якщо багатство стане для мене прокляттям і забере ту славу, на яку я сподіваюся, дотримуючись заповідей Божих, то я молю Бога, щоб я ніколи не мав його.

Бог тримає багатства цього світу у Своїй руці—золото і срібло, худоба і землі—Його, і Він дає тому, кому Він хоче. Коли Христос був на горі, Люцифер, диявол, показав Йому всю славу світу і запропонував дати це Йому, якщо Він паде і поклониться йому [див. Матвій 4:8–9]. Але чи знаєте ви, що той бідний диявол не володіє жодним клаптиком землі у цілому світі, що у нього немає навіть тіла, шкіни? Земля є підніжком Господнім, і якщо ми колись отримаємо частку землі, то це Господь дасть нам її; і ми зобов'язані бути однаково вірними нашій релігії і маючи десять мільярдів доларів, і не маючи жодного долара. Вічне життя—це те, що буде або має бути з нами в майбутньому, і саме це, якими б не були наші обставини і умови життя, має бути нашою найпершою метою. ...

Я говорив про здобуття багатств. Я не знаходжу в багатстві нічого порочного. Золото і срібло належать Господу. Ми хочемо [будувати] дома, і маємо обробляти землю. Усе це правильне. Я не знаходжу нічого порочного в тому, що людина стає багатою. Я знаходжу порочне, коли ми продаємо царство Боже, наше перворідство, коли продаємо євангелію і позбавляємо себе вічного життя заради задоволення хтивостей нашої

плоті, гордоців життя і моди цього світу, коли ми зосереджуємо наші серця на цьому¹⁸.

Я звернуся до слів Ісуса Христа, які Він сказав Своїм послідовникам: “Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться” [див. Матвій 6:33]. Я кажу вам, брати і сестри, ми можемо всі дні нашого життя перевіряти це, ми можемо випробовувати кожний шлях і кожний принцип у цьому світі, і ми, як святі, не зможемо процвітати у жодний інший спосіб, крім того, щоб перше шукати царства небесного та його праведності; коли ми чинимо так, усі благословення, блага, піднесення, дари, благодать, прагнення і всі інше, що хороша людина може собі побажати, що є добрим тут і у вічності, буде дано нам.

Дуже багато людей намагалося шукати щастя, не шукаючи перше царства небесного,... але вони завжди бачили, що це важка справа, і ми побачимо, якщо спробуємо¹⁹.

Наша мета висока. Ми хочемо мати місце у целестіальному царстві Божому, отримати вічне життя, найвищий з дарів Бога людині. Уся пошана, слава та добробут цього світу має втратити свою значущість у наших душах у порівнянні зі спадщиною у присутності Бога та Агнця з усіма пророками, апостолами та святими, включаючи наших домашніх. Перше зникає і невдовзі зникне, а друге перебуває вічно²⁰.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Що робив Президент Вудрафф, щоб слідувати принципам, викладеним у цьому розділі? (Див. сс. 225, 227).
- Чому ми “не можемо відділити мирське від духовного”? (Див. сс. 227–228; див. також УЗ 29:34–35). Як ми можемо застосовувати цю істину у нашому щоденному житті та в нашому служінні в Церкві?
- Президент Вудрафф казав, що багато людей не слідують Господнім порадам у мирських справах. Чим, на вашу думку,

можна пояснити це? (Див. сс. 228–229). Які поради нинішній Президент Церкви давав стосовно мирських справ?

- Перегляньте другий абзац на с. 230. Назвіть деякі благословення ручної праці? Що, на вашу думку, означає “бути не тільки споживачем, але й виробником”?
- Яке застереження дав Президент Вудрафф стосовно грошей? (Див. сс. 231–235.) Яку пораду він дав щодо боргів та кредитів? Що ми можемо робити, аби не втрачати належного бачення наших перспектив?
- Чому [можна сказати], що десятина та пожертвування ідуть “нам на благо і на благо наших дітей”? (Див. с. 231).
- Яке значення має для вас повчання Спасителя у Євангелії від Матвія 6:33? (Див. також сс. 233–235).
- Перегляньте розділ, знаходячи принципи, яких батьки мають навчати своїх дітей. Назвіть дещо з того, що батьки мають робити для своїх дітей, щоб навчити їх цих принципів? Поділіться особистим досвідом пізнання та викладання цих принципів.

Відповідні уривки з Писань: Малахія 3:8–11; Матвій 6:19–21; Яків 2:14–26; Книга Якова 2:12–19; УЗ 42:42; 58:26–28

Посилання

1. *Deseret News*, March 4, 1857, 411.
2. *Latter-day Saint Biographical Encyclopedia*, 4 vols. (1901–1936), 1:26.
3. J. M. Tanner, “Character Sketch,” in Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals* (1964), 644–645.
4. *Deseret News*, July 30, 1862, 33.
5. *Deseret Weekly*, August 25, 1894, 289.
6. *Deseret News*, May 22, 1872, 216.
7. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 164–165.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, June 23, 1874, 1.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, January 22, 1884, 1.
10. *Deseret News*, May 22, 1872, 216.
11. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 267.
12. “An Epistle to the Members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,” *Millennial Star*, November 14, 1887, 733.
13. *Deseret Weekly*, August 25, 1894, 290.
14. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 173–174.
15. *Deseret News*, February 4, 1857, 379.
16. *Millennial Star*, November 14, 1887, 727.
17. *Millennial Star*, November 14, 1887, 728–729.
18. *Deseret News: Semi-Weekly*, February 29, 1876, 1.
19. *Deseret News*, March 4, 1857, 410.
20. “Epistle,” *Contributor*, April 1887, 237.

“Одного серця і розуму”

Коли ми об'єднані в євангелії, ми готові до отримання найщедріших благословень небес.

З життя Уілфорда Вудраффа

Президент Уілфорд Вудрафф любив товаришувати з іншими членами Церкви. У багатьох записах у його щоденнику можна знайти слова вдячності за “дух єдності та любові”, який був присутнім на церковних зборах¹. Після одних таких зборів він записав, що двоє з промовців мали йти з тих зборів, бо вони мали ще інші справи. Їм було важко піти по цих своїх справах, бо “вони ледве могли вийти з дому, так багато людей хотіли потиснути їм руку”. Описуючи ті самі збори, він писав: “Дух Господній був з нами. Любов і єдність панували на зборах. Мені було радісно бачити стількох святих, об'єднаних у новому і вічному завіті”².

Президент Вудрафф сподівався побачити, що цей дух єдності пошириться з Церковних зборів на всі інші аспекти життя. Через свої публічні проповіді і свій щоденний приклад він захоплював святих мати єдність у своїх домівках, у своїх Церковних обов'язках та у своїх мирських трудах. Меттіас Ф. Каулі писав: “Він вважав, що в Церкві не місце суперечці, почуттю небезпеки, протистоянням. Ця робота від Бога—і цього досить. Носіїв повноваження було належним чином призначено. На них було покладено відповідальність за царство. Отже, він не переймався тим, що інші вважали нестачею мудрості в них. Він не був жадібним; і фінансові негаразди, на його думку, ніколи не могли зруйнувати Божі задуми; і він не переймався тим, скільки саме мирського добра стане його надбанням. Славетне послання було дано землі, і він бажав, щоб кожний пізнав його цінність для роду людського і зрозумів благословення спасіння, що даються тим, хто виявляє послух.

Наголошуючи на потребі в єдності, Президент Уїлфорд Вудрафф порівнював церковне і сімейне врядування з “виноградною лозою з її галузками і вітами, великими і малими”.

Уілфорд Вудрафф завжди відчував себе не в своїй тарілці, якщо поруч сперечалися. Він уникав цього і ніколи не переймався тим, як до нього поставляться ті, хто вдавався до знаходження помилок, критицизму та особистих образ. Він ніколи не бачив необхідності в цих речах. Для нього ніколи не було важким погоджуватися зі своїми братами. Він ніколи не мав невиправданих вимог, ніколи не опікувався персональними інтересами і ніколи не вагався, коли необхідно було зробити щось важливе. Він був вірний Пророкові і вірний своїм братам”³.

Учення Уілфорда Вудраффа

Єдність панує серед членів Божества і в целестіальному царстві.

Спаситель казав Своїм апостолам у давнину і апостолам нашої епохи: “Я кажу вам, будьте єдині; і якщо ви не єдині, ви не Мої”. [УЗ 38:27]. “Я й Отець Ми одне”. [Іван 10:30]. Є один принцип, пов’язаний з цим, який, я вважаю, є дуже важливим для нас, як для народу і Церкви тут, на землі. На тлі всіх розділень, і всіх незгод, суперечок та протидій серед земних держав; в усьому, що було відкрито з небес, я ніколи не чув, щоб дітям людським будь-коли було явлено, що між Богом Батьком, Богом Сином та Богом Святим Духом є будь-яке розділення. Вони єдині. Вони завжди залишалися єдиними. Вони завжди будуть єдині—від вічності до вічності. Наш Небесний Батько стоїть на чолі, будучи Творцем спасіння дітей людських і створивши цей світ та населивши його людьми, давши закони жителям землі⁴.

Ісус був єдиним зі своїм Батьком. Він сказав: “Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене” [Іван 6:38]. Цей союз між Батьком і Сином ніколи не порушувався. Перше одкровення, дане Джозефу Сміту, було одкровенням Батька і Сина. Небеса були відкриті, і Батько та Його Син явилися Джозефу у відповідь на його молитву, і Він вказав на Свого Сина і сказав: “Це є Син Мій улюблений; слухай його”. [Див. Джозеф Сміт—Історія 1:17]⁵.

Є целестіальне царство, терестріальне царство і телестіальне царство. Є слава сонця, слава місяця і слава зірок; і як одна зірка відрізняється від іншої зірки славою, так само і воскресіння мертвих [див. 1 Коринтянам 15:41–42]. У целестіальному царстві Божому існує єдність, союз⁶.

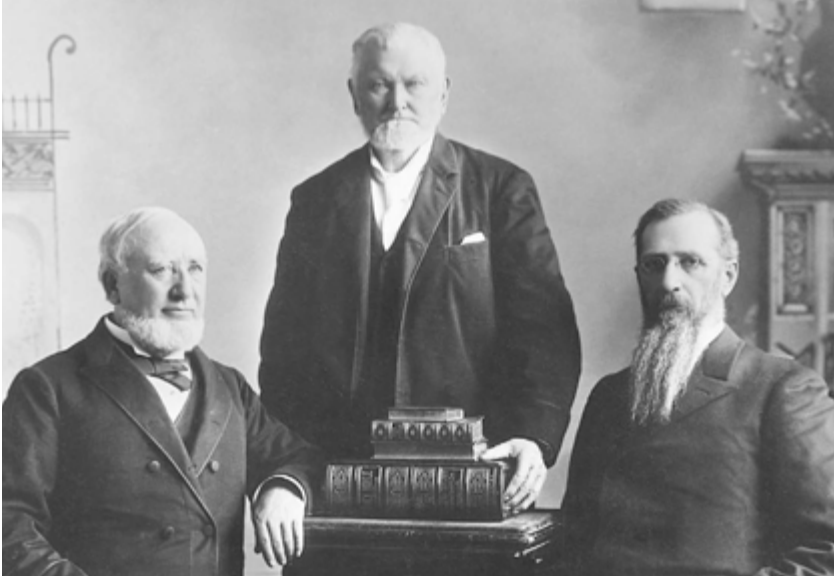
Образно кажучи, хто збирається мати двадцять гектарів землі тільки для себе у царстві Божому, або в небесах, коли ми будемо там? Нікому не треба чекати цього, бо в тому царстві, в небесах або на землі, ми знайдемо єдність, і Господь вимагає від наших рук, щоб ми єдналися, згідно з принципами Його целестіального закону⁷.

Пророки повинні мати єдність з членами Божества, і всі члени Церкви мають шукати тієї самої єдності.

Читаючи історію стосунків Бога і людей в Біблії, Книзі Мормона та Ученні і Завітах, ми можемо бачити, що від днів патріарха Адама Господь виховував клас людей, у кожному розподілі, яким Він дарував Своє священство і яким Він давав владу і повноваження виконувати Його роботу на лиці землі, серед дітей людських. І ці люди керувалися принципами єдності з Богом, з Сином Божим і з Святим Духом. Святий Дух було дано патріарху Адаму; він був сповнений Ним, коли у свої останні дні він благословив тих своїх синів, які були первосвящениками, а також решту свого потомства [див. УЗ 107:53–56].

Патріарх Адам, Енох, Мойсей, Ной, Авраам, Ісак та Яків, а також усі ті давні патріархи та пророки були зобов'язані мати спілкування з Богом. Для них було необхідністю шукати Господа, бо без цього спілкування вони були б неспроможні виконувати свій обов'язок. Вони залежали від Господа, отримуючи одкровення, світло і навчання, щоб мати владу, щоб виконувати заповіді Божі. Ця єдність, якої Господь вимагав від давніх патріархів і пророків і якої Ісус вимагав від Своїх апостолів, вимагалася від Джозефа Сміта та його братті. Це вимагалася від усіх святих Божих від заснування світу і донині⁸.

Я усвідомлюю, що Президентство цієї Церкви стоїть між цим народом і Господом, бо вони на чолі, і я усвідомлюю, що Бог відкриває Свою волю їм, отже, ми маємо дивитися на них, щоб мати світло і знання. Керівництво може бути сповнене

Перше Президентство у 1894 р. Зліва направо, президент Джордж К. Кеннон, перший радник; Президент Уілфорд Вудраф; президент Джозеф Ф. Сміт, другий радник.

світла, натхнення, одкровення, задуму та волі Божої, але якщо ті чини, що стоять наступними після них, і якщо ми самі проспимо виконання наших обов'язків і будемо в не належному для отримання цього світла стані—хіба ви не бачите, що ця річка буде зупинена плотиною біля самого витoku? Не буде течії, або засобу, через який світло могло б текти до суглобів та кінцівок тіла.

Я усвідомлюю, що це обов'язок не тільки наш—тих, хто має священство, але й цього народу взагалі—представляти себе у смиренні та вірі перед Господом, щоб ми могли отримати благословення, які приготовлені для нас, і ми можемо отримати все світло, знання, віру, розум і силу, які є необхідними для нашого спасіння, через смирення, послухність та покірність волі Божій. Ми маємо дотримуватися цього, щоб наш розум міг бути підготовленим, а наші тіла—належними [посудинами] для отримання Святого Духа, щоб Дух Божий міг вільно текти крізь усе тіло—від голови до п'ят. Тоді, коли це стане реальністю, ми всі будемо бачити однаково, відчувати однаково, і бути подібними одне одному, ми станемо єдиним цілим, якщо

казати про євангелію і царство Боже, як Батько і Син єдині, і тоді цей народ почне бачити положення і стосунки, які ми маємо між собою і між нами та Богом, і ми відчуємо важливість виконання наших обов'язків, і ми свідомо зробимо крок уперед і краще будемо розпоряджатися своїм часом, використовувати свої таланти і отримувати благословення, які має для нас Господь; але хіба ви не бачите, що якщо люди сплять, якщо вони ледачі і не живуть так, як їм це дозволяють їхні привілеї, то Дух Божий почне текти від голови по тілу, але невдовзі буде зупинений і відгороджений?

Ми можемо прослідкувати цей принцип по всій Церкві й царству Бога, і ви можете практикувати його в керуванні сім'єю. ... Це як виноградна лоза та її галузки, її великі та малі віги [див. Іван 15:1–11]. Це дуже вдалий образ, щоб навчати нас принципу праведності.

Щоб ми були підготовлені до виконання Божої волі і були здатними розбудовувати Його царство на землі та виконувати Його цілі, ми маємо не тільки ставати єдиними та діяти, як серце однієї людини, але ми маємо отримати Святого Духа Божого і задум та волю Бога стосовно нас, ми маємо бути скеровані та контрольовані Ним в усіх наших рішеннях і діях, щоб бути в безпеці та забезпечити для себе спасіння⁹.

Єдність приносить силу.

Я не думаю, що треба довго сперечатися, аби довести нам, що єдність—це сила і що об'єднаний народ має ту силу, якої не має народ розділений¹⁰.

Ми повинні бути об'єднані і стояти разом перед лицем протидії, яку ми зустрінемо¹¹.

Злочестивим не дано мати силу принести нам зло, якщо ми об'єднані¹².

Вавилон може розділюватися; жителі землі можуть мати будь-які розділення, які вони тільки хочуть мати; але вони отримують результати свого роз'єднання, і вони завжди їх отримували. Місто за містом, народ за народом були знищені судами Всемогутнього, коли вони дозрівали у нечесті, як це було з Содомом і Гоморрою, Вавилоном, Ніневією, Тиром і

Сидоном, а також багатьма іншими давніми містами і країнами. Але святі Божі не можуть процвітати, якщо вони не мають єдності¹³.

По мірі того як Церква стає більш чисельною і царство Боже стає глибше вкоріненим, важливість єдності серед членів Церкви виявляється ще більшою. Абсолютно необхідно, щоб не тільки декларативна єдність, але міцний союз сердець і душ існував у всіх президентів, в усіх радах та філіях Церкви Христової, щоб здійснити задум Божий в розбудові Сіону або в здобутті тих благословень, мати які вони мають привілей; бо не сумнівайтеся ви, святі Всевишнього, що небеса будуть закритими над головами будь-якого президентства, кворуму, ради або філії, які розділені в серці і почуттях, і так воно буде продовжуватися з ними, і благословень не буде, доки це зло не буде усунуто; бо Господь ніколи не пролле найбагатші благословення небес, священство і дари євангелії інакше, ніж за принципом тієї єдності, якої вимагає цілестіальний закон Бога. Тільки завдяки об'єднаним зусиллям святих Божих у цьому останньому розподілі буде здійснена розбудова Сіону, і царство Боже на землі буде підготовлено до єднання з царством Божим на небесах; і таким чином той ланцюг, що єднає сонми небесні, простягнеться і включить до свого кола всіх, хто був послухний постановам Божим¹⁴.

**Ми маємо бути об'єднаними в нашому
ученні, наших трудах у Божому царстві
і в нашій любові одне до одного.**

Учення

Я завжди радію, коли бачу моїх ближніх, які приходять до пізнання істини через послухність євангелії, як її викладають слуги Господні. Коли люди входять у води хрищення і отримують рукопокладання для надання дару Святого Духа, вони отримують ту саму істину, те саме світло, що їх отримали ми, і таким чином ми стаємо одного серця і одного розуму і слідуємо за натхненням Святого Духа, Який священнослужить Його євангелії. У проповідуванні євангелії та виконанні обрядів Господнього дому дух натхнення Небес супроводжує тих,

хто священнослужить, щоб це залишалося з ними завжди, якщо вони вірні, в усіх обов'язках життя.

Коли я чую, як брати говорять про справи Бога з нинішнім поколінням, я бачу, що їхні розуми працюють об'єднано; свідчення, яке вони несуть, є єдиним; вони всі погоджуються у своєму свідченні; вони єдині у твердженні, що робота Господа Бога нашого переможе всіх її ворогів¹⁵.

Є одна особливість, пов'язана з проповіданням євангелії. Ви можете послати тисячу старійшин і вони всі викладатимуть те саме вчення; вони всі працюватимуть над розбудовою тієї самої Церкви, вони будуть єдині; бо їхня віра, їхні учення і організація Церкви—усе це стало відомим їм через одкровення Божі: отже, вони побачать на свої власні очі у площині принципів євангелії. ... Наш союз і єдність почуттів складає один з найпомітніших виявів краси організації царства Божого¹⁶.

Труд у Божому царстві

Ми маємо розбудовувати це царство через єднання і вірне слідування за тими людьми, яких поставлено вести нас, інакше нас буде розсіяно; благословення Божі будуть забрані від нас, якщо ми підемо в будь-якому іншому напрямі¹⁷.

Це мій обов'язок—мати спілкування з Богом, яким би слабким знаряддям я не був у руках Божих. Це мій обов'язок—мати силу від Бога. І коли я маю це, тоді мої радники мають стояти поруч зі мною, разом зі мною. Ми маємо бути одного серця і розуму в усіх питаннях, мирських і духовних, які постають перед нами в трудах Церкви і царства Божого. І я вдячний, що можу сказати, що так воно було відтоді, як мене було покликано на цю посаду, або з часу організації [нинішнього] Президентства Церкви. Дванадцятєро Апостолів з'єднані тут з нами. І це їхній обов'язок бути одного серця і одного розуму. Вони не мають права чинити інакше. Вони не можуть чинити інакше і при цьому процвітати перед Богом. Вони мають бути єдиними з нами, а ми—з ними. Вони мають свої права; вони мають свою свободу волі. Але коли Президентство Церкви каже комусь із них: “Це є слово Господнє” або “Це є правильним”, вони мають підтримувати це і працювати з нами. Закон Бога вимагає цієї єдності від наших рук. Також обов'язком сімдесят-

ників є єднання з Дванадцятьма Апостолами. Сімдесятників покликали апостоли, щоб ті йшли і працювали у винограднику Господньому, і вони працюють разом. І так воно є, брати і сестри, з кожною організацією цієї Церкви. Повинна бути єдність. Не повинно бути незгоди, роз'єднання. Якщо це є, Господь не задоволений цим, і нашої роботі будуть перешкоджати¹⁸.

Скрізь на лиці землі ми можемо бачити, якими є наслідки роз'єднання. Чим більше роз'єднані народи, суспільства, сім'ї або організації людей будь-якого характеру під небесами, тим меншу силу вони мають, щоб здійснити будь-яку мету або принцип, які тільки можна уявити; а чим більше єдності мають вони, чи то в юридичному аспекті, чи в якомусь іншому, тим більше сили вони мають, щоб здійснити те, чого вони прагнуть. Ми можемо бачити, що народи світу стають все більше і більше розділеними з кожним днем, і те зло, яке є наслідком цього, є очевидним повсюди. Нас покликано розбудовувати Сіон, і ми не можемо розбудовувати його, якщо ми не маємо єдності; і в цій єдності ми маємо виконувати заповіді, які дав нам Бог; і ми маємо слухатися тих, кого поставлено, аби вести і направляти справи Царства Божого. ...

Принципи євангелії Ісуса Христа, які було відкрито в наш час, є силою Божою на спасіння всіх тих, хто вірує, і Юдея і Іновірця, в цю епоху світової історію, як і в будь-яку іншу; і якщо ми будемо об'єднані у застосуванні порад, які ми отримали, ми зможемо здолати будь-яке зло, що лежатиме у нас на путі, розбудовувати Сіон Божий і бути в такому стані, щоб ми могли бути спасеними¹⁹.

Любов одне до одного

Будьте добрими одне до одного. Не шукайте помилок одне в одного. ... Підтримуйте одне одного²⁰.

Не повинно бути егоїстичних почуттів з боку будь-кого із членів сім'ї,—“Мені байдуже, що з цього вийде, те чи інше, якщо тільки я зможу сам отримати те, що хочу”. Це егоїзм, він викликає роз'єднання і є несумісним з віросповіданням святого Божого. Ми повинні трудитися—кожен з нас, щоб видалити такі почуття з наших сердець, і тоді ми в нашій

сімейній організації маємо докладати всіх зусиль, аби сприяти спільним інтересам її членів²¹.

Якщо наша релігія не веде нас до того, щоб любити нашого Бога і нашого ближнього, а також справедливо і праведно ставитися до всіх людей, тоді сповідання нашої віри є марним. Апостол каже:

“Як хто скаже: Я Бога люблю, та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить?” [1 Івана 4:20].

Ми можемо найкраще проявити свою любов до нашого Бога, живучи за нашою релігією. Марно сповідувати любов до Бога, якщо говорити зле про Його дітей або чинити їм кривди. Священні завіти, які ми уклали з Ним, суворо накладають на нас обов'язки, які ми маємо виконувати стосовно одне до одного; і великий обов'язок релігії—навчати нас, як виконувати ті обов'язки так, щоб це приносило більше щастя нам і нашим ближнім. Коли зобов'язання нашої релігії дотримуються, не буде ані слів сказано, ані вчинків зроблено, що зашкодили би ближньому. Якби святі останніх днів жили так, як їм слід це робити і як їхня релігія навчає їх робити це, то в жодних грудях не було б інших почуттів, крім почуттів братської та сестринської любові. Обмови і лихослів'я не існували б серед нас; але мир, і любов, і добра воля царювали б у серцях усіх наших людей, в усіх оселях і поселеннях. Ми були б найщасливішим народом на лиці землі, і благословення миру небесного почили б на нас і на всьому, що нам належить.

Якщо серед нас є нещастя, сердечний біль, суперечки та ненависть, то це існує через те, що ми не дотримуємося релігії, яку ми сповідуємо. Це не є плодом нашої релігії. Там, де існує це зло, існує кричуща необхідність покаятися. ...

Ми—святі останніх днів, і наш загальний звичай—причащатися щотижня. Якщо посилатися на учення нашого Господа, на спомин Якого ми виконуємо цей священний обряд, то жодній людині, що вчинила переступ, не дозволяється брати в ньому участь, доки вона не сягне примирення. Це виразна заповідь Господа Ісуса, що жодній людині не дозволяється причащатися від Його плоті і крові недостойно [див. 3 Нефій 18:28–32].

Більш досконалу систему запобігання недоречним почуттям і кривдам між братами і сестрами неможливо уявити. Якщо святі виконують свої обов'язки, труднощі не залишаються нерегульованими після дня Господнього, коли вони збираються, щоб їсти [хліб] і пити [воду] на спомин про Нього²².

Я хочу закликати всіх святих, щоб усі ми дотримувалися вислову нашого Господа, як це записано в 12, 13 та 14 віршах 15 розділу Євангелії від Івана—якщо ми любимо одне одного, як Христос любить нас, ми можемо з легкістю врегулювати всі труднощі, які можуть виникнути в нашому середовищі, простити одне одного і сповнитися милістю, світлом, любов'ю, радістю, єдністю, миром, і наші товариські стосунки будуть опорою нашого часу, що буде набагато кращим в очах Бога, ангелів і людей, ніж тривалі дріб'язкові чвари з приводу помилок наших братів²³.

Ми повинні бути одного серця і одного розуму і не дозволяти нічому мирському або духовному відділяти нас від любові Бога та людей²⁴.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Перегляньте перший абзац на с. 237. Який схожий досвід ви отримували?
- Як саме Небесний Батько, Ісус Христос та Святий Дух є “одним”? (Див. сс. 239–240).
- Як саме пророки є об'єднаними з членами Божества? (Див. сс. 240–241). Як ми можемо сягнути такої єдності? (Див. сс. 241–242).
- Перегляньте сс. 240–242 і знайдіть висловлювання Президента Вудраффа щодо 20-гектарної ділянки, ріки та виноградної лози. Що ми можемо винести для себе з цих аналогій?
- Прочитайте перший абзац на с. 243. Який досвід показав вам, що “єдність—це сила”?

- Обдумайте або обговоріть різні обставини, характеристики, інтереси, таланти і обов'язки членів Церкви з вашого приходу, філії або сім'ї. Як, на вашу думку, такі люди могли б об'єднатися заради добра?
- Які благословення ми отримуємо, коли ми об'єднані заради добра в наших домівках та в наших церковних організаціях? Якими є наслідки роз'єднання в сім'ї та в церкві?
- Чим саме Церква може допомагати нам мати єдність у викладанні нашого учення? Що ми можемо робити, аби переконатися, що наші учення відповідають ученням пророків останніх днів?
- Чому неможливо казати, що ми любимо Бога, але ненавидимо нашого брата? (Див. с. 246).
- Опрацюйте повністю другий абзац на с. 247. Як саме причастя допомагає нам єднатися?

Відповідні уривки з Писань: Псалом 132:1; Мосія 18:21;
3 Нефій 11:28–29

Посилання

1. Journal of Wilford Woodruff, June 21, 1840, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints; див. також Journal of Wilford Woodruff, April 2, 1841; April 5, 1841; February 16, 1845; July 20, 1845; August 31, 1845; March 26, 1847.
2. Journal of Wilford Woodruff, February 16, 1845.
3. *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals* (1964), 70.
4. *Deseret Weekly*, August 30, 1890, 305.
5. *Deseret Weekly*, August 30, 1890, 305–306.
6. *Deseret Weekly*, August 30, 1890, 305.
7. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 83.
8. *Deseret Weekly*, August 30, 1890, 305.
9. *Deseret News*, February 4, 1857, 379.
10. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 172.
11. *Deseret Weekly*, March 23, 1889, 391.
12. *Deseret Weekly*, June 22, 1889, 824.
13. *Deseret Weekly*, August 30, 1890, 305.
14. “Union,” *Millennial Star*, November 15, 1845, 168.
15. *Deseret News*, June 26, 1861, 130.
16. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 135.
17. *Deseret News*, May 13, 1857, 76.
18. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 89.
19. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 25, 1867, 3.
20. *Deseret Weekly*, October 22, 1892, 548.

21. *Deseret News: Semi-Weekly*, September 20, 1870, 2.
22. "An Epistle to the Members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints," *Millennial Star*, November 14, 1887, 729–730.
23. "To the Officers and Members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints in the British Islands," *Millennial Star*, February 1845, 142.
24. *Salt Lake Herald Church and Farm*, June 15, 1895, 385.

Підготовка до Другого пришестя Ісуса Христа

*Чекаючи повернення Спасителя на
землю, ми маємо готуватися до цього
індивідуально, як сім'ї та як народ.*

З життя Уілфорда Вудраффа

У зверненні на генеральній конференції в квітні 1950 р. старійшина Річард Л. Еванс з Кворуму Дванадцятьох Апостолів казав: “Я згадую одне твердження, що приписують, якщо я не помиляюся, Президенту Уілфорду Вудраффу. Дехто з братів, його сучасників, як кажуть, прийшли до нього ... і спитали, коли, згідно з його відчуттям, настане кінець—коли буде пришестя Господаря? Я думаю, що слово у слово відповідь, яку йому приписують, звучала інакше, але сам дух її передано: “Я хочу жити так, немовби це буде завтра—але я продовжую саджати вишневі дерева!”¹

Хоч це можуть і не бути саме ті слова, що їх казав Президент Вудрафф, вони віддзеркалюють його почуття щодо Другого пришестя Ісуса Христа. Він визнавав: “Я не думаю, що хтось може сказати, коли саме буде пришестя Сина Людини... Нам не слід відшукувати і проголошувати час, коли відбудеться ця подія”². Однак він чекав, коли повернеться і зацарює на землі Спаситель. Маючи свідчення, що Церква встановлена в останні днів, він навчав святих з великою наполегливістю, увіщуваючи їх готуватися до Другого пришестя Спасителя. “Ознаки на небі і на землі вказують на пришестя Господа Ісуса Христа,—казав він.—Коли мій розум під впливом Духа Божого відкривався для усвідомлення цих речей, я багато разів дивувався не тільки світові, але й нам самим, що ми не докладаємо більшої небайдужості й старанності,

*“Господь Ісус Христос іде, щоб царювати на землі. ...
Господь не забариться з тим, щоб прийти”.*

готуючи себе та наші сім’ї до тих подій, що вже біля наших дверей, бо хоч небеса і земля перейдуть, жодна крихта або рядок із слова Господнього не підуть невиконаними”³.

Учення Уілфорда Вудраффа

Ми живемо в останні дні, і ми маємо спостерігати за ознаками Другого пришествя Спасителя.

Я хочу сказати святим останніх днів, як старійшина в Ізраїлі і як апостол Господа Ісуса Христа, що ми наближаємося до одного з наймасштабніших судів Божих, які будь-коли проливалися на землю. Ви бачите ознаки часів, ознаки пришествя Сина Людини. Вони починають з’являтися в небесах і на землі. ... Ми наближаємося до цього. Усе, що мають робити святі останніх днів—це бути спокійними, уважними і мудрими перед Господом, спостерігати ознаки часів, бути відданими і вірними; а коли ви перейдете [по той бік завіси], ви зрозумієте багато з того, чого ви не розумієте зараз... Ми живемо в останньому розподілі, у повноті часів. Це великі часи, і очі всіх

небес спостерігають за нами, і очі Самого Бога і всіх патріархів та пророків. Вони спостерігають за вами, відчуваючи велику зацікавленість у вашому благополуччі; і наші пророки, яких було вбито і які запечатали своє свідчення своєю кров'ю, зараз серед Богів, і вони клопочуться за своїх братів. Отже, будьмо вірними і залишмо події в руках Божих, і Він подбає про нас, якщо ми будемо виконувати свої обов'язки!⁴

Господь Ісус Христос іде, щоб царювати на землі. Світ може казати, що Він відкладає Своє пришествя до кінця цієї землі. Але вони не знають ні задумів, ні шляхів Господніх. Господь не відкладе Своє пришествя через їхню невіру, і ознаки на небесах і на землі вказують на те, що це вже поруч. Фігові дерева випускають листя на очах усіх народів землі [див. Джозеф Сміт—Матвій 1:38], і якби вони мали Духа Божого, вони б змогли побачити і зрозуміти [ознаки]⁵.

Ми можемо дізнатися про ознаки Другого пришествия, вивчаючи Писання

Якщо світ хоче знати, що станеться, нехай вони читають Біблію, Книгу Мормона та Учення і Завіти; нехай вони читають одкровення Івана Богослова. Як Бог живе, вони здійсняться. Жодне з них не буде не здійснено. І рука Божа починає ставати явною на землі. Суд біля дверей; лиха чекають народи землі; але ми самі маємо бути підготовленими до того, щоб стояти на святих місцях, поки суди Божі будуть проявлятися на землі⁶.

Нам сказано у 24 розділі Євангелії від Матвія, що Ісус якимось навчав Своїх учнів багатьом речам стосовно Своєї євангелії, храму, Юдеїв, Свого Другого пришествия та кінця світу; і вони запитували Його: “Учителю, якою буде ознака цих речей?” Спаситель відповів їм, але дуже стисло. Коли мій розум трохи заглиблюється в цьому напрямі, я відчуваю бажання почитати частину слова Господнього, адресованого нам, де цей предмет пояснюється повніше, ніж Спаситель пояснював його Своїм учням. Ця частина слова Господнього, яку я прочитаю, є одкровенням, даним святим останніх днів 7 березня 1831 р. [Виголосивши це твердження, старійшина Вудрафф зачитав одкровення, яке зараз є 45-м розділом Учення і Завітів].

Ми живемо в пізню епоху, хоча це правда, що в ці дні станеться багато великих і важливих подій. Але одна річ певна: хоч Господь не відкрив ні день, ні годину, в яку Син Людини прийде, Він вказав покоління, і ознаки, проречені як попередники цієї великої події, почали являтися на небесах і на землі, і вони й надалі з'являтимуться, доки все не виповниться. Якщо ми, як святі останніх днів, хочемо, аби щось змусило нас прокинутися, читаймо Біблію, Книгу Мормона та Учення і завіти; вони містять достатньо, щоб наставити і навчити нас того, що від Бога. Зберігаймо, як скарб, одкровення Божі і євангелію Христа, вміщену в них⁷.

Ви знайдете численні пророцтва стосовно Його пришестья, такі як це: “Я прийду незабаром”, “Я прийду в ту годину, про яку ви не думаєте”, “Мое пришестья біля дверей”, “Я прийду, наче крадій в ночі”, “Я прийду в ту годину, коли ви не виглядатимете Мене” та “Благословенний той, хто виглядатиме пришестья нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа”. Я кажу, що повсюди в Писаннях—у Старому і Новому Завіті, у Книзі Мормона та в Ученні і Завітах друге пришестья Господа часто згадується, і хіба Господь обіцяв ці речі, не маючи наміру здійснити їх? Ні, вони будуть здійснені⁸.

**Як Господній завітний народ,
ми несемо відповідальність за те, щоб
підготувати шлях до Його Другого пришестья**

Я хочу спитати: хто чекає здійснення цих подій і хто на землі готується до здійснення слова Господнього, виголошеного вустами пророків, патріархів та апостолів протягом останніх шістьох тисяч літ? Ніхто, наскільки я знаю, [крім] святих останніх днів, і я, перш за все, відчуваю, що ми і наполовину не пробуджені настільки, наскільки нам слід було б, що ми і наполовину не підготовлені настільки добре, наскільки нам слід було б, до цих величних подій, які наближаються до землі, швидко змінюючи одна одну в ці останні дні. Від кого Господь може чекати підготовленості до Його Другого пришестья, крім як від Своїх святих? Ні від кого⁹.

У Господа є велика робота, і Він готує народ, щоб він виконував її перед Його пришествям. І тут постає питання, брати і сестри, чи ми підготовлені в наших серцях? Чи ми усвідомлюємо все це? Чи ми, як народ, усвідомлюємо наші обов'язки перед Господом? Господь поставив царство священників тут в останні дні, щоб встановити Його Церкву і царство, щоб підготувати шлях до Другого пришествия Сина Людини, і Бог небесний вклав у руки своїх слуг ключі царства, і Він сказав: “Те, що Я проголосив у них, буде здійснено, бо їм дано владу запечатувати як на землі, так і на небесах, до того дня, коли гнів Всемогутнього Бога буде пролито на цей світ”. [Див. УЗ 1:7–9].

Я часто думаю, що ми, як старійшини Ізраїля і святі останніх днів, дуже мало усвідомлюємо наше положення перед Господом. Робота, яка вимагається від наших рук, є великою і могутньою; це робота Всемогутнього Бога. Ми відповідаємо за донесення євангелії Христової до всіх народів землі. ... Ми відповідаємо за все це і за побудову храмів Всевишньому, куди б ми могли входити і служити в обрядах для спасіння наших мертвих. ...

Як довго Господь умовляв народи землі, щоб дати їм целеstialьну славу, шану, безсмертя і вічне життя? Він умовляв їх останні шість тисяч років, і Він ставив Своїх слуг час від часу і закликав жителів цього світу готуватися до великого дня Його Другого пришествия, яке вже поруч. Він і сьогодні закликає їх голосно; і, як я казав нещодавно моїм братам, Господь зараз хоче знати, чи святі останніх днів готові працювати з Ним, чи ні. Це день прийняття рішення¹⁰.

Перш ніж Христос прийде, народ має бути підготовленим через освячення перед Господом. Необхідно збудувати храми; необхідно розбудувати Сіон; має бути місце безпеки для народу Божого, коли Його суди поширяться по землі, бо суди Божі відвідають землю, це безпомилково; одкровення сповнені обіцяннями про це, і як Господь проголосив це, Він не забариться дотриматися Свого слова¹¹.

Я думаю, що ми не усвідомлюємо величчя цієї роботи. Нам важко осягнути нашу відповідальність перед Богом, перед небесами, перед нашими мертвими і живими ближніми.

І коли я дивлюся на це, я також дивлюся на те, що чекає на нас. Організації, встановлені в цій Церкві від початку, є допоміжними структурами і урядами, і вони пов'язані між собою, щоб виконувати цю велику роботу. Очі небес—на нас. Син Божий і всі пророки та патріархи, що жили на землі, дивляться на цю велику роботу—цю велику організацію, що проводить підготовку до пришествя Сина Людини¹².

Кожен має готувати себе до Другого пришествя Ісуса Христа.

Ми живемо у важливу епоху. Пророцтва стосовно нашого часу, здійснюються перед нами; чи ми готові зустріти їх?¹³

Спаситель ... порівнював царство Боже з десятьма дівами, які взяли свої каганці і пішли зустрічати молодого [див. Матвій 25:1]. “П’ять же з них нерозумні були, а п’ять мудрі. Нерозумні ж, узявши каганці, не взяли із собою оливи. А мудрі набрали оливи в посудинки разом із своїми каганцями. А коли забаривсь молодий, то всі задрімали й поснули. А опівночі крик залунав: “Ось молодий, виходьте назустріч!” Схопились тоді всі ті діви, і каганці свої наготували. Нерозумні ж сказали до мудрих: “Дайте нам із своєї оливи, бо наші каганці ось гаснуть”. Мудрі ж відповіли та сказали: “Щоб, бува, нам і вам не забракло, краще вдайтеся до продавців, і купіть собі”. І як вони купувати пішли, то прибув молодий; і готові ввійшли на весілля з ним, і замкнені двері були. А потім прийшла й решта дів і казала: “Пане, пане, відчини нам!” Він же в відповідь їм проказав: “Поправді кажу вам, не знаю я вас!” [Матвій 25:2–12]. Ті, хто мав оливу в своїх каганцях, це люди, які живуть згідно зі своєю релігією, сплачують десятину, віддають борги, дотримуються заповідей Божих і не блюзнять Його ім’я; чоловіки й жінки, що ходять у світлі Господньому; чоловіки й жінки, що не продають своє перворідство за тарілку сочевичного варива або за золото чи срібло; це ті, хто буде доблесним у свідченні Ісуса Христа.

Це те, що я відчуваю сьогодні. Я хочу застерегти моїх братів і сестер, святих останніх днів, щоб вони жили згідно зі своєю релігією, готували свої каганці, бо як Господь живе, Його слово буде сповнено. Пришествя Ісуса вже біля дверей.

... Праведник не може спасти злочестивого. Ми маємо самі жити праведно, тобто дотримуватися заповідей Божих¹⁴.

Мета притчі про десятьох дів—представити Друге пришестья Сина Людини, пришестья Молодого на зустріч зі своєю нареченою, Церквою, дружиною Агнця, в останні дні; і я думаю, що Спаситель був точним, сказавши, маючи на увазі членів Церкви, що п'ятеро з них були мудрими, а п'ятеро—нерозумними; бо коли Господь небесний прийде в силі й великій славі, щоби відплатити кожній людині за діяннями її, здійсненими у плоті, якщо Він знайде, що до спасіння приготувалася половина з тих, хто каже, що вони члени Його Церкви, то це буде якраз стільки, скільки можна очікувати, якщо судити з того, яким шляхом багато хто йде¹⁵.

Слово Господнє для мене, це те, що настав час для Сіона піднятися, щоб світло його сяяло; і свідчення Духа Божого для мене, це те, що все це царство, це велике царство священників,... які мають священство, з точністю виповнили одну частину притчі про десятьох дів. Чим саме? Тим, що поки Молодий забарився, ми всі послули; як Церква і царство, ми послули, і слово Господнє для мене, це те, що ми спимо вже достатньо тривалий час; і ми маємо привілей зараз прокинутися і наготувати наші каганці, взявши оливи в наші посудини. Так я розумію слово Господнє¹⁶.

І постає питання: як ми можемо зберігати оливу в наших каганцях? Дотримуючись заповідей Божих, не забуваючи молитися, роблячи те, що нам було сказано в одкровеннях Ісуса Христа, та в інші способи допомагаючи розбудовувати Сіон. Якщо ми будемо працювати для царства Божого, ми матимемо оливу в наших каганцях, наше світло буде сяяти, і ми відчуватимемо свідчення Духа Божого. З іншого боку, якщо ми зосередимо свої серця на речах цього світу і шукатимемо пошани від людей, ми будемо ходити в темряві, а не в світлі. Якщо ми не цінуватимемо своє священство і роботу цього священства, розбудову царства Божого, зведення храмів, викуплення наших мертвих, виконання великої роботи, на яку нас висвятив Бог Ізраїля—якщо ми не відчуваємо, що ці речі є ціннішими для нас, ніж речі цього світу, ми не матимемо ні

*“Якщо ми будемо працювати для царства Божого,
ми матимемо оливу в наших каганцях, наше світло
буде сяяти, і ми відчуватимемо свідчення Духа Божого”.*

оливи в наших каганцях, ні світла, і ми не зможемо бути присутніми на шлюбній вечері Агнця¹⁷.

Хто буде підготовлений до пришествя Месії? [Ti], хто має в собі Святого Духа і живе за натхненням Всемогутнього, хто перебуває в Ісусі Христі і приносить плід на шану і славу Бога. Жодні інші не є підготовленими¹⁸.

Я молюся, щоб ми жили так, щоб не бути серед нерозумних дів, але розуміли ознаки часів, виконували свій обов'язок, підтримували свою цілісність, долали цей світ і були підготовленими, щоби зустріти нашого Викупителя, коли Він прийде, з радістю, а не з горем і соромом¹⁹.

Довіряйте Богу. Виконуйте свій обов'язок. Не забувайте молитися. Вірте в Господа, підтримуйте й розбудовуйте Сіон. Усе буде добре. Господь відвідає Свій народ, і Він прискорить Свою роботу в праведності, бо інакше жодна плоть не спаслася б [див. УЗ 84:97; Матвій 24:22]. Я кажу вам, спостерігайте ознаки часів і готуйтеся до того, що настане²⁰.

Рекомендації для вивчення і викладання

Обдумайте ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Перегляньте перший абзац на с. 250. Які уроки ви винесли для себе з твердження старійшини Еванса, який цитував Президента Вудраффа?
- Як ми можемо дізнатися про ознаки Другого пришествя Спасителя? (Див. сс. 252–253).
- З якою метою даються ознаки Другого пришествя? (Див. сс. 251–253; див. також УЗ 45:34–39). Які докази того, що деякі з цих ознак сповнюються, ви бачили? Як ми можемо залишатися “спокійними, дбайливими та мудрими перед Господом” навіть тоді, коли деякі з ознак є трагічними?
- Перегляньте учення Президента Вудраффа про роль Церкви у підготовці шляху до Другого пришествя (сс. 253–255). Як ми можемо брати участь у цій роботі?

- Чому нам слід зосереджуватися на нашій підготовленості, а не на вирахуванні точного часу Другого пришествя? Як саме ми можемо допомогти підготуватися нашим сім'ям? Як ми можемо “стояти на святих місцях, коли суди Божі будуть явлені на землі”? (с. 252).
- Кого у притчі про десятьох дів представляють мудрі і нерозумні діви, Молодий та наречена? Що представляє шлюбна вечеря та олива в каганцях? Готуючись до Другого пришествя, що ми можемо робити, аби “завжди мати оливу в наших каганцях”? (Див. сс. 255–256; див. також УЗ 45:56–57).

Відповідні уривки з Писань: УЗ 45:15–75;

Джозеф Сміт—Матвій 1:21–55

Посилання

1. In Conference Report, April 1950, 105.
2. *Deseret Weekly*, October 11, 1890, 517.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, February 4, 1873, 2.
4. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 211–212.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 20, 1873, 1.
6. *Millennial Star*, May 30, 1895, 355.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, February 4, 1873, 2.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 2, 1876, 4.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, February 4, 1873, 2.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, February 29, 1876, 1.
11. *Deseret News: Semi-Weekly*, May 2, 1876, 4.
12. *Deseret Weekly*, February 24, 1894, 286.
13. *Deseret News*, December 16, 1857, 325.
14. *Deseret News: Semi-Weekly*, July 6, 1880, 1.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, February 29, 1876, 1.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, December 28, 1875, 1.
17. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 124–125.
18. *Deseret News: Semi-Weekly*, February 4, 1873, 2.
19. *Deseret News*, March 21, 1855, 11.
20. *The Discourses of Wilford Woodruff*, 252.

Перелік ілюстрацій

- Обкладинка: *Уілфорд Вудрафф*, художник Грант Ромні Клосон.
- Сторінка iv: Фрагмент картини *Уілфорд Вудрафф*, художник Х. Е. Петерсон.
- Сторінка vi: Фото Стіва Бендерсона. © 1997 Steve Bunderson. Копіювання заборонено.
- Сторінка viii: Фото Стіва Бендерсона. © 1997 Steve Bunderson. Копіювання заборонено.
- Сторінка xxvi: *Уілфорд Вудрафф від'їжджає на місто в Англію*, художник Сем Лоулор. © 2001 Sam Lawlor. Копіювання заборонено.
- Сторінка xxiii: Фото Джона Телфорда © 2000 John Telford. Копіювання заборонено.
- Сторінка xl: *Перше видіння Джозефа Сміта*, художник Уолтер Рейн. З люб'язного дозволу Музею церковної історії та мистецтва.
- Сторінка 5: *Христос висвячує Дванадцятьох Апостолів*, художник Гаррі Андерсон.
- Сторінка 7: *Відновлення Мелхиседекового священства*, художник Кеннет Райлі.
- Сторінка 12: *Пророк Господній*, художник Девід Ліндслі. © 2000 David Lindsley. Копіювання заборонено.
- Сторінка 17: *Перше видіння*, художник Том Холдмен.
- Сторінка 19: *Останні збори Джозефа Сміта з апостолами*, художник Роберт Т. Барретт. © 2004 Robert T. Barrett.
- Сторінка 24: Фрагмент картини *Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів, 1853 р.*, художник Фредерік Хавкінс Пірсі.
- Сторінка 28: *Даниїл витлумачує сон Навуходоносора*, художник Грант Ромні Клосон.
- Сторінка 36: *Те, що я маю, я даю тобі*, художник Уолтер Рейн.
- Сторінка 52: Фото Браїана Уїлкокса. © 1986 Brian Wilcox. Копіювання заборонено.
- Сторінка 58: *Марія слухала слова Його*, художник Уолтер Рейн. З люб'язного дозволу Музею церковної історії та мистецтва.
- Сторінка 66: *Не Моя, а Твоя нехай станеться воля*, художник Гаррі Андерсон. © Pacific Press Publishing Association. Використовується з дозволу.

- Сторінка 70: *Розп'яття*, художник Гаррі Андерсон.
- Сторінка 73: *Загублене ягня*, художник Дел Парсон. © 1998 Del Parson. Копіювання заборонено.
- Сторінка 78: *Він воскрес*, художник Дел Парсон. © 1996 Del Parson. Копіювання заборонено.
- Сторінка 82: *Ісус являється п'ятистам*, художник Грант Ромні Клосон. © 1971 Grant Romney Clawson.
- Сторінка 86: Етюд "Цвинтар на храмовому пагорбі", художник А. Валой Ітон.
- Сторінка 91: *Ферма і ставок Бенбоу*, художник Френсіс Р. (Френк) Мейглбай.
- Сторінка 139: *Табір Сіону*, художник С. С. А. Крісченсен. З люб'язного дозволу Музею мистецтв Університету Бригама Янга. Копіювання заборонено.
- Сторінка 146: Фрагмент картини *Емма Сміт, обрана пані*, художник Теодор С. Горка.
- Сторінка 149: *Бригам Янг в'їжджає в Долину*, художник Глен С. Хопкінсон. © 1997 Glen S. Hopkinson. Копіювання заборонено.
- Сторінка 154: *Христос зцілює чоловіка з сухою рукою*, художник Роберт Т. Барретт. © 1981 IRI. З люб'язного дозволу Музею церковної історії та мистецтва.
- Сторінка 158: Фото Стіва Бендерсона. © Steve Bunderson. Копіювання заборонено.
- Сторінка 162: Невідомий фотограф. З люб'язного дозволу департаменту особливих колекцій, Бібліотека Дж. Уїлларда Мерріотта, Університет Юти. Копіювання заборонено.
- Сторінка 193: Фото Стіва Трегігла. © 1996 Steve Tregagle. Копіювання заборонено.
- Сторінка 200: *Уїлфорд Вудрафф*, художник Джордж Генрі Тагерт.
- Сторінка 214, верхня частина, справа: Фото Стіва Бендерсона. © 1995 Steve Bunderson. Копіювання заборонено.
- Сторінка 214, нижня частина, зліва: Фото Стіва Бендерсона. © 1996 Steve Bunderson. Копіювання заборонено.
- Сторінка 220: *Криті фургони*, художник Гері Л. Капп. © 1989 Gary L. Capp. Копіювання заборонено.
- Сторінка 225: *Кликнуть ім'я Йому: Дивний*, художник Саймон Дьюї. © 2000 Simon Dewey. Копіювання заборонено.
- Сторінка 255: *Друге пришествя*, художник Гаррі Андерсон.
- Сторінка 261: *Мир, не так, як дає світ*. художник Майкл Т. Малм. З люб'язного дозволу Музею церковної історії та мистецтва.

Алфавітний покажчик

А

Апостоли

повинні бути в єдності,
244–245, 249
часів земного служіння
Спасителя, 4

Б

Батьки. *Див. також* Діти; Сім'я

мають навчати дітей
молитися, 114
мають навчати дітей словом
і прикладом, 167–168
мають привілей піклуватися
про духовних дітей нашого
Небесного Батька, 166–167
ролі батька і матері, 170–172

Батько, 170–171

Бенбоу, Джон, 91–92, 209–211

Бенбоу, Уільям, 91–92

Біблія

була діевою в навершенні
Уілфорда Вудраффа, 35–36
разом з Книгою Мормона
навчає істині, 120–122
свідчить про Друге пришествя,
256–257, 259–260

Бідування. *Див.* Протидія;
Випробування

Бог Батько

віддав Свого
Єдинонародженого Сина, 68

зробив усе, що може, для
нашого спасіння, 70

Його діти, 166

Його єдність з Сином і

Святим Духом, 241–242

Його задум і воля стають відомими
через Святого Духа, 53

Його милість, 10, 190–191

Його сила підтримувала

Спасителя, 157

моління Йому, 112–115

організовує і викупляє всі світи
через силу священства, 38–39

отримання схвалення від

Нього, 10

спілкування з Ним через

Святого Духа, 54

Творець спасіння, 243

Борг, 232–233

В

Випробування. *Див. також*

Протидія

Господь зміцнює нашу віру в
часи випробувань, 225–227

готують нас до целестіальної
слави, 222–223

терпіти з вірою, 33

Відновлення

вдячність Уілфорда

Вудраффа за нього, 10

євангельських істин, 6, 8–10

його благословення, 8–10

- священства, 5–8
 Уїлфорд Вудрафф шукав його, хх–ххі, 1–3
 Церкви, 5–6
 Відступництво
 Велике відступництво, 4–5
 представлено у видінні Роберта Мейсона, 1–2
 Війна між темрявою та світлом, 223–225
 Віра
 визначення, 155–156
 є необхідною для Божої роботи, 157–158
 збільшується, якщо ми дотримуємося завітів, 159–160
 проявляється в діяннях, 156
 Воскресіння, 81–85
 Вудрафф, Азмон (брат), охрищений у той самий день, що і Уїлфорд, хvii, 37–38
 Вудрафф, Азуба Харт (мачуха) навчає Уїлфорда євангелії, хvii одружується з батьком Уїлфорда, хvii
 Вудрафф, Афек (батько) хрищення, 92–93
 являв приклад цілісності і працьовитості, хvii–хviii
 Вудрафф, Бюла Томпсон (мати) смерть, хvi, 185
 Уїлфорд Вудрафф піклується, щоби храмова робота була виконана за неї, 189
 Вудрафф, Сара Емма (дочка Уїлфорда Вудраффа), її смерть, 77, 79–80
 Вудрафф Уїлфорд бачить храм вперше в житті, 175
 бере участь у виданні Писань, 117, 119
 бере участь у закладанні наріжного каменя храму у Фар-Уесті, шт. Міссурі, 142–144
 вивчає Писання молодого людиною, 35
 виконує храмову роботу за Роберта Мейсона, 3
 виконує храмову роботу за тисячох зі своєї родини, 189–190, 195
 віддає своїх мустангів Бригаму Янгу, 199
 вчиться від Роберта Мейсона, 1–2
 дитинство, хvii–хix
 дізнається про смерть дочки, 77, 79–80
 дізнається про храмову роботу для мертвих, 189
 допомагає святим збиратися, ххv, ххvii–ххviii
 залишається вірним, коли інші відступили, 14
 зацікавленість у храмовій роботі, 175–176
 зносить лиха, 221–222
 зустрічає Джозефа Сміта, 13–14
 історик, ххviii
 любов до сім'ї, хvii–хviii
 мав натхнення і врятував святих від катастрофи, ххvii, ххviii
 мав натхнення навчати інших шукати Духа, 57
 мав натхнення пересунути фургон, де була його сім'я, 47

місіонер, ххі–ххvi, 90–92,
94–95, 101, 111, 117, 153,
155, 165, 175, 209–211,
221–222
молиться з іншими людьми,
щоби шторм вщух, 111–112
молиться про те, щоб бути
здатним продовжувати місіо-
нерське служіння, 111
навернення, ххі, 2–3, 35–38
нещасні випадки, ххviii–хix
освячує Солт-Лейкський храм,
176
освячує храм у Ментай, 176
особиста підготовка до
Другого пришествя, 254
отримує авторське право на
Учення і Завіти в Англії, 117
отримує видіння Солт-
Лейкського храму, 176
отримує повчання від Бригама
Янга у видіннях, 46, 176
отримує храмовий ендау-
мент від Джозефа Сміта,
ххxiii–ххxiv, 20, 175
охрищує свого батька і
домашніх батька, 92–93
перше покликання на місію,
90, 153, 155
повертає дружину Фобі з
мертвих силою священства,
163–164
подорожує з піонерами до
долини Солоного озера,
ххvii, 148–151
покликаний до Кворуму
Дванадцятьох, ххiv–ххv, 142
покликаний служити місію в
Англії, 90
працьовитість, хvii, ххviii–ххix,
225, 227
Президент Церкви, ххxii–ххxiv

проповідує євангелію Джону
Бенбоу і його сім'ї, 92
робить звукозапис свого
свідчення, 14
смерть, ххxviii
смирення, 101
спасенний від небезпеки під
час першої місії, 155
спасенний від небезпечної
зливи, 221–222
спростовує людські повчання
проти Спокути, 67–68
ставлення до Церковних
покликань, 101
у Таборі Сіону, 138–141
хрищення і конфірмація, 38
шукає істинну Церкву, хх–ххi,
1–3, 35–37
щоденники, ххviii, 127–129
Вудрафф, Уїлфорд мол. (син),
77, 79
Вудрафф, Фобі Уїтмор Картер
(дружина)
підтримує чоловіка у виконанні
Церковних обов'язків,
164–165
повернута до життя після
смерті силою священства,
163–164
розповідає чоловікові про
смерть їхньої дочки, 77,
79–80

Г

Гординя, 105–106. *Див. також*
Смирення
Грант, Гебер Дж.
про місіонерське служіння
Уїлфорда Вудраффа, 90
про улюблений гімн
Уїлфорда Вудраффа, хvi

Д

Дар Святого Духа. *Див. також* Святий Дух
 благословення через цей дар, 50–53
 вимагає нашої постійної вірності, 53–55
 для всіх вірних святих останніх днів, 49
 дається в усіх розподілах, 3–4, 72
 найбільший дар у цьому житті, 49

Десятина і пожертвування, 31, 235–236

Джозеф Сміт. *Див.* Сміт, Джозеф

Дім. *Див.* Сім'я

Діти. *Див.* також Сім'я; Батьки благословення виховувати дітей, 166–167
 важливість батьківського навчання дітей, 167–168, 212
 готувати дітей, щоб вони служили в Церкві й залишалися вірними, 167–168
 до віку підзвітності є невинними перед Господом, 84–86
 мають бути навчені молитві, 114
 мають вести щоденники, 133–135
 мають займати чільне місце в житті батьків, 166–167, 169–170
 послані Небесним Батьком, 168
 потребують доброти і доброго прикладу батька і матері, 170–172

потребують мирської та духовної освіти, 234

Долина Солоного озера, шлях піонерів до неї, ххviii–ххix

Дорогоцінна Перлина, містить великі скарби, 124

Дух. *Див.* Святий Дух

Духовна праця, поєднана з мирською працею, 229, 231–239

Духовний світ, зустріч з нашими предками в ньому, 195–196

Є

Євангелія
 її благословення, 95–96
 незмінна, 3

Єдність
 серед членів Божества, 243–244
 у любові одне до одного, 250–251
 у навчанні, 248
 у сім'ях, 246, 249, 250
 у целестіальному царстві, 244
 у Церкві, 244–251
 через причащення, 247

З

Завіти, благословення за умови вірності, 33

Закон, послухність закону у цьому житті визначає нашу вічну винагороду, 213–214, 216. *Див. також* Свобода волі

Запечатувальна влада, об'єднує сім'ї навічно, 176, 178–182

I

Ісус Христос. *Див. також*
 Спокута Ісуса Христа; Друге
 пришествя Ісуса Христа
 бідування, які Він зносив, 223,
 225–226
 відвідав народ в на Амери-
 канському континенті після
 Свого воскресіння, 122
 єдина істота, що може запро-
 понувати нам спасіння, 74
 залишався вірним Батькові,
 225
 заснував Свою Церкву, 4
 зростав від благодаті до
 благодаті, 60
 Його воскресіння, 81
 Його єдність з Батьком і
 Святим Духом, 243–244
 Його молитви, 112, 225–226
 Його смерть, 70–71, 81
 проповідував євангелію
 просто і ясно, 98
 творив Свої діяння через віру,
 157

K

Книга Мормона
 була діевою в наверненні
 Уілфорда Вудраффа, 37–38
 перекладена Джозефом
 Смітом, 8
 разом з Біблією навчає істині,
 120–122
 свідчить про Друге пришествя,
 256–257

L

Любити одне одного, 250–251

M

Маніфест, xxxiv–xxxv
 Матері, 171–172
 Мейсон, Роберт, xx, 1–3
 Мирські справи. *Див. також*
 Праця
 належне бачення перспектив,
 232–239
 поєднані з духовною працею,
 229, 231–239
 прийняття Господніх порад,
 232–233
 Місіонерська робота
 важливо не критикувати інші
 релігії, 97
 досвід цієї роботи, що його
 мав Уілфорд Вудрафф,
 xxi–xxvi, 90–92, 94–95, 101,
 111, 117, 153, 155, 165, 175,
 209–211, 221–222
 наш обов'язок ділитися
 євангелією, 93–95
 потреба у Святому Дусі в цій
 роботі, 97–98
 радість від того, що ділимося
 євангелією, 93, 95–96
 роль віри в цій роботі, 158
 сила прикладу в цій роботі, 96
 Молитва. *Див. також* Сімейна
 молитва
 благословення молитви
 приходять за умови
 євангельського способу
 життя, 114–115
 наша потреба в молитві,
 112–113
 щоб отримати провід, 113

Н**Навчання**

єдність у навчанні, 248
з цієї книги, vi–x
простих істин є найперекон-
ливішим, 60–61, 63
через Духа, vi, 57, 59–64,
97–98, 216

О

Обряди. *Див.* Священство

Одкровення

має вести Церкву, 50, 201–203,
205–207, 244–246
особисті, 50–54
розпізнавання, 50

Освіта, 233–234

П

Палсіфер, Зера, xxi, 37–38

Передвисвячення жити в
останні дні, 29–30

Перше видіння, 16, 243–244

Писання

вивчення, 119–120
допомагають нам підготуватися
до подій останніх днів,
124–125

Друге пришестя Ісуса Христа,
підготовка Церкви до нього,
257–259

знамення, знаходяться в
Писаннях, 256–257

підготовка окремих людей до
нього, 259–260, 262
спостереження за ознаками,
255–257

Пізнання

застосування того, що ми
пізнали, 61
через Духа, v, 61–64
через цю книгу, v

Піонерів, перехід до долини
Солоного озера, xxvii,
148–150

Покаяння

необхідне, щоб отримати всі
благословення Спокути, 72
необхідне, щоб отримати
провід Духа, 54, 226

Послушність, свідомо, 205. *Див.*
також Свобода волі; Закон

Праця. *Див також* Мирські
справи

мирська і духовна, не можуть
бути розділеними, 231–232
необхідна для побудови
царства Божого, 229,
231–232
ручна, її почесність, 234

Президент Церкви

Бог відкриває Свою волю
через нього, 202–203
небезпечно не слідувати за
ним, 199, 205–207
як ми можемо його
підтримувати, 203–205

Приклад

батьки мають начати
прикладом, 167–168
впливає на ставлення інших
до Церкви, 97

Причастя, приносить єдність,
251

Пророки, завжди вели Божу
Церкву, 3, 201–202

Протидія. *Див. також*
 Випробування
 готує нас до цілестіальної
 слави, 222–223
 протидія істині не матиме
 успіху, 223–225

Р

Розподіл повноти часів
 давні пророцтва про нього,
 26–27
 ми живемо в часи цього
 розподілу, 31
 обов'язки святих останніх
 днів у ньому, 26, 30–33
 розвиток Церкви в ньому,
 25–26
 Розподіли, царство Боже
 встановлюється в
 розподілах, 3, 25

С

Свобода волі
 визначення, 209
 дар від Бога усім Його дітям,
 211
 її використання приносить
 наслідки зараз і у вічності,
 211–214, 216–218
 Святий Дух. *Див. також* Дар
 Святого Духа
 відповіді на молитви через
 Нього, 113
 допомагає нам бути єдиними
 в істині, 246, 248
 допомагає нам готуватися до
 Другого пришествя, 262
 Його вплив на праведних, 184
 Його єдність з Батьком і
 Сином, 243–244

Його місія, 48–49
 Його природа, 47–48
 навчання і пізнання Його
 силою, ві, 57–64, 97–99, 216
 підтримує нас у
 випробуваннях, 226
 розпізнавання Його голосу, 50

Священство
 визначення, 38–39
 відновлення, 5–8
 вічна природа благословень,
 що приходять через нього,
 42–44
 звеличування покликань у
 ньому, 40–41
 клятва і завіт, 43
 обов'язки носіїв священства,
 39–42
 обряди, 38–39, 41
 сила, з якою діє Бог, 38

Сім'я. *Див. також* Шлюб;
 Батьки
 вічна природа сім'ї, 165,
 171–172, 176, 178–180
 єдність у сім'ї, 246, 249, 250
 повинна мати високий
 пріоритет, 169–170
 потреба в доброті у сім'ї, 165,
 170
 робі батька і матері, 170–172
 фінансове забезпечення, 235

Сімейна історія. *Див. також*
 Храмова робота
 в особистих щоденниках,
 130–135
 поєднана з храмовою
 роботою, 176

Сімейна молитва, 114

Сіону, Табір, 138–141

Слово Мудрості, 31

Смерть

- відділення духа від тіла, 80–81
 воскресіння, 81–85
 втіха в часи смерті, 82–86
 малих дітей, 84–86
 ми не можемо утримати
 матеріальне майно, коли
 помираємо, 233, 237–238
 оплакування в часи смерті, 80,
 82–83
 підготовка до смерті, 86–87
 приходять до всіх людей, 233
- Сари Емми Вудрафф, 77, 79–80
 Уїлфорда Вудраффа, xxxviii
- Смирення. *Див. також*
 Гордина
 веде до Господнього захисту,
 105–107
 визнання нашої залежності від
 Бога, 102–103
 вимагається у Божій роботі,
 103–104
 виявлене Уїлфордом
 Вудраффом, 101
- Сміт, Джозеф
 вбивство, 21
 веде Табір Сіону, 138–141
 дає ключі царства апостолам,
 18–21
 зносив переслідування, 17–18
 зцілює хворих у Коммерсі,
 шт. Іллінойс, та Монтроузі,
 Айова, 144–148
 передвисвячення, 15
 покликання, 30
 поради Джону Тейлору
 стосовно особистих
 одкровень, 50
 працював завдяки вірі,
 157–158
 пророцтва про зростання
 Церкви, 25–26

- Уїлфорд Вудрафф розмовляє
 з ним у видінні, 26
 учився від Батька, Сина
 і Святого Духа, 15–17
 учився від небесних посланців,
 15–17
 характер, 14–15
- Спадок, важливо пам'ятати про
 нього, 137
- Солт-Лейкський храм, уривки з
 молитви освячення, 160, 178,
 178–181, 183–185, 190
- Спасителі на Горі Сіон. *Див.*
 Храмова робота
- Спасіння, є досяжним для нас,
 217
- Спокута Ісуса Христа. *Див. та-*
кож Ісус Христос
 вдосконалює тих, що каються
 і є вірними, 74, 184
 викупляє нас від Падіння,
 68–70
 пропонує спасіння праведним,
 70–74, 94–95
 робить для нас те, що ми не
 можемо зробити для себе,
 70, 193
 спасає дітей, що померли,
 не доживши до віку
 підзвітності, 84–86

Т

- Тейлор, Джон
 отримує від Джозефа Сміта
 пораду стосовно особистих
 одкровень, 50
 смерть, xxxii
- Труд. *Див.* Праця

У

Учення і Завіти
наш завіт в останні дні,
122–123
свідчать про Друге пришествя,
256–257

Ф

Фар-Уест, шт. Міссурі, храмову
ділянку освячено у
Фар-Уесті, 141–144
Фінанси, 235–239. *Див. також*
Мирські справи

Х

Храмова робота
Божа милість у тому, що
Він встановив її, 190–191
важливість, 177–178
заради мертвих, зусилля
Уілфорда Вудраффа,
xxxі–xxxіі, 3, 41, 189–190
об'єднана з
сімейно-історичною
роботою, 176
особисті приготування до
виконання, 181–186
після Другого пришествя,
192–193
палке бажання наших предків
отримати обряди, 194–196
радість, 177–178
стаючи спасителями на Горі
Сіон, 191–193
Храмове будівництво,
xxx–xxxі, 177–181, 196
Христос. *Див.* Ісус Христос

Хрищення

дається в усіх розподілах, 3
життєво необхідне для
спасіння, 72
Хрищення за мертвих.
Див. Храмова робота

Ц

Царство Боже
перше шукати його, 237–239
розбудова, 30–33, 229,
231–232

Церква Ісуса Христа
виконує план Небесного
Батька, 27–29
встановлена під час земного
служіння Спасителя, 4, 35
готує світ до Другого
пришествя, 28, 257–259
має однакову модель у
кожному розподілі, 3–4
розвиток і доля, 27–29, 31

Ч

Чені, Елайджа, ххі, 37–38

Ш

Шлюб, встановлено Богом, 166

Щ

Щоденники
діти та молоді люди мають
вести, 133–135
є благом для нас, наших
сімей та для Церкви, 130
мають містити описання
Божих благословень,
які ви отримали, 131–133

слід описувати події,
одразу після того, як
вони відбулися, 132

щоденники Уїлфорда
Вудраффа містять історію
Церкви та записи учень,
xxviii, 127, 129

Я

Янг, Бригам
в'їжджає у фургоні Уїлфорда
Вудраффа в долину
Солоного озера, xxvii, 149
веде апостолів, щоб закласти
наріжний камінь храму у
Фар-Уесті, шт. Міссурі,
141–144
вибирає ділянку для Солт-
Лейкського храму, 149–150,
176

говорить про важливість
храмової роботи, 192, 195
дає пару коней Уїлфорду
Вудраффу, 199
завжди отримував одкровення,
202
навчає, що мирська праця і
духовна праця не можуть
бути розділені, 231
наставляє Уїлфорда Вудраффа
у видінні, 46, 176
“God Moves in a Mysterious
Way” (*Бог таємничо
чинить*), улюблений гімн
Уїлфорда Вудраффа, xvi–xvii
“We Ever Pray for Thee” (*Ми
завжди молимося за тебе*),
xxxvii

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

UKRAINIAN

4 02363 15192 2

36315 192